

การศึกษาข้อบกพร่องในการเขียนภาษาไทยของนักศึกษาเวียดนาม

สารนิพนธ์
ของ
ฟาน จองบินห์

เสนอต่อบัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ เพื่อเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษา
ตามหลักสูตรปริญญาศิลปศาสตรมหาบัณฑิต
สาขาวิชาการสอนภาษาไทยในฐานะภาษาต่างประเทศ
ตุลาคม 2552

การศึกษาข้อบกพร่องในการเขียนภาษาไทยของนักศึกษาเวียดนาม

สารนิพนธ์
ของ
ฟาน จองบินห์

เสนอต่อบัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ เพื่อเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษา
ตามหลักสูตรปริญญาศิลปศาสตรมหาบัณฑิต
สาขาวิชาการสอนภาษาไทยในฐานะภาษาต่างประเทศ
ตุลาคม 2552
ลิขสิทธิ์เป็นของมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

การศึกษาข้อบกพร่องในการเขียนภาษาไทยของนักศึกษาเวียดนาม

บทคัดย่อ
ของ
ฟาน จงบินห์

เสนอต่อบัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ เพื่อเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษา
ตามหลักสูตรปริญญาศิลปศาสตรมหาบัณฑิต
สาขาวิชาการสอนภาษาไทยในฐานะภาษาต่างประเทศ
ตุลาคม 2552

ฟาน จงบินห์. (2552). การศึกษาข้อบกพร่องในการเขียนภาษาไทยของนักศึกษาเวียดนาม.

สารนิพนธ์ ศศ.ม. (การสอนภาษาไทยในฐานะภาษาต่างประเทศ). กรุงเทพฯ:
บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. อาจารย์ที่ปรึกษาสารนิพนธ์:
รองศาสตราจารย์ผกาศรี เย็นบุตร.

สารนิพนธ์ฉบับนี้มีจุดมุ่งหมายเพื่อศึกษาลักษณะข้อบกพร่องในการเขียนภาษาไทยของ นักศึกษาปริญญาตรี มหาวิทยาลัยดำนัง ประเทศสาธารณรัฐสังคมนิยมเวียดนาม ชั้นปีที่ 3 วิชาเอก ภาษาไทย ปีการศึกษา 2551-2552 โดยวิเคราะห์ข้อมูลจากเรียงความจำนวน 152 ชิ้นงานของ นักศึกษาที่เป็นกลุ่มตัวอย่างจำนวน 38 คน และเสนอผลการศึกษาค้นคว้าแบบพรรณนาวิเคราะห์

ผลการศึกษาพบว่านักศึกษามีข้อบกพร่องในการเขียนภาษาไทย 4 ด้าน ได้แก่ การสะกด การันต์ การใช้คำ การใช้ประโยค และการใช้วรรคตอน โดยมีข้อบกพร่องด้านการสะกดการันต์มากที่สุดร้อยละ 57.11 ลักษณะที่ผิดโดยเรียงลำดับจากมากไปหาน้อย คือ การเขียนผิดที่วรรณยุกต์ การเขียนผิดที่สระ การเขียนผิดที่ตัวสะกด การเขียนผิดที่พยัญชนะต้น และการเขียนผิดที่ตัวการันต์ ข้อบกพร่องที่พบบรองลงมาคือ ด้านการใช้ประโยคร้อยละ 19.46 ลักษณะที่ผิดโดยเรียงลำดับจากมากไปหาน้อย คือ ใช้ประโยคซึ่งลำดับคำในประโยคผิด ขาดคำที่จำเป็น ใช้สำนวนภาษาแม่ และใช้คำเกิน ด้านการใช้คำร้อยละ 17.31 พบว่า นักศึกษามีข้อบกพร่องโดยเรียงลำดับจากมากไปหาน้อย คือ ใช้คำผิดความหมาย ใช้ภาษาพูดแทนภาษาเขียน ใช้คำผิดไวยากรณ์ และใช้คำฟุ่มเฟือย ด้านการใช้วรรคตอนร้อยละ 6.12 เป็นข้อบกพร่องที่พบน้อยที่สุด ลักษณะข้อบกพร่องโดยเรียงลำดับจากมากไปหาน้อย คือ นักศึกษาใช้ย่อหน้าผิด ใช้เครื่องหมายยัติภังค์ผิด และเว้นวรรคผิด ส่วนสาเหตุที่ นักศึกษาเขียนภาษาไทยบกพร่อง คือ การไม่รู้หลักภาษาดีพอ การสับสนเกี่ยวกับมาตราตัวสะกด การไม่รู้ความหมายของคำ การเขียนตามการออกเสียง อิทธิพลของภาษาแม่ และความแตกต่างทางด้านโครงสร้างภาษา

A STUDY OF THAI WRITING ERRORS OF VIETNAMESE STUDENTS.

AN ABSTRACT
BY
PHAN TRONG BINH

Presented in Partial Fulfillment of the Requirements for the
Master of Arts Degree in Teaching Thai as a Foreign Language
at Srinakharinwirot University
October 2009

Phan Trong Binh. (2009). *A Study of Thai Writing Errors of Vietnamese Students*.

Master's Project, M.A. (Teaching Thai as a Foreign Language). Bangkok:

Graduate School, Srinakharinwirot University. Project Advisor: Assoc. Prof.

Pakasri Yenbutra.

The purpose of this Master's project was to analyse errors in Thai writing by third year Thai major students in the academic year 2008-2009 at The University of DaNang, The Socialist Republic of Viet Nam. The study data were collected from a sample of 38 Thai major students with their 152 Thai compositions. The study statement was in a descriptive style.

The research results revealed that there were four major types of errors : spelling, word usage, sentence structure and punctuation. Spelling errors were rated the highest (57.11 %) consisting of errors in tone marks, vowels, final consonants, initial consonants and a kind of Thai punctuation called "kaa ran", respectively. The error aspect rated the second highest was sentence structure (19.46%) comprising errors in word order, missing of appropriate words, mother-tongue interference and redundancies, respectively. Word usage errors were rated the third (17.31%). It was found that students used words with incorrect meaning, using spoken instead of written language, words with wrong grammar and redundancies, respectively. Errors in punctuation usage were rated the least problematic issue (6.12%), consisting of wrong paragraph starting, incorrect use of dash (-) and improper word spacing, respectively. There were explanations to account for source of errors : language usage illiteracy, wrong spelling, word meanings, corresponding of sound and written forms, mother-tongue interference and the difference in L1 and L2 grammatical structures.

อาจารย์ที่ปรึกษาสารนิพนธ์ ประธานคณะกรรมการบริหารหลักสูตร และคณะกรรมการ
สอบได้พิจารณาสารนิพนธ์เรื่อง การศึกษาข้อบกพร่องในการเขียนภาษาไทยของนักศึกษาเวียดนาม
ของ ฟาน จงบินห์ ฉบับนี้แล้ว เห็นสมควรรับเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตรปริญญา
ศิลปศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาการสอนภาษาไทยในฐานะภาษาต่างประเทศ ของมหาวิทยาลัย
ศรีนครินทรวิโรฒได้

อาจารย์ที่ปรึกษาสารนิพนธ์

.....

(รองศาสตราจารย์ผกาศรี เย็นบุตร)

ประธานคณะกรรมการบริหารหลักสูตร

.....

(ผู้ช่วยศาสตราจารย์จินตนา พุทฺธเมตะ)

คณะกรรมการสอบ

..... ประธาน

(รองศาสตราจารย์อัครา บุญทิพย์)

..... กรรมการสอบสารนิพนธ์

(รองศาสตราจารย์ผกาศรี เย็นบุตร)

..... กรรมการสอบสารนิพนธ์

(อาจารย์พัชนี โชติกลีภัย)

อนุมัติให้รับสารนิพนธ์ฉบับนี้เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตรปริญญา
ศิลปศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาการสอนภาษาไทยในฐานะภาษาต่างประเทศ ของมหาวิทยาลัย
ศรีนครินทรวิโรฒ

..... คณบดีคณะมนุษยศาสตร์

(รองศาสตราจารย์เจลิยวศรี พิบูลชล)

วันที่ เดือน ตุลาคม พ.ศ. 2552

ประกาศคุณูปการ

สารนิพนธ์ฉบับนี้สำเร็จได้ด้วยความกรุณาจากรองศาสตราจารย์ผกาศรี เย็นบุตร อาจารย์ที่ปรึกษาสารนิพนธ์ ซึ่งให้คำแนะนำและข้อคิดเห็นอันเป็นประโยชน์ต่อการวิเคราะห์ข้อมูล และตรวจแก้ไขข้อบกพร่องต่างๆ รวมทั้งให้คำปรึกษาในระหว่างการทำสารนิพนธ์ด้วยความเอาใจใส่เป็นอย่างดีมาโดยตลอด ผู้วิจัยขอกราบขอบพระคุณเป็นอย่างสูง ณ โอกาสนี้

ขอกราบขอบพระคุณรองศาสตราจารย์อัศรา บุญทิพย์ และอาจารย์พัชนี โชติกลเสถียร ที่ได้กรุณาสละเวลาตรวจแก้ไข และให้ข้อเสนอแนะต่างๆ อย่างดี จนทำให้สารนิพนธ์เล่มนี้มีความถูกต้องสมบูรณ์

ขอขอบพระคุณสำนักงานความร่วมมือเพื่อการพัฒนาระหว่างประเทศ กระทรวงการต่างประเทศที่สนับสนุนทุนการศึกษาให้โอกาสแก่ผู้วิจัยได้มาศึกษาภาษาไทยต่อในระดับปริญญาโท

ขอกราบขอบพระคุณผู้ช่วยศาสตราจารย์จินตนา พุทธเมตตา อาจารย์พัทธยา จิตต์เมตตา อาจารย์ภาณุพงศ์ อุดมศิลป์ อาจารย์บรรพต ศิริชัย อาจารย์สุภักดิ์ มหาวรากร และคุณครูอาจารย์ทุกท่านในภาควิชาภาษาไทยและภาษาตะวันออก คณะมนุษยศาสตร์ ที่ได้ถ่ายทอดวิชาความรู้ด้วยความเมตตากรุณา และให้กำลังใจเสมอมา

ขอขอบพระคุณคุณพ่อ คุณแม่ และญาติมิตรทุกท่านที่เป็นแรงบันดาลใจและให้กำลังใจเสมอมา

ประโยชน์และคุณค่าอันเกิดจากสารนิพนธ์ฉบับนี้ ผู้วิจัยขอน้อมบูชาพระคุณครูอาจารย์ ทั้งในอดีต และปัจจุบันที่ได้เมตตาประสิทธิ์ประสาทความรู้ ความคิด รวมทั้งผู้ที่มีพระคุณทุกท่านที่มีส่วนให้ผู้วิจัยได้ประสบความสำเร็จตามศักยภาพแห่งตน

ฟาน จองบินห์

สารบัญ

บทที่	หน้า
1 บทนำ.....	1
ภูมิหลัง.....	1
ความมุ่งหมายของการศึกษาค้นคว้า.....	2
ความสำคัญของการศึกษาค้นคว้า.....	2
ขอบเขตของการศึกษาค้นคว้า.....	2
ข้อตกลงเบื้องต้น.....	3
วิธีดำเนินการศึกษาค้นคว้า.....	3
2 เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง.....	5
เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับปัญหาการเขียนภาษาไทย.....	5
เอกสารที่เกี่ยวข้องกับการเขียนภาษาไทย.....	5
เอกสารที่เกี่ยวข้องกับปัญหาการเขียนภาษาไทย.....	9
งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับปัญหาการเขียนภาษาไทย.....	13
เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับปัญหาการเขียน	
ภาษาที่สองหรือภาษาต่างประเทศ.....	16
เอกสารที่เกี่ยวข้องกับปัญหาการเขียน	
ภาษาที่สองหรือภาษาต่างประเทศ.....	16
งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับปัญหาการเขียน	
ภาษาที่สองหรือภาษาต่างประเทศ.....	17
3 วิเคราะห์ลักษณะข้อบกพร่องในการเขียนภาษาไทย	
ของนักศึกษาเวียดนาม.....	20
ด้านการใช้สะกดการันต์.....	20
ด้านการใช้คำ.....	43
ด้านการใช้ประโยค.....	58
ด้านการใช้วรรคตอน.....	75

สารบัญ (ต่อ)

4 สรุป อภิปราย และข้อเสนอแนะ.....	88
สรุปผลการศึกษาค้นคว้า.....	88
อภิปรายผลการศึกษาค้นคว้า.....	91
ข้อเสนอแนะ.....	95
 บรรณานุกรม.....	 96
 ภาคผนวก.....	 101
 ประวัติย่อผู้วิจัย.....	 114

บัญชีตาราง

ตาราง	หน้า
1 แสดงจำนวนครั้งและค่าธรรมเนียมของข้อบกพร่องในการสะกดการ์นต์.....	82
2 แสดงจำนวนครั้งและค่าธรรมเนียมของข้อบกพร่องในการใช้คำ.....	84
3 แสดงจำนวนครั้งและค่าธรรมเนียมของข้อบกพร่องในการใช้ประโยค.....	85
4 แสดงจำนวนครั้งและค่าธรรมเนียมของข้อบกพร่องในการใช้วรรคตอน.....	86

บทที่ 1

บทนำ

ภูมิหลัง

ปัจจุบันการเรียนการสอนภาษาไทยให้แก่ชาวต่างชาติได้รับความนิยมอย่างกว้างขวางทั้งในประเทศและต่างประเทศ ประเทศสาธารณรัฐสังคมนิยมเวียดนามได้มีการเรียนการสอนภาษาไทยในมหาวิทยาลัยหลายแห่ง โดยสำนักงานความร่วมมือเพื่อการพัฒนาระหว่างประเทศร่วมกับมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒได้ส่งผู้เชี่ยวชาญไปสอนภาษาและวัฒนธรรมไทย ณ มหาวิทยาลัยต่างๆ ในประเทศสาธารณรัฐสังคมนิยมเวียดนาม ได้แก่ มหาวิทยาลัยสังคมศาสตร์และมนุษยศาสตร์แห่งมหาวิทยาลัยแห่งชาติเวียดนาม นครโฮจิมินห์ มหาวิทยาลัยภาษาต่างประเทศแห่งมหาวิทยาลัยแห่งชาติเวียดนาม กรุงฮานอย มหาวิทยาลัยภาษาต่างประเทศและเทคโนโลยีสารสนเทศ นครโฮจิมินห์ และมหาวิทยาลัยดานัง

มหาวิทยาลัยดานังได้เปิดสอนภาษาไทยเป็นวิชาเอกตั้งแต่ปี พ.ศ. 2549 การสอนภาษาไทยในมหาวิทยาลัยดานังมุ่งให้สอนทักษะทั้งสี่ คือ การฟัง การพูด การอ่าน การเขียน เพื่อเป็นพื้นฐานในการสื่อสาร ซึ่งเป็นกระบวนการธรรมชาติในการสอนภาษา ในกลุ่มทักษะทั้งสี่นั้น ทักษะการเขียนเป็นทักษะที่สำคัญทักษะหนึ่งเพราะว่าการเขียนเป็นการแสดงความรู้ ความคิด ประสิทธิภาพการต่าง ๆ ออกมาเป็นลายลักษณ์อักษร ผู้เขียนต้องมีความสามารถในการเรียบเรียงถ้อยคำให้ถูกต้องและสื่อความหมายให้ชัดเจนตามที่ผู้เขียนต้องการ นอกจากนี้ยังต้องมีความรู้ด้านระเบียบแบบแผนของภาษาที่เรียน ทักษะการเขียนจึงเป็นทักษะที่ยากสำหรับผู้เรียนชาวต่างประเทศ ผู้วิจัยเป็นอาจารย์สอนภาษาไทยแก่นักศึกษาเวียดนามที่มหาวิทยาลัยดานังทั้งวิชาเอกและวิชาโท ได้สังเกตเห็นปัญหาในการเขียนภาษาไทยของนักศึกษาว่า มีข้อบกพร่องในการสะกดการันต์ การใช้คำ การใช้โครงสร้างประโยคซึ่งสอดคล้องกับที่ ภาณุพงศ์ อุดมศิลป์ (2552: สัมภาษณ์) ได้กล่าวถึงข้อบกพร่องในการเขียนภาษาไทยของนักศึกษาเวียดนามว่า ข้อบกพร่องประกอบด้วย การสะกดการันต์ผิด การใช้ลักษณนามผิด การใช้คำภาษาพูดในภาษาเขียน การใช้คำไม่สุภาพและไม่เหมาะสมแก่ฐานะของบุคคล การเรียงคำเข้าประโยคผิด และสรุปศ มหาวรรการ (2552: สัมภาษณ์) ได้กล่าวว่าข้อบกพร่องในการเขียนภาษาไทยของนักศึกษาเวียดนามประกอบด้วย การสะกดการันต์ผิด การใช้ลักษณนามผิด การใช้เครื่องหมายวรรคตอนผิด การเรียงคำเข้าประโยคผิด ซึ่งสาเหตุของข้อบกพร่องเหล่านี้สาเหตุหนึ่งจะมาจากอิทธิพลของภาษาแม่ของนักศึกษามีต่อการเรียนภาษาต่างประเทศ ดังที่ ศรีวิไล ดอกจันทร์ (2529: 93) ได้กล่าวไว้ว่า ตามทฤษฎีของนักภาษากลุ่ม Structuralist และนักจิตวิทยากลุ่ม Behaviourist เชื่อว่า ความยากของการเขียนภาษาที่สองขึ้นอยู่กับความแตกต่างของภาษาที่สองนั้นกับภาษาแม่ กล่าวคือ การเรียนภาษาที่สองนั้นผู้เรียนมักจะ

เปรียบเทียบภาษาที่ตนเรียนกับภาษาแม่ของตนเอง การเขียนภาษาไทยของนักศึกษาเวียดนามได้พบข้อบกพร่องมาก ทั้งการสะกดการันต์ การใช้คำ การใช้โครงสร้างประโยค เช่น

ก) การสะกดผิด

ตัวอย่าง ปัญหา (ปัญหา) ซอปปึง (ซ้อปปึง) ปวกทอ้ง (ปวดทอ้ง) แนน้า (แนะนำ)

ข) การใช้คำไม่ถูก

ตัวอย่าง เมื่อคิ่นหนุนนอนหลับมากมากคะ (สนิท)

ค) การแต่งประโยคไม่ถูกหลักไวยากรณ์

ตัวอย่าง เวลาดูหนังหนูก็เรียนได้หลายคำศัพท์
(เวลาดูหนังหนูก็ได้เรียนคำศัพท์หลายคำ)

จากปัญหาต่างๆ ในการเขียนภาษาไทยที่กล่าวมาแล้วข้างต้น ผู้วิจัยจึงสนใจที่จะศึกษาปัญหาการเขียนภาษาไทยของนักศึกษาเวียดนามเพื่อเป็นแนวทางในการแก้ไขข้อบกพร่องที่จะเกิดขึ้นในการเขียนภาษาไทย และจะเป็นประโยชน์ในการปรับปรุงการเรียนการสอนภาษาไทยให้มีประสิทธิภาพยิ่งขึ้น

ความมุ่งหมายของการศึกษาค้นคว้า

เพื่อให้เห็นลักษณะข้อบกพร่องในการเขียนภาษาไทยของนักศึกษาเวียดนาม

ความสำคัญของการศึกษาค้นคว้า

การศึกษาข้อบกพร่องในการเขียนภาษาไทยของนักศึกษาเวียดนามจะเป็นแนวทางให้ผู้สอนนำไปปรับปรุงวิธีการสอน การสร้างแบบฝึก และการแก้ไขข้อบกพร่องในการเขียน

ขอบเขตของการศึกษาค้นคว้า

ผู้วิจัยได้กำหนดขอบเขตของการศึกษาค้นคว้า ดังนี้

1. ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง ได้แก่ นักศึกษาปริญญาตรี มหาวิทยาลัยดานัง ประเทศสาธารณรัฐสังคมนิยมเวียดนาม คณะภาษาญี่ปุ่น-เกาหลี-ไทย ชั้นปีที่ 3 วิชาเอกภาษาไทย ปีการศึกษา 2551-2552 จำนวน 38 คน

2. ข้อมูลที่ใช้ในการวิเคราะห์

เรียงความภาษาไทยของนักศึกษาจำนวน 152 ชิ้นงาน โดยให้กลุ่มตัวอย่างจำนวน 38 คนเขียนเรียงความคนละ 4 เรื่อง ความยาวของแต่ละเรื่องไม่น้อยกว่า 15 บรรทัด และใช้เวลาเขียนเรื่องละ 90 นาที ในคาบวิชาภาษาไทยภายใน 2 สัปดาห์ ผู้วิจัยได้กำหนดหัวข้อเรียงความ 4 หัวข้อ ดังนี้

- ก) กิจกรรมในยามว่างที่ฉันชอบทำ
- ข) เมืองฉันในสายตาของฉัน
- ค) ประเทศในความฝันที่ฉันอยากไปท่องเที่ยว
- ง) คุณสมบัติที่สำคัญและจำเป็นที่สุดของการเกิดเป็นมนุษย์

3. ผู้วิจัยศึกษาข้อบกพร่องในการเขียนภาษาไทยของกลุ่มตัวอย่างในด้านการสะกด การันต์ การใช้คำ และการใช้โครงสร้างประโยค ฯลฯ

ข้อตกลงเบื้องต้น

การวิเคราะห์ข้อบกพร่องในการเขียนที่ปรากฏในงานวิจัยนี้ ผู้วิจัยจะใช้เกณฑ์ดังต่อไปนี้

1. พิจารณาข้อบกพร่องที่ปรากฏโดยใช้ตำราต่าง ๆ ที่เป็นหลักในการวิเคราะห์ดังนี้
 - 1.1 พจนานุกรม ฉบับราชบัณฑิตยสถาน พ.ศ. 2542
 - 1.2 ไวยากรณ์ไทย ของ นววรรณ พันธุเมธา
 - 1.3 หลักภาษาไทย ของ พระยาอุปทิศศิลปสาร
 - 1.4 โครงสร้างของภาษาไทย : ระบบไวยากรณ์ ของ วิจิตรน ภาณุพงศ์
2. ในการแก้ไขข้อบกพร่อง ผู้วิจัยจะปรับปรุงเฉพาะจุดที่ตรงกับหัวข้อที่ตั้งประเด็นไว้

ในการวิเคราะห์เท่านั้น

วิธีดำเนินการศึกษาค้นคว้า

การศึกษาลักษณะข้อบกพร่องในการเขียนภาษาไทยของนักศึกษาปริญญาตรี มหาวิทยาลัยฉัน ประเทศสาธารณรัฐสังคมนิยมเวียดนาม คณะภาษาญี่ปุ่น-เกาหลี-ไทย ชั้นปีที่ 3 วิชาเอกภาษาไทย ปีการศึกษา 2551-2552 จำนวน 38 คน ผู้วิจัยได้ดำเนินการดังต่อไปนี้

1. ศึกษาเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง
 - 1.1 เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับปัญหาการเขียนภาษาไทย
 - 1.2 เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับปัญหาการเขียนภาษาที่สองหรือภาษาต่างประเทศ

ประเทศ

2. เก็บข้อมูล รวบรวมเรียงความภาษาไทยของนักศึกษาจำนวน 152 ชิ้นงาน โดยให้กลุ่มตัวอย่างจำนวน 38 คนเขียนเรียงความคนละ 4 เรื่อง ความยาวของแต่ละเรื่องไม่น้อยกว่า 15 บรรทัด และใช้เวลาเขียนเรื่องละ 90 นาที ในคาบวิชาภาษาไทยภายใน 2 สัปดาห์ ผู้วิจัยได้กำหนดหัวข้อเรียงความ 4 หัวข้อ ดังนี้

- ก) กิจกรรมในยามว่างที่ฉันชอบทำ
- ข) เมืองฉันในสายตาของฉัน
- ค) ประเทศในความฝันที่ฉันอยากไปท่องเที่ยว
- ง) คุณสมบัติที่สำคัญและจำเป็นที่สุดของการเกิดเป็นมนุษย์

3. วิเคราะห์ข้อมูล

3.1 นำเรียงความ 152 ชิ้นงานที่ได้จากกลุ่มตัวอย่าง จำนวน 38 คนมาตรวจเพื่อหาข้อบกพร่อง

3.2 จัดหมวดหมู่ลักษณะข้อบกพร่องในการเขียน

3.3 นำข้อบกพร่องต่างๆ ที่ได้มาหาค่าร้อยละของข้อบกพร่องแต่ละลักษณะ

4. นำเสนอผลงานวิจัยแบบพรรณนาวิเคราะห์

บทที่ 2

เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

ในการวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยได้ศึกษาค้นคว้าเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องโดยเรียบเรียงตามลำดับเรื่อง ดังนี้

1. เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับปัญหาการเขียนภาษาไทย
2. เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับปัญหาการเขียนภาษาที่สองหรือภาษาต่างประเทศ

ประเทศ

1. เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับปัญหาการเขียนภาษาไทย

1.1 เอกสารที่เกี่ยวข้องกับการเขียนภาษาไทย

อัศรา บุญทิพย์ (2535: 5) กล่าวถึงการเขียนคำว่า การเขียนคำให้ถูกต้องตามอักขรวิธี คือการเขียนคำให้ถูกต้องตามพจนานุกรม ทั้งพยัญชนะต้น สระ ตัวสะกด การันต์ และวรรณยุกต์ ซึ่งในเรื่องนี้ผู้เขียนส่วนใหญ่ยอมรับว่า มีคำที่ใช้สื่อสารในชีวิตประจำวันอยู่ไม่น้อยที่เรามักเขียนผิดหรือไม่แน่ใจว่าจะเขียนอย่างไรจึงจะถูกต้อง หากเกิดปัญหาดังกล่าว ผู้เขียนควรเปิดพจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถาน พ.ศ. 2525 อย่างองข้ามความสำคัญในการที่จะเขียนให้ถูกต้องโดยเด็ดขาด เพราะผู้เขียนที่ดีต้องมีความประณีตในการสื่อสาร และรับผิดชอบในสิ่งที่ตนเขียน

อัศรา บุญทิพย์ (2535: 35) ยังกล่าวถึงการเขียนประโยค ดังนี้

การเขียนประโยคแต่ละประโยค ผู้เขียนควรคำนึงถึงการใช้คำให้ถูกต้องตามความหมาย ใช้คำให้ถูกหน้าที่ของคำ ลำดับถ้อยคำให้ถูกต้องตามหลักภาษา

ประโยคที่ดีสำหรับการเขียน ควรเป็นประโยคสั้นๆ เพราะประโยคสั้นมักแสดงส่วนละเอียดได้ดีกว่าประโยคยาว สื่อสารได้ง่ายตรง และชัดเจน ช่วยให้ผู้อ่านจดจำ และเข้าใจได้เร็ว

นอกจากนั้นประโยคที่ดี ควรเขียนด้วยภาษาง่ายๆ ไม่ใช้คำฟุ่มเฟือย ไม่ใช้ศัพท์ยาก หรือหรูหราเกินไป และที่สำคัญคือ ต้องมีสาระมีพลังในการสื่อความหมาย

วลัยรัตน์ อติแพทย์ (2531: 1) กล่าวถึงลักษณะการเขียนไว้ สรุปได้ว่า การเขียนเป็นทักษะต้องฝึกฝนตนเองให้มีประสิทธิภาพ โดยจะต้องมีความสามารถในการเขียนถูกต้องคล่องแคล่ว มีศิลปะในการใช้ภาษาเหมาะกับกาลเทศะและฐานะบุคคล สื่อความหมายได้ผลตามความต้องการ มีความเจริญทางจินตนาการ และมีความคิดริเริ่มสร้างสรรค์

ดวงใจ ไทยอุบุญ (2543: 15-16) กล่าวถึงหลักการเขียนดังนี้

1. มีความชัดเจน

ผู้เขียนจะต้องใช้คำที่มีความหมายชัดเจน ใช้ประโยคไม่คลุมเครือหรือกำกวม ผู้เขียนต้องคำนึงเสมอว่าการที่จะทำให้ผู้อ่านเข้าใจเรื่องตรงกับผู้เขียนนั้นขึ้นอยู่กับการใช้คำ การใช้ประโยค และการใช้ถ้อยคำสำนวน

2. มีความถูกต้อง

ผู้เขียนต้องคำนึงถึงระเบียบของการใช้ภาษาและเขียนให้ถูกต้องเหมาะสมตามกาลเทศะ

3. มีความกระชับ

ผู้เขียนต้องรู้จักเลือกสรรถ้อยคำมาใช้ รู้จักใช้สำนวนโวหารภาพพจน์ คำอุปมาอุปไมย สุภาพสัท คำพังเพย รู้จักการรวมประโยคให้ข้อความชัดเจน และมีน้ำหนักเพื่อให้ประโยคมีความกระชับ

4. มีความเรียบง่ายในการใช้ภาษา

ผู้เขียนต้องรู้จักใช้คำธรรมดาที่เข้าใจง่าย ไม่ใช้คำฟุ่มเฟือย ไม่ใช้คำปฏิเสธซ้อนปฏิเสธ เพราะสิ่งเหล่านี้จะทำให้ผู้อ่านเกิดความเบื่อหน่าย

5. มีความรับผิดชอบในความถูกต้องของเนื้อหา

ผู้เขียนต้องแสดงความคิดเห็นอย่างมีเหตุผล พินิจพิจารณาปัญหาด้วยความละเอียดถี่ถ้วน ลึกซึ้ง มุ่งจะให้เกิดความรู้และทัศนคติที่ดีอันเป็นประโยชน์แก่ผู้อ่าน

6. มีความประทับใจ

การใช้ถ้อยคำสำนวนที่มีความหมายลึกซึ้งกินใจทำให้ผู้อ่านเกิดความประทับใจ ซึ่งเป็นผลอันเกิดจากการใช้คำที่ไพเราะ การเรียงลำดับคำในประโยค การใช้คำที่ทำให้เกิดภาพพจน์ เกิดอารมณ์ความรู้สึกที่ประทับใจ และชวนให้ติดตามอ่าน

7. มีความไพเราะในการใช้ภาษา

ผู้เขียนควรใช้ภาษาสุภาพ มีความประณีตในการใช้ภาษา ตลอดจนมีความประณีตในการเสนอเนื้อหาอ่านแล้วไม่สะดุดหรือขัดหู

ชวน เพชรแก้ว ปรีชา นุ่นสุข และปราณี ภาวระ (2522: 109-114) ได้กล่าวถึงขบวนการแห่งการเขียนที่ดี สรุปได้ดังนี้

1. คิดให้เข้าจุด

ขบวนการคิด ที่เราเรียกว่า คิดเข้าจุด หมายถึง การคิดถึงสิ่งที่อยู่ในวงจำกัด และคิดถึงจุดประสงค์ที่สำคัญเพียงจุดเดียว การที่เราจะพิสูจน์เพื่อให้รู้ว่า สิ่งที่เราคิดนั้นเข้าจุดแล้วหรือยัง เราต้องตั้งคำถาม ถามตัวเองดังต่อไปนี้ คือ

- ต้องมีข้อมูล หรืออาศัยแนวความคิดอะไรบ้างในเรื่องนั้นๆ
- มีความรู้ หรือสามารถหาข้อมูลหรือความคิดเหล่านั้นมาได้หรือไม่

- สามารถบอกจุดสำคัญของเรื่องนั้นๆ เป็นข้อความสั้นๆ หรือไม่

2. จัดระบบความคิด

ในการเขียน จำเป็นอย่างยิ่งที่ผู้เขียนจะต้องจัดระเบียบความคิดอย่างมีหลักเกณฑ์ มีเหตุผลสนับสนุนแน่นแฟ้นรัดกุม มีความเป็นระเบียบในการจัดลำดับ ไม่สะเปะสะปะ โดยทั่วไปการจัดระเบียบความคิดออกเป็นสามลักษณะ คือ

- ก. การจัดระเบียบความคิดโดยการจัดลำดับเรื่องราว
- ข. การจัดระเบียบความคิดโดยการจัดลำดับสถานที่
- ค. การจัดระเบียบโดยการจัดลำดับเหตุผล

3. มีความกระชับในเรื่องที่คิด

ตามปกติ ความคิดหลัก และความคิดสนับสนุนที่สำคัญๆ จะมีลักษณะเป็น การสรุปทั่วไปเพราะเป็นสิ่งที่เราจะพิสูจน์ หรืออธิบาย แต่การพิสูจน์และการอธิบายต้องเป็นไปตาม ข้อเท็จจริงจึงจะใช้ได้ ในการคิดควรคิดเกี่ยวกับข้อเท็จจริงที่จำกัดแน่นอน ไม่ใช่สิ่งที่กว้าง หรือเราไม่รู้แน่นอน ถ้าเป็นไปได้ควรระบุถึงคนหนึ่งคนใด สิ่งหนึ่งสิ่งใด เวลาหนึ่งเวลาใด ให้จำกัดแน่นอนลงไป ถ้าเรื่องที่พูดเป็นเรื่องวิชาการ ต้องใช้ข้อมูลที่ถูกต้องจริงๆ กล่าวคือ สรุปให้ได้ข้อความที่เฉพาะเจาะจงที่สุด การสรุปเรื่องต่างๆ ให้เห็นลักษณะทั่วไป เพื่อเป็นประโยชน์ในการเสนอความเห็น และตั้งประเด็นในการโต้แย้ง แต่การสรุปลักษณะทั่วไปโดยไม่มีหลักฐานย่อมไม่มีประโยชน์ใดๆ ดังนั้น การสรุปเรื่องในลักษณะทั่วไป จะใช้ได้หรือไม่ ขึ้นอยู่กับข้อเท็จจริงต่างๆ เช่น ชื่อ วันที่ สถานที่ รายละเอียดและความคิดสนับสนุน เป็นต้น ถ้าหากข้อปลีกย่อยเหล่านี้มีจำนวนน้อย ข้อมูลก็ย่อมมีทางถูกต้องน้อย ในการพูดการเขียนนั้นยิ่งรู้เรื่องต่างๆ ได้ละเอียดและมากเท่าใดยิ่งดี การรู้มากเกินไปมีประโยชน์ในการเขียนมากกว่ารู้น้อยเกินไป

4. แสดงความคิดให้แจ่มแจ้ง

4.1 การเขียนคำนำ คำนำให้ผู้อ่านเกิดความสนใจ และนำเข้าสู่ความคิดหลัก จึงควรจัดความคิดหลักให้เป็นประโยคชัดเจน ถ้ามีศัพท์เฉพาะที่จำเป็นต้องใช้ ต้องอธิบายศัพท์นั้นๆ โดยเร็วเพื่อนำไปสู่ความเข้าใจของผู้อ่าน ถ้าคำนำน่าสนใจจะสามารถดึงดูดผู้อ่านให้อ่านจบเรื่องได้ตามประสงค์ คำนำที่ใช้ได้ผลมีอยู่หลายแบบ เช่น

- 4.1.1 แสดงความเอาใจจริงเอาใจ และรู้สึกว่เรื่องที่พูดเป็นเรื่องน่าคิด
- 4.1.2 กระตุ้นใจ และแสดงความกระตือรือร้น
- 4.1.3 ปรับทุกข์หรือบ่นขึ้นมาลอยๆ
- 4.1.4 นำสิ่งที่ใครๆ ก็รู้ หรือเรื่องธรรมดาๆ ขึ้นมาพูดก่อน เพื่อให้ผู้อ่านเกิดความสนใจว่า “พูดขึ้นมาทำไม”
- 4.1.5 โน้มน้าวผู้อ่านให้ได้รับความรู้สึกอย่างเดียวกับผู้เขียน เหมือนกับว่า กำลังเผชิญเหตุการณ์นั้นอยู่ด้วย

4.1.6 เล่าเรื่องราวเหตุการณ์อันหนึ่งขึ้นมาก่อน แล้วจึงเริ่มวิพากษ์วิจารณ์ผล อันเกิดจากเหตุการณ์นั้น

4.2 ใช้อย่หน้าเป็นเครื่องหมายแสดงส่วนสำคัญของเรื่อง ย่อหน้าเป็นเครื่องมือที่ทำให้ผู้อ่านเห็นส่วนสำคัญของเรื่องได้ง่ายและรวดเร็ว ทำให้ผู้อ่านเข้าใจขอบเขตของเรื่องที่คุณเขียนกล่าวถึงว่ามีส่วนย่อยอะไรบ้างเป็นองค์ประกอบ และส่วนย่อยเหล่านั้นข้อไหนสำคัญเพียงใด แต่ผู้เขียนที่ไม่ชำนาญมักใช้อย่หน้ามากเกินไป หรือน้อยเกินไป ไม่มีความพอดี ลักษณะของย่อหน้าที่ดีควรเป็น ดังนี้

4.2.1 ใช้อย่หน้าเมื่อส่วนที่เป็นนำของเรื่องยาวเกินหนึ่งประโยค หรือสองประโยค ดังนั้น ข้อความที่จะกล่าวตามหลังคำนำของเรื่อง ควรจะขึ้นย่อหน้าใหม่

4.2.2 ใช้อย่หน้าเมื่อข้อความที่จะกล่าวเป็นส่วนสำคัญที่ใช้สนับสนุนความคิดหลัก

4.2.3 ใช้อย่หน้าเมื่อข้อความที่จะกล่าวเป็นส่วนย่อยที่อยู่ระหว่างส่วนสำคัญใหญ่ๆ แต่ความสำคัญเป็นการเปลี่ยนประเด็นข้อความที่จะกล่าว

4.2.4 ใช้อย่หน้าในข้อความที่เป็นบทสรุปของเรื่องที่ยาวเกินกว่าหนึ่งประโยคหรือสองประโยค

4.3 ประโยคต่างๆ ต้องมีความสัมพันธ์กัน การที่คุณเขียนข้อความชัดเจน มักทำให้ผู้อ่านเข้าใจเรื่องที่เขียนได้ยาก เพราะผู้เขียนไม่สามารถแสดงให้เห็นความสัมพันธ์ระหว่างประโยคต่างๆ ที่ตนเขียนขึ้น เป็นเพราะผู้เขียนมีความรู้ในเรื่องที่เขียนไม่พอเพียง ไม่มีความมั่นใจในเรื่องที่เขียน ทำให้ความคิดไม่เป็นระบบ ไม่ปะติดปะต่อกัน เมื่อความคิดไม่เป็นระบบทำให้ไม่รู้ว่า จะเขียนอะไร ในขอบเขตแค่ไหน จะเขียนอะไรก่อนหลัง จึงใช้วิธีนี้ก็จะไรก็ได้ก็เขียน ความคิดจึงสะดุดเป็นห่วงๆ ข้อเขียนที่ออกมาจึงสะดุดเป็นห่วงๆ ด้วย แท้ที่จริงแล้วในการเขียนประโยคให้ได้เรื่องได้ราวติดต่อกันไปนั้น ควรเลือกเก็บเฉพาะสิ่งที่สำคัญๆ ที่เกี่ยวข้องกับเรื่องนั้นๆ ในขอบเขตจำกัดอันแบ่งไว้ แล้วจึงนำมาเรียงลำดับก่อนหลังเพื่อทำให้ความคิดสัมพันธ์อย่างมีระเบียบ ผู้อ่านสามารถคิดตามได้สะดวก

อัจริยา เกิดผล (2533: 91) ได้กล่าวไว้ว่า งานเขียนที่น่าอ่านและชวนติดตามนั้น นอกจากจะมีหลักการเขียนต่างๆ ผู้เขียนควรคำนึงถึงสิ่งต่อไปนี้

1. การแสดงความรู้ลงในงานเขียนนั้นควรมีหลักฐานอ้างอิงได้ และเป็นความรู้ที่ถูกต้อง
2. การแสดงความคิดเห็นต้องเป็นความคิดของตนเอง หากเป็นความคิดของผู้อื่นต้องบอกชื่อกำกับไว้ด้วย
3. การใช้ตัวสะกดต้องให้ถูกต้องตามพจนานุกรม
4. ควรมีวรรคตอนและย่อหน้าที่ถูกต้อง
5. การเขียนนั้นต้องเป็นระเบียบ ชัดเจน อ่านง่ายและสะอาดเรียบร้อย

องค์ประกอบสำคัญส่วนหนึ่งในการเขียนที่ดีคือการใช้คำ ควรใช้คำที่เข้าใจง่ายซึ่งไม่ใช่ภาษาพูด ใช้คำสุภาพไม่ใช่คำหยาบหรือแสลง ใช้คำไทยไม่ใช่คำภาษาต่างประเทศถ้ามีคำไทยอยู่แล้ว หากไม่มีคำไทยก็ให้เขียนทับศัพท์เป็นอักษรไทยได้ ใช้คำให้ตรงกับความต้องการ ดังที่เปเลื่อง ณ นคร (2514: 1-13) ได้กล่าวถึงหลักการใช้คำดังนี้

1. พยายามใช้คำให้ตรงกับความต้องการ หลีกเลี่ยงการใช้คำที่มีความหมายไม่ชัดเจน หรือมีความหมายหลายอย่างซึ่งอาจทำให้ผู้อ่านเข้าใจไขว้เขวได้
2. ใช้คำที่คนส่วนมากเข้าใจ หรือนิยมใช้อยู่ในปัจจุบัน ไม่ควรใช้คำที่เก่า หรือใหม่จนเกินไป
3. หลีกเลี่ยงคำต่างประเทศ (คำทับศัพท์) นอกจากว่าเป็นคำที่ไม่มีการบัญญัติศัพท์
4. ใช้คำสั้นๆ การใช้คำซ้ำความหมายไม่ช่วยให้ประโยคสมบูรณ์ขึ้น การใช้คำที่ให้ความหมายอ้อมค้อมทำให้ต้องใช้พยางค์มาก ทำให้เข้าใจยาก และเสียเวลาในการตีความ
5. คำในระดับเดียวกันอาจต่างศักดิ์กัน ควรเลือกใช้ศักดิ์ของคำให้เสมอกัน เช่น คำว่า มือ กับ หัตถ์ เป็นคำระดับเดียวกันแต่ต่างศักดิ์กัน

องค์ประกอบสำคัญอีกส่วนหนึ่งในการเขียนที่ดีคือประโยค โดยปกติประโยคในภาษาไทยมีการเรียงลำดับจาก ประธาน กริยา กรรม ส่วนขยายจะอยู่หลังส่วนที่มันขยาย นววรรณ พันธุมธา (2526: 112) กล่าวว่า ประโยคที่ดีควรมีลักษณะดังนี้ ถูกไวยากรณ์ กะทัดรัด ชัดเจน และสัมพันธ์กัน

จากเอกสารต่างๆ ข้างต้น สรุปได้ว่า การเขียนภาษาไทยที่ดีนั้นต้องอาศัยความคิด มีหลักในการเลือกสรรถ้อยคำ ประโยค สะกดคำให้ถูกต้อง ควรมีวรรคตอนและย่อหน้าที่ถูกต้อง นอกจากนั้นต้องฝึกฝนอย่างสม่ำเสมอเพื่อให้ทักษะการเขียนมีประสิทธิภาพยิ่งขึ้น

1.2 เอกสารที่เกี่ยวข้องกับปัญหาการเขียนภาษาไทย

ทักษะการเขียนเป็นทักษะที่มีความสำคัญและสลับซับซ้อน เพราะผู้เขียนจะต้องมีความรู้ดี รู้จักคำมาก มีความสามารถในการเรียบเรียงถ้อยคำให้ถูกต้องและสื่อความหมายให้ชัดเจนตามที่ผู้เขียนต้องการ ดังนั้นจึงมักจะเกิดข้อบกพร่องโดยง่าย ดังที่ กองเทพ เคลือบพณิชกุล (2542: 10) ได้กล่าวถึงปัญหาการเขียนภาษาไทยว่า “การเขียนผิดเริ่มจากการเขียนรูปคำผิดเพราะจำถ้อยคำมาผิด เพราะเอาแนวเทียบเป็นเกณฑ์หรือเขียนผิดเพราะขาดความประณีต ไม่ระมัดระวังในการเขียนอักษรไทยที่คล้ายๆ กัน นอกจากนี้ก็เขียนสะกดคำผิดๆ เว้นวรรคตอนผิด ทำให้สื่อความหมายไม่ตรงตามความเป็นจริงจากสารเดิม”

ดวงใจ ไทยอุบุญ (2543: 9-10) ได้สรุปจากงานวิจัยต่างๆ ที่เกี่ยวข้องกับการเขียนภาษาไทยว่า ข้อผิดพลาดหรือข้อบกพร่องของการใช้ภาษาเขียนมีลักษณะที่ใกล้เคียงกันมากที่สุดซึ่งยังเป็นปัญหาที่พบในปัจจุบัน พอสรุปได้ดังนี้ คือ

1. การใช้คำ กลุ่มคำ และสำนวนผิด
2. การใช้ประโยคผิด
3. การสะกดการันต์ผิด
4. การใช้เครื่องหมายวรรคตอนผิด
5. การใช้อักษรย่อผิด

การใช้คำผิด คือ การใช้คำที่มีเสียงหรือความหมายใกล้เคียงกันผิด ใช้คำผิดความหมาย ใช้คำผิดหน้าที่ ใช้คำและกลุ่มคำไม่คงที่ ใช้คำและกลุ่มคำฟุ่มเฟือย ใช้ภาษาพูดในภาษาเขียน ใช้สำนวนการเปรียบเทียบผิด ใช้สำนวนต่างประเทศในการเขียน ใช้คำผิดกาลเทศะ

การใช้ประโยคผิด คือ การเรียงลำดับคำและลำดับความคิด ขาดคำ กลุ่มคำ หรือข้อความที่จำเป็นในประโยค ใช้ประโยคไม่สมบูรณ์ ใช้ประโยคเกินความจำเป็น

การสะกดการันต์ผิด คือ ใช้พยัญชนะ สระ วรรณยุกต์ และตัวการันต์ผิด เขียนส่วนของคำขาด เขียนคำซ้ำผิด

การใช้เครื่องหมายวรรคตอนผิด เพราะไม่รู้แน่ชัดว่า เครื่องหมายวรรคตอนต่าง ๆ นั้นใช้อย่างไร เช่น เครื่องหมายจุลภาค เครื่องหมายปรัศนี เครื่องหมายอัศเจรีย์ ไม้มาก ไปยาลน้อย และการเว้นวรรคในที่ๆ ไม่ควรเว้น

การใช้อักษรย่อผิด โดยใช้อักษรย่อในที่ที่ไม่ควรใช้ และใช้อักษรย่อผิด

สมพร จารุณัฐ (2538: 13) ได้กล่าวถึงปัญหาการเขียนภาษาไทยของนักเรียนว่า นักเรียนไม่ชอบเขียน ไม่สนใจการเขียน เขียนไม่เป็นทั้งการเขียนเรียงความ ย่อความและจดหมาย เขียนตัวสะกดไม่ถูก ใช้คำไม่ถูกความหมาย ใช้สำนวนไม่ถูกต้อง

วิไลวรรณ ขนิษฐานันท์ (2538: 32) ได้กล่าวถึงปัญหาการเขียนภาษาไทยในระดับอุดมศึกษาว่า ถ้าพิจารณาภาษาเขียน คำตอบคือมีปัญหาตลอด อาจารย์ที่อ่านรายงานหรืองานเขียนของนักศึกษา ทั้งอาจารย์ที่สอนภาษาไทยและอาจารย์ที่สอนวิชาด้านอื่นๆ ล้วนแต่มีความคิดเห็นไปในทิศทางเดียวกันว่าการเขียนของนักศึกษายังไม่เป็นที่น่าพอใจ นักศึกษายังไม่สามารถเรียบเรียงประโยคและข้อความได้อย่างถูกต้องเหมาะสม อาจารย์ผู้อ่านข้อเขียนของนักศึกษาไม่สามารถเข้าใจหรือติดตามความคิดของนักศึกษาได้ตลอด

ยศ พันธ์สรณ์ (2538: 47-48) ได้กล่าวถึงปัญหาการเขียนภาษาไทยในปัจจุบันดังนี้

1. เด็กไม่รักการเขียน เด็กไม่ชอบเขียน ไม่สนใจที่จะเขียน จึงเขียนไม่เป็นลายมือก็ดูไม่ได้ เขียนสื่อสารกันไม่รู้เรื่อง

2. ตัวสะกดการันต์ผิด วางรูปสระวรรณยุกต์ไม่ถูกที่ สาเหตุเนื่องมาจากขาดการฝึกฝน จึงไม่ทราบข้อบกพร่องในการเขียนว่า ตัวสะกดการันต์เขียนถูกหรือไม่ รูปสระวรรณยุกต์วางถูกที่หรือไม่แม้กระทั่งตัวเอง มีเด็กบางคนเขียนชื่อตัวเองว่า ‘มันส์’ ก็สงสัยว่า เอ...คนเดียวนี่ทำไมชื่อแปลกๆ แต่เมื่อเรียกเด็กมาถามว่าชื่ออะไรแน่ เขาตอบว่าชื่อ ‘มันส์’ ถึงเข้าใจว่าชื่อเขาไม่แปลกแต่เขาเขียนแปลก จึงไม่เข้าใจ

3. ใช้ศัพท์สำนวนไม่ถูกต้อง ใช้คำไม่ตรงความหมาย ตัวอย่างเช่น

- เขาพยายามกดขี่จำกัดเสรีภาพของเรา ไม่ให้เราลืมหน้าอ้าปากได้เลย “ลืมหน้าอ้าปาก” ไม่มีใช้ มีแต่ “ลืมตาอ้าปาก” หรือ “เงยหน้าอ้าปาก”

- ทางที่จะนำเราไปสู่ความสำเร็จในชีวิตมิได้ปูลาดด้วยกุหลาบ ที่ถูกต้องคือ “ปูลาดด้วยกลีบกุหลาบ” เน้นกลีบกุหลาบมิใช่ดอกกุหลาบ

ดุขฎิพร ชำนิโรศานต์ (2516: 33-80) ได้กล่าวถึงปัญหาการใช้ภาษาไทย สรุปได้ว่ามีลักษณะข้อบกพร่องในการใช้คำดังนี้

1. การใช้คำที่มีความหมายใกล้เคียงกันผิด
2. การใช้คำไม่ถูกต้องตรงตามความหมายของคำ
3. การใช้คำที่มีความหมายกำกวม
4. การใช้คำ และสำนวนภาษาต่างประเทศ
5. การใช้ศัพท์แสง
6. การใช้คำฟุ่มเฟือย
7. การใช้คำฝืนระบบส่วนใหญ่ของภาษา
8. การใช้คำหรือวลีที่สร้างขึ้นใหม่แทนคำหรือวลีที่มีอยู่เดิม
9. การใช้คำผิดหน้าที่
10. การใช้คำไม่เหมาะสมกับกาลเทศะและบุคคล

เปลื้อง ณ นคร (2514: 53-58) ให้ข้อสังเกตข้อบกพร่องในการประพันธ์ไว้ในคำบรรยายวิชาการและหนังสือพิมพ์ สรุปได้ดังนี้

1. ใช้คำฟุ่มเฟือย
2. ใช้คำเปรียบเทียบที่ยากเกินที่ผู้อ่านจะนึกหรือรู้สึกตาม
3. ใช้คำที่ทันสมัย หรือคำใหม่เกินไป
4. ใช้คำภาษาต่างประเทศ
5. ใช้คำตลาด
6. ใช้ศัพท์บัญญัติ
7. การไม่รู้จักเลือกเฟ้นลักษณะเด่นมาพรรณนาความ
8. การผูกประโยคไม่รัดกุม กำกวม
9. การใช้เครื่องหมาย
10. การเว้นวรรคตอน

ฉันทิส ทองช่วย (ม.ป.ป.: 10-14) สรุปปัญหาการใช้คำในภาษาไทยได้ดังนี้

1. การใช้คำไม่ตรงความหมาย
2. การใช้คำที่มีความหมายนัย
3. การใช้คำและสำนวนภาษาต่างประเทศทั้ง ๆ ที่ไม่จำเป็น

4. การใช้คำฟุ่มเฟือย
5. การใช้คำผิดระบบส่วนใหญ่ของภาษา
6. การใช้คำ สำนวน หรือวลีที่สร้างขึ้นใหม่แทนคำ สำนวน หรือวลีที่มีใช้อยู่แล้วในภาษาไทย
7. การใช้คำที่มีความหมายขัดแย้งกันในประโยคเดียวกัน
8. การเปลี่ยนคำบางคำที่ไม่ควรเปลี่ยนในประโยคหรือข้อความเดียวกัน

ฉันทิส ทองช่วย (ม.ป.ป.: 10-12) ยังได้กล่าวถึงกลวิธีเขียนประโยค สรุปได้ว่าลักษณะของประโยคที่บกพร่องมีดังนี้

1. ประโยคที่ขาดประธาน
2. ประโยคที่ขาดกริยา
3. ประโยคที่ใช้คำประพันธ์สรรพนามผิด
4. ประโยคที่วางส่วนขยายผิดที่
5. การใช้ประโยคกรรมจากไม่ถูกต้อง
6. ประโยคที่ใช้คำบอกอดีตกาลเกินความจำเป็นประโยคที่เป็นสำนวนภาษาต่างประเทศ

พรทิพย์ ภัทรนาวิก (2517: 12-14) กล่าวถึงการใช้คำซึ่งสรุปได้ว่ามีลักษณะข้อบกพร่องในการใช้คำดังต่อไปนี้

1. การเปลี่ยนคำใช้ในประโยคเดียวกัน เมื่อใช้คำใดคำหนึ่งแล้ว ก็ควรจะใช้คำนั้นต่อไป ไม่ควรเปลี่ยนคำใช้โดยไม่จำเป็น
2. การใช้คำที่มีความหมายขัดแย้งกันในประโยคเดียวกัน
3. การใช้คำผิดหน้าที่
4. การใช้คำแสดงพจน์ขัดแย้งกัน

วิจิตรา แสงพลสิทธิ์ และคนอื่นๆ (2522: 280-283) กล่าวถึงลักษณะข้อบกพร่องในการใช้ภาษา สรุปได้ว่ามีดังนี้

1. ข้อผิดพลาดในการเรียบเรียงประโยค ได้แก่
 - 1.1 ข้อผิดพลาดเกี่ยวกับบทประธาน
 - 1.2 ข้อผิดพลาดเกี่ยวกับการวางส่วนขยาย
 - 1.3 ข้อผิดพลาดเกี่ยวกับความไม่สมบูรณ์ของประโยค
 - 1.4 ข้อผิดพลาดเกี่ยวกับการใช้คำเชื่อม
2. ข้อผิดพลาดเกี่ยวกับการใช้คำฟุ่มเฟือย
3. ข้อผิดพลาดเกี่ยวกับการใช้สำนวนต่างประเทศ

วิไลลักษณ์ บุญเคลือบ (2548) ได้ศึกษาเรื่องอิทธิพลของภาษาเกาหลีหรือภาษาแม่ที่มีต่อการเขียนของนักศึกษาเกาหลี แผนกภาษาไทย มหาวิทยาลัยบูรพาและกิจการต่างประเทศ

ปีการศึกษา 2548 โดยใช้ประชากรเป็นนักศึกษาชั้นปีที่ 3 จำนวน 11 คน และชั้นปีที่ 4 จำนวน 20 คน รวม 31 คน ผู้เขียนได้ศึกษาตำรา เอกสารและรายงานการวิจัยที่เกี่ยวข้อง ติดต่อประสานงานกับหัวหน้าภาควิชาไทยศึกษา มหาวิทยาลัยปทุมธานีและกิจการต่างประเทศ เก็บรวบรวมข้อมูล การเขียน ออกแบบทดสอบ จำนวน 5 แบบ พร้อมกำหนดเกณฑ์ในการวิเคราะห์ข้อมูล วิเคราะห์ข้อมูลตามลำดับเริ่มจากหน่วยเสียง คำ ประโยค ความหมาย ปรีเฉท รวมถึงด้านสังคมและวัฒนธรรมด้วย ผลการวิจัยพบว่า เสียงพยัญชนะ เสียงสระ คำสรรพนาม คำลักษณะนาม คำทับศัพท์ โครงสร้างประโยค กาล ความหมายของคำ คำเชื่อมและเครื่องหมายวรรคตอน ตลอดจนสังคมและวัฒนธรรมเกาหลีล้วนมีอิทธิพลต่อการเขียนภาษาไทยของนักศึกษาเกาหลีทั้งสิ้น

จากเอกสารที่กล่าวมาข้างต้น แสดงให้เห็นว่า ไม่ว่าจะเป็นผู้เขียนชาวไทยในระดับต่างๆ หรือผู้เขียนที่เรียนภาษาไทยในฐานะภาษาต่างประเทศ มีข้อบกพร่องในการเขียนภาษาไทยอยู่เสมอ และลักษณะข้อบกพร่องในการเขียนก็มีหลายประการ เช่น การสะกดการันต์ผิด การใช้คำผิด การเรียบเรียงประโยคและข้อความผิด การใช้เครื่องหมายวรรคตอนผิด ฯลฯ

1.3 งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับปัญหาการเขียนภาษาไทย

สุนันทา โสรจิจ (2511) ได้ศึกษาเกี่ยวกับการสะกดการันต์ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 จังหวัดพระนครศรีอยุธยา โดยใช้แบบทดสอบแบบปรนัยวัดการสะกดการันต์ แบบทดสอบประกอบด้วยภาคสะกดการันต์และภาคเหตุผล ใช้กลุ่มตัวอย่าง 463 คน พบว่าลักษณะการสะกดผิดมี 10 ประเภทเรียงลำดับจากมากไปหาน้อย ดังนี้

1. เขียนผิดเพราะเขียนตามการออกเสียง เช่น อีหลุยญแจก อลักเอลือ รอมหอม ไอศกรีม อะลุ่มอล่วย ทินทิก เลื่อยเจื่อย
2. เขียนผิดที่ตัวสะกด เช่น บริภาษ กล้วยบวชชี อิริยาบถ ปินทบาท พิศวาส อเนจนาก ประดิติประดอย
3. เขียนผิดที่สระเสียงสั้นหรือสระเสียงยาว เช่น อีสาน ประณิต ปิตาจ หยักศก นิจศีล หยิบหย่ง อุปาทาน
4. เขียนผิดที่ใช้สระไอ โอ อัย เช่น ไยดี หมาโน ไยไพ ลำไย หยากไย มารยาสาไถย แม่ม่ายลองโน
5. เขียนผิดเพราะไม่ทราบหลักเกณฑ์ เช่น เตียดจันท์ อัมระมาณ สัมประยูทธ์ ซอลัก สันนิษฐาน กะรัต พุทธชาด
6. เขียนผิดที่ใช้ ร ล เช่น ไฟคลอก ราวหน้า คลุมเครือ ผัดวัน เครื่องราง พิธีรีตอง วังเปี้ยว
7. เขียนผิดที่ตัวการันต์ เช่น สังวาล สถิต จ้างง อัฒจันทร์ สามานย์ ลำอาง สายสิญจน์
8. เขียนผิดที่การประวิสรรชนีย์ เช่น ชมดชม้อย ชักเย่อ จะละเมียด ละเอียดลออ ตัวชะมด เจียรระโน จระเข้

9. เขียนผิดที่การใช้วรรณยุกต์ เช่น ลมสว้น เค้ก อัก ขยุ่ม พลัก ควัน นะคะ

10. เขียนผิดที่พยัญชนะต้นคำ เช่น ปราณี ประนีประนอม พรรณนา รุ่มร่าม
 ทุพพลภาพ บุคลิกภาพ นกพิราบ

ไชลิริ ปราโมช ณ อยุธยา (2518) ได้ศึกษาข้อผิดพลาดในการเขียนภาษาไทยจากข้อสอบวิชาภาษาไทยของนิสิตชั้นปีที่ 1, 2 และ 3 คณะอักษรศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัยในปีการศึกษา 2515 และ 2516 จำนวน 1,000 ฉบับ พบข้อผิดพลาดในการเขียนภาษาไทยของนิสิตในการใช้คำชนิดต่างๆ ข้อผิดพลาดในการแต่งประโยค ข้อผิดพลาดในเรื่องเครื่องหมาย ข้อผิดพลาดในเรื่องสะกดการันต์ ส่วนสาเหตุของการผิดพลาดเกิดจาก การใช้แนวเทียบผิด ความหมายของคำ อิทธิพลของภาษาบาลีสันสกฤต ความสับสนเกี่ยวกับกฎเกณฑ์การใช้ภาษาไทย และความผิดพลาดเกิดจากการอ่านผิด

ชูศรี ศรีแก้ว (2526) ได้ศึกษาเปรียบเทียบข้อผิดพลาดในการเขียนภาษาไทยของนักศึกษาชั้นปีที่ 1 มหาวิทยาลัยเชียงใหม่ ปีการศึกษา 2525 ที่สำเร็จการศึกษาชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 จากแผนกวิทยาศาสตร์ และแผนกศิลปะ ข้อมูลที่นำมาศึกษาได้จากข้อสอบเขียนเรียงความวิชาภาษาไทย ผู้วิจัยใช้กลุ่มตัวอย่าง 103 คน ในภาคเรียนที่ 1 และ 2 ผลการวิจัยพบว่า ข้อผิดพลาดในการเขียนภาษาไทยของนักศึกษาด้านการใช้คำ การแต่งประโยค การสะกดการันต์ การใช้อักษรย่อ การใช้เครื่องหมายบอก และการใช้เครื่องหมายเพราะฉะนั้น สรุปผลการวิจัยเปรียบเทียบข้อผิดพลาดที่เหมือนกันและต่างกันได้ว่า โดยส่วนรวมนักศึกษาทั้ง 2 แผนกเขียนภาษาไทยผิดในลักษณะใกล้เคียงกัน ลักษณะความผิดพลาดที่พบในกลุ่มหนึ่งก็จะพบในอีกกลุ่มหนึ่งด้วย ความแตกต่างที่เด่นประการหนึ่งคือ การที่นักศึกษาแผนกศิลปะใช้เครื่องหมายบอกและเครื่องหมายเพราะฉะนั้น แต่นักศึกษาแผนกวิทยาศาสตร์ไม่มีข้อผิดพลาดแบบนี้ นอกจากความแตกต่างนี้แล้ว ความแตกต่างที่พบเป็นความแตกต่างในรายละเอียดคือ นักศึกษาทั้งสองแผนกมีข้อผิดพลาดเหมือนกันทุกประการ แตกต่างกันที่จำนวนความผิดที่พบ หรือนักศึกษาทั้งสองแผนกมีข้อผิดพลาดลักษณะเดียวกัน แตกต่างกันที่รายการ เช่น การใช้คำลักษณนามผิดความหมาย ก็จะผิดทั้งสองกลุ่ม แต่คำลักษณนามที่นำมาใช้และนับว่าผิดนั้นอาจแตกต่างกันได้ เพราะกล่าวถึงคนละสิ่งกัน

โรจน์ ราชประโคน (2527) ได้ศึกษาเรื่องอิทธิพลของภาษาเขมรที่มีต่อการพูด และการเขียนภาษาไทยของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ที่พูดภาษาเขมรในจังหวัดบุรีรัมย์ โดยการเก็บรวบรวมข้อมูลด้วยวิธีบันทึกเสียงการเล่าประสบการณ์ การบรรยายภาพ และการเขียนเรียงความ จากตัวอย่างประชากร จำนวน 100 คน ผลการวิจัยพบว่าอิทธิพลของภาษาเขมรมีต่อข้อบกพร่องในการเขียนของนักเรียน ลักษณะที่พบมากที่สุดคือข้อบกพร่องด้านการสะกดคำ รองลงมาคือ การใช้คำศัพท์สำนวน ด้านโครงสร้างประโยค เรื่องที่พบข้อบกพร่องน้อยที่สุด คือ การใช้คำชนิดต่างๆ

ก. ข้อบกพร่องในการสะกดการันต์ มีผู้บกพร่องร้อยละ 89 ข้อบกพร่องที่พบมากที่สุด ได้แก่ ข้อบกพร่องในเรื่องพยัญชนะ รองลงมา คือ ข้อบกพร่องในเรื่องวรรณยุกต์ สระและการันต์ ตามลำดับ

ข. ข้อบกพร่องในด้านศัพท์สำนวน นักเรียนใช้สำนวนภาษาเขมรมากที่สุด รองลงมา ได้แก่ การใช้ภาษาพูดแทนภาษาเขียน การใช้คำฟุ่มเฟือย การใช้คำไม่สื่อความหมาย การใช้คำที่มีความหมายขัดแย้งกัน และการใช้คำอุปมาผิด ตามลำดับ

ค. ข้อบกพร่องในด้านโครงสร้างประโยค ลักษณะที่พบมากที่สุด คือ การเพิ่มคำในประโยค รองลงมา คือ การขาดคำที่จำเป็นในประโยค และการเรียงคำเข้าประโยคผิด ตามลำดับ

ง. ข้อบกพร่องในด้านการใช้คำชนิดต่างๆ ลักษณะที่พบมากที่สุด ได้แก่ การใช้คำชนิดเดียวกันผิดความหมาย รองลงมา คือ การใช้คำผิดชนิด สุดท้าย คือ การใช้ “การ” และ “ความ” ผิด

อำไพ กิมแหลม (2528) ได้ศึกษาข้อผิดพลาดในการเขียนภาษาไทยของนักเรียนไทยมุสลิมระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 ในเขตการศึกษา 2 โดยสร้างเกณฑ์การวิเคราะห์ข้อผิดพลาดในการเขียนภาษาไทยแล้วนำไปวิเคราะห์ข้อมูลจากแบบทดสอบการเขียนเรียงความชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 จำนวน 150 คน จาก 10 โรงเรียน พบว่า ข้อผิดพลาดที่พบมากที่สุดคือ เรื่องความหมายของคำ ข้อผิดพลาดที่พบบรองลงมาคือ ข้อผิดพลาดในการเว้นวรรคตอน ส่วนข้อผิดพลาดที่พบน้อยที่สุดคือ การใช้คำชนิดต่างๆ

ศศิจันทร์ ภมรศิริ (2532) ได้ศึกษาข้อผิดพลาดในการเขียนภาษาไทยของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนเทศบาล 1 สว่างวิทยา อำเภอเมือง จังหวัดหนองคาย ในปีการศึกษา 2529 และ 2530 โดยรวบรวมข้อมูลจากสมุดแบบฝึกหัดวิชาภาษาไทย จดหมาย เรียงความ รายงาน และข้อสอบวิชาภาษาไทยของกลุ่มตัวอย่างจำนวน 463 คน พบว่า มีข้อผิดพลาดด้านการใช้คำ ข้อผิดพลาดด้านประโยค ด้านความหมายของคำ การใช้ย่อหน้าและการเว้นวรรค สาเหตุที่ทำให้เกิดผลดังกล่าว คือ อิทธิพลของภาษาถิ่น การใช้แนวเทียบผิด ความสับสนเกี่ยวกับมาตราตัวสะกด การไม่รู้ความหมายของคำ ความไม่เข้าใจกฎเกณฑ์การใช้ภาษาและไวยากรณ์ ตลอดจนอิทธิพลของการออกเสียงและภาษาพูด

สุชาดา ซาทอง (2534) ได้ศึกษาลักษณะข้อผิดพลาดในการเขียนภาษาไทยของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ในโรงเรียนสังกัดสำนักงานการศึกษาจังหวัดสงขลา ปีการศึกษา 2533 ผู้วิจัยศึกษาด้วยวิธีสุ่มตัวอย่างแบบหลายชั้น (Multi-Stage Sampling) ได้ประชากรกลุ่มตัวอย่างจำนวน 341 คน พบลักษณะข้อผิดพลาดในการใช้คำ การใช้ประโยค และการใช้รูปแบบของการเขียน สาเหตุที่ทำให้เกิดผลดังกล่าว คือ นักเรียนบางส่วนได้รับอิทธิพลของภาษามลายูถิ่นที่ใช้ในชีวิตประจำวัน และขาดความระมัดระวังในการเขียน

เสนอ ตริวิเศษ (2542) ได้ศึกษาปัญหาการพูดและการเขียนภาษาไทยของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 ในเขตอำเภอขุนหาญ จังหวัดศรีสะเกษ ที่ใช้ภาษาเขมร และภาษาส่วยในชีวิต

ประจำวัน กลุ่มตัวอย่างเป็นนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 ที่ใช้ภาษาเขมร 60 คน ภาษาส่วย 60 คน ผู้วิจัยได้เก็บข้อมูลด้านการพูดด้วยการบันทึกเสียงการเล่านิทาน หรือเล่าประสบการณ์ที่ประทับใจและเล่าเรื่องจากภาพ ด้านการเขียนให้นักเรียนเขียนเรียงความ และนำข้อมูลมาวิเคราะห์หาค่าร้อยละ เสนอผลการศึกษารูปแบบพรรณนาวิเคราะห์ ผลการศึกษาพบว่า ปัญหาด้านการเขียนเป็นผลเกี่ยวเนื่องมาจากปัญหาการพูด เรื่องที่นักเรียนที่ใช้ภาษาเขมรและภาษาส่วยมีปัญหามากที่สุด ได้แก่ การสะกดคำ ซึ่งปัญหาที่พบมากที่สุดคือด้านพยัญชนะ รองลงมาคือ ด้านวรรณยุกต์ และด้านสระตามลำดับ รองลงมาได้แก่ การใช้ศัพท์ซึ่งนักเรียนมีปัญหาในการใช้คำผิดความหมายมากที่สุด ส่วนในด้านโครงสร้างประโยคนักเรียนทั้งสองกลุ่มมีปัญหาในการขาดคำที่จำเป็นในประโยคและการเพิ่มคำที่ไม่จำเป็นในประโยคมากในปริมาณใกล้เคียงกัน และยังพบว่านักเรียนทั้งสองกลุ่มมีปัญหาในการเรียบเรียงประโยคที่ขาดความต่อเนื่องกันอีกด้วย

นักเรียนที่ใช้ภาษาเขมรและภาษาส่วยมีปัญหาในการใช้ภาษาไทยคล้ายคลึงกัน ในภาพรวมนักเรียนที่ใช้ภาษาเขมรจะมีปัญหามากกว่านักเรียนที่ใช้ภาษาส่วย มีเป็นส่วนน้อยเท่านั้นที่นักเรียนที่ใช้ภาษาส่วยมีปัญหามากกว่า ปัญหาที่นักเรียนที่ใช้ภาษาส่วยมีมากกว่า คือ ในด้านการพูด ได้แก่ การออกเสียงพยัญชนะต้น การใช้คำส่วยแทนคำไทย การหยุดพูดผิดที่ การพูดติดอ่าง ส่วนในด้านการเขียนได้แก่ การเรียงคำเข้าประโยคผิดที่ และการขาดคำที่จำเป็นในประโยค

2. เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับปัญหาการเขียนภาษาที่สองหรือภาษาต่างประเทศ

2.1 เอกสารที่เกี่ยวข้องกับปัญหาการเขียนภาษาที่สองหรือภาษาต่างประเทศ

ดิกเกซัน (กองกาญจน์ นิธิพงศ์. 2516: 12; อ้างอิงจาก David H. Dickason. 1957. *A Practical Handbook of English Usage for Thai Teachers and Students : Some Common Errors and How to Eliminate Them.* p. 3) ได้ศึกษาข้อบกพร่องในการเขียนภาษาอังกฤษแล้วจัดเป็นประเภทไว้มีดังนี้ คือ การสะกดคำ (spelling) การเขียนประโยคที่ไม่สมบูรณ์ (fragment) การเปลี่ยนแปลงในประโยคหรือในอนุเจตอย่างไม่สมเหตุสมผล (shift) ความสอดคล้องระหว่างประธานและกริยา (agreement) การใช้รูปคำกริยา (verb forms) ไม่ถูกต้อง การใช้โครงสร้าง (structure) ไม่สัมพันธ์กับส่วนอื่นๆ การใช้คำนำหน้านาม (articles) ผิด หรือไม่ได้ใช้คำนำหน้านามในที่ควรใช้ การเลือกใช้คำ (word choice) การใช้คำสรรพนามแทนนาม (reference) และการใช้สำนวนภาษา (idiomatic expression)

ฮาคาน ริงบอม (ลัดดา เจริญศิลปพานิช. 2537: 37; อ้างอิงจาก Hakan Ringbom. 1987. *The Role of the First Language in Foreign Language Learning.* pp. 71-78) ได้กล่าวถึงปัญหาของผู้เรียนภาษาต่างประเทศว่า ปัญหาที่เกิดขึ้นมักเกิดจากข้อจำกัดทางภาษาต่างประเทศของผู้เรียน เป็นต้นว่า การรู้คำศัพท์ไม่เพียงพอ การที่มีความรู้ด้านกฎเกณฑ์และรูปแบบของภาษาไม่สมบูรณ์ จึงเป็นเหตุให้เกิดข้อผิดพลาดด้านไวยากรณ์ในงานเขียนของผู้เรียน นอกจากนี้ความรู้

ของภาษาที่ไม่สมบูรณ์ของผู้เรียนยังเป็นสาเหตุให้เกิดการตั้งกฎเกณฑ์การใช้ภาษาที่ผิดพลาด เช่น การนำเอากฎเกณฑ์ในภาษาที่หนึ่งมาใช้ในการเขียนภาษาที่สอง หรือนำกฎเกณฑ์ของสองภาษามารวมกัน

คริสตินา แบริทท์ พอลสตัน และ เมรี นิวตัน บรูเดอร์ (Christina Bratt Paulston and Mary Newton Bruder. 1976: 204) ได้กล่าวถึงการเขียนภาษาต่างประเทศว่า เป็นสิ่งจำเป็นในแวดวงการศึกษาซึ่งผู้เรียนภาษาต่างประเทศต้องฝึกฝนเพื่อประโยชน์ในการจดบันทึกต่างๆ หรือเขียนรายงานในขณะที่เรียน ซึ่งเป็นพื้นฐานเพื่อนำไปใช้ในชีวิตประจำวันในการประกอบอาชีพหรือติดต่อธุรกิจต่างๆ

แอนน์ ไรมส์ (Ann Raimes. 1983: 3) ได้กล่าวถึงการเขียนในภาษาต่างประเทศไว้ว่า การเขียนจะช่วยให้ผู้เรียนภาษาต่างประเทศได้เรียนรู้ในลักษณะดังต่อไปนี้

ประการแรก การเขียนช่วยเสริมความรู้ทางด้านโครงสร้างทางไวยากรณ์ คำศัพท์ และสำนวนที่ผู้เรียนเคยเรียนมาแล้ว ให้เกิดความเข้าใจ และสามารถใช้อย่างถูกต้องยิ่งขึ้น

ประการที่สอง เมื่อผู้เรียนได้เขียน เขาจะมีโอกาสทดลองใช้ภาษาหลังจากที่ได้เรียนรู้การพูด การอ่านแล้ว

ประการที่สาม ในขณะที่ผู้เรียนได้เขียน ความคิดของเขาจะวนเวียนผูกพันอยู่กับภาษาอังกฤษ ความพยายามที่จะถ่ายทอดความคิด การใช้สายตา มือ และสมองประกอบกัน จะเป็นวิธีที่ช่วยเสริมการเรียนรู้ภาษา ยิ่งได้ฝึกเขียนมากเท่าใด ผู้เรียนก็จะยิ่งได้พบแนวทางใหม่ๆ ในการถ่ายทอดความคิด การเลือกใช้ถ้อยคำ และการเลือกใช้ประโยค

จากการศึกษาข้อคิดเห็นต่างๆ ของนักการศึกษาหลายท่านดังกล่าวมาแล้วข้างต้นสรุปได้ว่า แม้ว่าการเขียนภาษาที่สองหรือภาษาต่างประเทศของผู้เรียนยังมีข้อบกพร่องอยู่มาก แต่ยังเป็นสิ่งที่ต้องหาแนวทางแก้ไขเนื่องจากว่า การเขียนภาษาที่สองหรือภาษาต่างประเทศมีประโยชน์อย่างมากซึ่งจะช่วยเสริมการเรียนรู้ภาษา และยังสามารถนำไปใช้ในชีวิตประจำวันในการติดต่อสื่อสารอย่างเป็นทางการได้ด้วย

2.2 งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับปัญหาการเขียนภาษาที่สองหรือภาษาต่างประเทศ

กองกาญจน์ นิธิพงศ์ (2516) ได้ศึกษาข้อบกพร่องในการเขียนภาษาอังกฤษของนิสิตวิทยาลัยวิชาการศึกษา โดยใช้กลุ่มตัวอย่างคือ นิสิตวิชาเอกภาษาอังกฤษชั้นปีที่ 4 ในระดับปริญญาตรี ปีการศึกษา 2515 จำนวน 371 คน ผู้วิจัยได้สร้างแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ในการเขียนภาษาอังกฤษเป็นแบบทดสอบปรนัยชนิดเลือกตอบ 4 ข้อคำตอบ จำนวน 4 ฉบับ เพื่อทดสอบด้านการใช้โครงสร้างทางไวยากรณ์ การใช้คำศัพท์และสำนวน การสะกดคำ การใช้เครื่องหมายวรรคตอน และแบบทดสอบอัตนัยเพื่อทดสอบความสามารถในการเขียนระดับประโยค ข้อความ และเรียงความ จากนั้นได้นำแบบทดสอบนี้ไปทดลองสอบ (Pretest) กับนิสิตจำนวน 100 คน แล้วนำแบบทดสอบมาวิเคราะห์ปรับปรุงให้มีคุณภาพดีขึ้น ได้แบบทดสอบปรนัย 4 ฉบับ จำนวน 160 ข้อ

และแบบทดสอบที่ปรับปรุงแล้ว 1 ฉบับ ต่อจากนี้ นำแบบทดสอบจริงไปสอบกับนิสิตที่เป็นกลุ่มตัวอย่าง แล้วเก็บรวบรวมข้อมูลตรวจให้คะแนน ผลการวิจัยสรุปได้ดังนี้

1. นิสิตมีข้อบกพร่องด้านการใช้คำศัพท์และสำนวนมากที่สุดร้อยละ 47.91 ข้อบกพร่องรองลงมา คือ การสะกดคำร้อยละ 47.86 การใช้โครงสร้างของประโยคร้อยละ 41.42 และข้อบกพร่องที่น้อยที่สุดคือ ข้อบกพร่องด้านการใช้เครื่องหมายวรรคตอนร้อยละ 33.45

2. คำร้อยละของข้อบกพร่องด้านต่างๆ โดยเรียงตามลำดับของความถี่ปรากฏผลดังนี้คือ ข้อบกพร่องทางด้านความเข้าใจความหมายของคำศัพท์และสำนวนมีความถี่สูงสุด คือ ร้อยละ 86 รองลงมา คือ ข้อบกพร่องด้านการใช้โครงสร้างทางไวยากรณ์ซึ่งมีความถี่สูงสุดร้อยละ 77 ข้อบกพร่องด้านการสะกดคำมีความถี่สูงสุดคิดเป็นร้อยละ 74 และข้อบกพร่องในการใช้เครื่องหมายวรรคตอนมีความถี่สูงสุดร้อยละ 72

สุษดี มณีกาญจน์สิงห์ (2543) ได้ศึกษาข้อผิดพลาดในการใช้ภาษาจีนของนิสิตอักษรศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ชั้นปีที่ 3 และ 4 โดยรวบรวมเรียงความและแบบฝึกหัดของนิสิตอักษรศาสตร์ สาขาภาษาจีน ชั้นปีที่ 3 และ 4 ในปีการศึกษา 2541 จำนวน 168 ฉบับ ซึ่งเรียงความเหล่านี้ได้รับการตรวจและแก้ไขแล้วโดยอาจารย์ประจำวิชา ผลการวิจัยสรุปได้ ดังนี้

ข้อผิดพลาดในการเรียงลำดับคำเข้าประโยคเป็นข้อผิดพลาดที่พบมากที่สุดในงานวิจัยนี้ แม้ว่าในภาษาไทยและภาษาจีนจะมีการเรียงลำดับคำในประโยคเป็นประธาน กริยา กรรม เหมือนกันก็ตาม แต่การวางส่วนประกอบอื่นๆ ในประโยคก็ไม่ได้เหมือนกันทุกกรณี ข้อผิดพลาดในการเรียงลำดับคำที่พบมากที่สุด คือ ข้อผิดพลาดที่เกิดจากการวางลำดับคำบอกเวลาและคำบอกสถานที่ ซึ่งพบมากถึง 20 ประโยค

การใช้คำผิดประเภทเป็นข้อผิดพลาดทางไวยากรณ์ที่พบมากเป็นอันดับสอง ซึ่งมักเกิดจากการที่นิสิตไม่ทราบว่าในภาษาจีนคำแต่ละชนิดมีคุณสมบัติทางไวยากรณ์ที่แตกต่างกันไป บางครั้งก็เกิดจากการที่นิสิตแปลตรงตัวจากภาษาไทยเป็นภาษาจีน

การใช้คำไม่รับกันเกิดจากหลายสาเหตุด้วยกัน เช่น ความแตกต่างในวัฒนธรรมการใช้ภาษาจีนและภาษาไทย ข้อจำกัดของการใช้คำที่มีความหมายเหมือนกันกับบริบทที่ต่างกัน

จงบก แซ (2543) ได้ศึกษาเรื่องความสามารถในการใช้ภาษาไทยของนักศึกษาเกาหลีแผนกภาษาไทยชั้นปีที่ 3 มหาวิทยาลัยปูซานภาษาและกิจการต่างประเทศ โดยสร้างแบบทดสอบความสามารถในการใช้ภาษาไทย ซึ่งเนื้อหาถูกคัดเลือกจากบทความ ข้อความและเนื้อเรื่องจากหนังสืออื่นๆ และนำไปให้นักศึกษาทดสอบความสามารถในการใช้ภาษาไทย ข้อมูลที่ได้นำไปหาค่าร้อยละ หาค่าเฉลี่ย และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานและนำเสนอในรูปของตารางประกอบความเรียง ผลของการวิจัยพบว่า

1. ความสามารถในการใช้ภาษาไทยของนักศึกษาชั้นปีที่ 3 ส่วนใหญ่อยู่ในเกณฑ์ต่ำกว่าเกณฑ์ขั้นต่ำ

2. ความสามารถเฉลี่ยในการใช้ภาษาไทยของนักศึกษาเรียงลำดับจากมากไปหาน้อย คือ ความสามารถในการเขียน ความสามารถในการอ่าน ความสามารถในการพูด และความสามารถในการฟัง

หวัง เฟิง (2544) ได้ศึกษาเรื่องความสามารถการใช้ภาษาไทยของนักศึกษาจีนวิชาเอกภาษาไทย ชั้นปีที่ 4 มหาวิทยาลัยภาษาต่างประเทศปักกิ่ง โดยใช้กลุ่มตัวอย่างคือนักศึกษาจีนจำนวน 17 คน ผู้เขียนได้ใช้แบบทดสอบความสามารถการใช้ภาษาไทย 1 ฉบับ ซึ่งประกอบด้วยความสามารถการฟัง ความสามารถในการพูด ความสามารถในการอ่าน และความสามารถการเขียน 4 ตอน ผลการวิจัยพบว่า

1. ความสามารถในการใช้ภาษาไทยของนักศึกษาจีน ปีที่ 4 มหาวิทยาลัยภาษาต่างประเทศปักกิ่ง ส่วนใหญ่อยู่ในเกณฑ์ดีมากและดี

2. ความสามารถในการใช้ภาษาไทยของนักศึกษาจีน ปีที่ 4 มหาวิทยาลัยภาษาต่างประเทศปักกิ่ง เรียงลำดับจากไปหาน้อย คือ ความสามารถในการพูด ความสามารถในการเขียน ความสามารถในการฟัง และความสามารถการอ่าน

3. นักศึกษาที่มีผลสัมฤทธิ์การเรียนสูง ความสามารถในการใช้ภาษาก็สูง

ชนิกา คำพุ่ม (2545) ได้ศึกษาเรื่องการใช้ภาษาไทยของนักศึกษาจีนวิชาเอกภาษาไทย ชั้นปีที่ 4 สถาบันชนชาติยูนนาน สาธารณรัฐประชาชนจีน โดยใช้ประชากรเป็นนักศึกษาจีนจำนวน 23 คน ผู้เขียนรวบรวมผลงานด้านการพูดจากแถบบันทึกเสียงคนละ 5 เรื่อง รวม 115 ชิ้นงาน และผลงานด้านการเขียนคนละ 8 เรื่อง รวม 184 ชิ้นงาน ผลการวิจัยสรุปว่าการใช้ภาษาไทยด้านการเขียนพบว่า การเขียนพยานะต้นผิดมากที่สุด รองลงมา คือ การเขียนพยานะท้ายผิด การเขียนสระผิด ส่วนปัญหาในการใช้ประโยคในการเขียนที่พบมากที่สุดคือการใช้คำไม่ถูกต้องตามความหมายและหน้าที่ นอกจากนั้นยังพบการใช้คำเกิน การขาดคำ และการเรียงคำเข้าประโยคไม่ถูกต้อง

จากเอกสารและงานวิจัยที่กล่าวมาแล้ว ผู้วิจัยจะได้ใช้เป็นแนวทางในการศึกษาข้อบกพร่องในการเขียนภาษาไทยของนักศึกษาเวียดนามที่เรียนวิชาเอกภาษาไทย ชั้นปีที่ 3 มหาวิทยาลัยดานัง ประเทศสาธารณรัฐสังคมนิยมเวียดนาม

บทที่ 3

วิเคราะห์ลักษณะข้อบกพร่องในการเขียนภาษาไทย ของนักศึกษาเวียดนาม

ข้อบกพร่องในการเขียน หมายถึง การที่นักศึกษาเขียนภาษาไทยผิดไปจากหลักไวยากรณ์ เรื่องการสะกดการันต์ การใช้คำ และการใช้ประโยค ในงานวิจัยนี้จะวิเคราะห์ข้อบกพร่องในการเขียนเรียงความของนักศึกษาปริญญาตรี มหาวิทยาลัยดานัง ประเทศสาธารณรัฐสังคมนิยมเวียดนาม คณะภาษาญี่ปุ่น-เกาหลี-ไทย ชั้นปีที่ 3 วิชาเอกภาษาไทย ปีการศึกษา 2551-2552 จำนวน 38 คน โดยนำเรียงความ 152 ชิ้นงานที่ได้จากกลุ่มตัวอย่าง 38 คนนั้นมาตรวจเพื่อหาข้อบกพร่อง ซึ่งพบข้อบกพร่องในด้านต่อไปนี้

1. ด้านการสะกดการันต์
2. ด้านการใช้คำ
3. ด้านการใช้ประโยค
4. ด้านการใช้วรรคตอน

การวิเคราะห์ข้อบกพร่องในการเขียนที่ปรากฏในงานวิจัยนี้ ผู้วิจัยจะใช้เกณฑ์ดังต่อไปนี้

1. พิจารณาข้อบกพร่องที่ปรากฏโดยใช้ตำราต่าง ๆ ที่เป็นหลักในการวิเคราะห์ดังนี้
 - 1.1 พจนานุกรม ฉบับราชบัณฑิตยสถาน พ.ศ. 2542
 - 1.2 ไวยากรณ์ไทย ของ นววรรณ พันธุเมธา
 - 1.3 หลักภาษาไทย ของ พระยาอุปกิตติศิลปสาร
 - 1.4 โครงสร้างของภาษาไทย : ระบบไวยากรณ์ ของ วิจิตรน ภาณุพงศ์
2. ในการแก้ไขข้อบกพร่อง ผู้วิจัยจะปรับปรุงเฉพาะจุดที่ตรงกับหัวข้อที่ตั้งประเด็นไว้

ในการวิเคราะห์เท่านั้น

1. ด้านการสะกดการันต์

การสะกดการันต์ผิด หมายถึง การที่นักศึกษาเขียนพยัญชนะต้นเดี่ยว พยัญชนะต้นประสม ตัวสะกด สระ วรรณยุกต์ รวมทั้งตัวการันต์ ผิดไปจากคำที่กำหนดไว้ในพจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถาน พ.ศ. 2542 ซึ่งการเขียนสะกดคำให้ถูกต้องนั้นมีความสำคัญยิ่ง เพราะข้อความเขียนผิดอาจจะทำให้ความหมายผิดไป หรือเข้าใจคลาดเคลื่อน เกิดผลเสียต่อการสื่อสารได้

ลักษณะข้อบกพร่องในการเขียนสะกดการันต์ของนักศึกษามีดังนี้

1.1 การเขียนผิดที่พยัญชนะต้น คือ การที่นักศึกษาเขียนพยัญชนะต้นเดี่ยวและพยัญชนะต้นประสมผิดตัว

1.1.1 การเขียนพยัญชนะต้นเดี่ยวผิด ดังนี้

ใช้ ก แทน ค

อาคารบ้านเมือง	เขียนเป็น	อากูารบ้านเมือง
----------------	-----------	-----------------

ใช้ จ, ช แทน ซ

ชีวิต	เขียนเป็น	จีวิต
ลองชิมอาหาร	เขียนเป็น	ลองจิมอาหาร
ชัดเจน	เขียนเป็น	จัดเจน
ขอเชิญทุกคน	เขียนเป็น	ขอเจิญทุกคน
เอเชี่ย	เขียนเป็น	เอเชี๋ย

ใช้ ต, ถ แทน ท

อินเทอร์เน็ต	เขียนเป็น	อินเตอร์เน็ต
ลอยกระทง	เขียนเป็น	ลอยกระหุง

ใช้ ณ แทน น

พัฒนา	เขียนเป็น	พัธนา
-------	-----------	-------

ใช้ บ, ป, ผ, พ แทน พ

คอมพิวเตอร์	เขียนเป็น	คอมบิวเตอร์
มีสีชมพู	เขียนเป็น	มีสีชมพู
ในเวลาพัก	เขียนเป็น	ในเวลาฝัก
พวกคุณ	เขียนเป็น	ผวกคุณ
ไม่แพง	เขียนเป็น	ไม่แพง
อาหารพื้นเมือง	เขียนเป็น	อาหารพื้นเมือง

ใช้ ผ, พ แทน ฟ

ให้ทุกคนฟัง	เขียนเป็น	ให้ทุกคนฝ้ง
แฟน	เขียนเป็น	แพน
ไฟ	เขียนเป็น	ไผ

ใช้ ถ แทน ก

ภาค	เขียนเป็น	ถาค
-----	-----------	-----

ใช้ ญ แทน ย

ยิ่งใหญ่	เขียนเป็น	ญิ่งใหญ่
----------	-----------	----------

ใช้ ร, ส แทน ล

มีเรือหลายลำเข้าออก	เขียนเป็น	มีเรือหลายร่าเข้าออก
---------------------	-----------	----------------------

ลักษณะ	เขียนเป็น	ลักษณะ
ใช้ ห แทน ฮ		
ฮ่องกง	เขียนเป็น	ห้องกง
ฮานอย	เขียนเป็น	หานอย
ใช้ ป, ฝ, พ, ฟ แทน ผ		
เปิดผฺย	เขียนเป็น	เปิดเปฺย
สามารถผฺ่านไป	เขียนเป็น	สามารถผฺ่านไป
รสผฺืด	เขียนเป็น	รสเพฺิด
ผฺ่อนคลาย	เขียนเป็น	พฺ่อนคลาย
ผฺู้หญิง	เขียนเป็น	พฺู้หญิง
ช่างทอผฺ้า	เขียนเป็น	ช่างทอฟฺ้า
ใช้ ฟ แทน ผ		
ชายผฺึ่งทะเล	เขียนเป็น	ชายฟฺึ่งทะเล
ต่อด้วยคำผฺากไว้ว่า	เขียนเป็น	ต่อด้วยคำฟฺากไว้ว่า
ผฺึกพูดภาษา	เขียนเป็น	ฟฺึกพูดภาษา
ใช้ ส แทน ศ		
ศฺักยภาพ	เขียนเป็น	สฺักยภาพ
นักศฺึกษา	เขียนเป็น	นักสฺึกษา
ใช้ ซ, ศ แทน ส		
ต่อสฺู้	เขียนเป็น	ต่อซฺู้
ปฏฺิเศฺธ	เขียนเป็น	ปฏฺิเศฺธ
นิสฺัย	เขียนเป็น	นิซฺัย
ใช้ ห แทน ก		
ส้งเกฺต	เขียนเป็น	ส้งเหฺต
ใช้ ช แทน จ		
ล้งจฺาน	เขียนเป็น	ล้งชฺาน
เมือจฺบ	เขียนเป็น	เมือชฺบ
ใช้ ฎ, ต แทน ฏ		
ปฏฺิเศฺธ	เขียนเป็น	ปฏฺิเศฺธ
ปฏฺิบัตติ	เขียนเป็น	ปฏฺิบัตติ
ใช้ ป, ภ แทน บ		
ลํปฺาก	เขียนเป็น	ลํปฺาก
บรฺรยาคาศ	เขียนเป็น	ภรฺรยาคาศ

ใช้ บ, ผ แทน ป

<u>ปัจจุบัน</u>	เขียนเป็น	<u>ปัจจุบัน</u>
<u>แบ่งปัน</u>	เขียนเป็น	<u>แบ่งปัน</u>
<u>ญี่ปุ่น</u>	เขียนเป็น	<u>ญี่ปุ่น</u>
<u>เปิด</u>	เขียนเป็น	<u>เปิด</u>
<u>ป่วยา</u>	เขียนเป็น	<u>ป่วยา</u>
<u>เปิดเผย</u>	เขียนเป็น	<u>เปิดเผย</u>

1.1.2 การเขียนพยัญชนะต้นเดียวเป็นอักษรนำ ดังนี้

ใช้ หน แทน น

เล่น <u>นี้</u> ต	เขียนเป็น	เล่น <u>ห</u> นี้ต
-------------------	-----------	--------------------

ใช้ หม แทน ม

รวยหรือ <u>ไม</u>	เขียนเป็น	รวยหรือ <u>ห</u> ไม
-------------------	-----------	---------------------

ใช้ อย แทน ย

<u>ยัง</u>	เขียนเป็น	<u>อ</u> ยัง
------------	-----------	--------------

ใช้ หร แทน ร

งานอดิ <u>ร</u> ก	เขียนเป็น	งานอดิ <u>ห</u> รก
-------------------	-----------	--------------------

ใช้ หล แทน ล

เล่า <u>ร</u> ื่อง	เขียนเป็น	<u>ห</u> เล่า <u>ร</u> ื่อง
--------------------	-----------	-----------------------------

1.1.3 การเขียนพยัญชนะต้นประสมผิด พยัญชนะต้นประสม หมายถึง พยัญชนะต้นสองตัว ออกเสียงในลักษณะอักษรควบแท้ ควบไม่แท้ และอักษรนำ ข้อบกพร่องของนักศึกษาในเรื่องนี้มีดังนี้

1) การเขียนเป็นพยัญชนะต้นเดียวแทนพยัญชนะต้นประสม เช่น

ใช้ ว แทน หว

การยกมือ <u>ห</u> ิ้ว	เขียนเป็น	การยกมือ <u>ว</u> ิ้ว
-----------------------	-----------	-----------------------

ใช้ ญ แทน หญ

<u>ผู้</u> หญิง	เขียนเป็น	<u>ผู้</u> ญิง
-----------------	-----------	----------------

ใช้ น แทน หน

อีกอย่าง <u>ห</u> ึ่ง	เขียนเป็น	อีกอย่าง <u>น</u> ึ่ง
-----------------------	-----------	-----------------------

ฤดู <u>ห</u> นาว	เขียนเป็น	ฤดู <u>น</u> าว
------------------	-----------	-----------------

ใช้ ม แทน หม

<u>ห</u> มาะสม	เขียนเป็น	<u>ม</u> มาะสม
----------------	-----------	----------------

ใช้ ย แทน หย

ได้ <u>ห</u> ยุดงาน	เขียนเป็น	ได้ <u>ย</u> ุดงาน
พัก <u>ผ</u> ่อน <u>ห</u> ย่อนใจ	เขียนเป็น	พัก <u>ผ</u> ่อน <u>ย</u> ่อนใจ

ใช้ ล แทน หล

มี <u>ห</u> ลายวันที่สำคัญ	เขียนเป็น	มี <u>ล</u> ายวันที่สำคัญ
<u>ห</u> ลากหลาย	เขียนเป็น	<u>ล</u> ากหลาย

ใช้ ว แทน หว

ระ <u>ห</u> ว่างคน	เขียนเป็น	ระ <u>ว</u> ่างคน
--------------------	-----------	-------------------

ใช้ ห แทน หว

ความ <u>ห</u> วัง	เขียนเป็น	ความ <u>ห</u> ัง
-------------------	-----------	------------------

2) การเขียนเป็นพยัญชนะต้นประสมตัวอื่น เช่น

ใช้ กล แทน กว

ทำ <u>ก</u> ให้ <u>ก</u> ว้าง	เขียนเป็น	ทำ <u>ก</u> ให้ <u>ก</u> ล้าง
-------------------------------	-----------	-------------------------------

ใช้ คร แทน ขร

น้ <u>ง</u> เ <u>ย</u> ิบ <u>ข</u> ริม	เขียนเป็น	น้ <u>ง</u> เ <u>ย</u> ิบ <u>ค</u> ริม
--	-----------	--

ใช้ กร แทน คร

สง <u>ค</u> ราม	เขียนเป็น	สง <u>ก</u> ราม
-----------------	-----------	-----------------

ใช้ กล แทน คล

ผ่ <u>อ</u> น <u>ค</u> ลาย	เขียนเป็น	ผ่ <u>อ</u> น <u>ก</u> ลาย
<u>ค</u> ลายความเศ <u>ร</u> ้า	เขียนเป็น	<u>ก</u> ลายความเศ <u>ร</u> ้า

ใช้ พล แทน ผล

<u>ผ</u> ลิต <u>ภ</u> ณฑ์	เขียนเป็น	<u>พ</u> ลิต <u>ภ</u> ณฑ์
ยัง <u>ม</u> ไ <u>ผ</u> ล <u>ช</u> ิ้น	เขียนเป็น	ยัง <u>ม</u> ไ <u>พ</u> ล <u>ช</u> ิ้น

ใช้ พร แทน พร

แม่ <u>น</u> ้า <u>จ</u> ้า <u>พ</u> ระ <u>ย</u> า	เขียนเป็น	แม่ <u>น</u> ้า <u>จ</u> ้า <u>ป</u> ระ <u>ย</u> า
--	-----------	--

ใช้ สร แทน สล

เส <u>ย</u> ส <u>ล</u> ะ	เขียนเป็น	เส <u>ย</u> ส <u>ร</u> ะ
--------------------------	-----------	--------------------------

ใช้ อย แทน หย

ห <u>ย</u> ุดการเร <u>ย</u> ีน	เขียนเป็น	ห <u>ย</u> ุดการเร <u>ย</u> ีน
--------------------------------	-----------	--------------------------------

ใช้ หย แทน อย

<u>อ</u> ย <u>าก</u> ไป	เขียนเป็น	<u>ห</u> ย <u>าก</u> ไป
-------------------------	-----------	-------------------------

จากการวิเคราะห์การเขียนผิดที่พยัญชนะต้น สรุปได้ว่า นักศึกษาเขียนพยัญชนะต้นผิด 3 ลักษณะโดยเรียงลำดับตามจำนวนครั้งที่ผิดจากมากไปหาน้อยดังนี้ การเขียนพยัญชนะต้นเดี่ยวผิด การเขียนพยัญชนะต้นเดี่ยวเป็นอักษรนำ และการเขียนพยัญชนะต้นประสมผิด

การเขียนผิดที่พยัญชนะต้นเดี่ยว พบว่า คำที่เขียนด้วยอักษรต่ำ นักศึกษาเขียนผิดมากที่สุด รองลงมาคือ คำที่มีพยัญชนะต้นเป็นอักษรสูง และอักษรกลาง

การเขียนพยัญชนะต้นเดี่ยวเป็นอักษรนำ คำที่เขียนผิดมีจำนวนไม่มากนัก

การเขียนพยัญชนะต้นประสมผิดคือ นักศึกษาจะเขียนเป็นพยัญชนะต้นเดี่ยว และเขียนเป็นพยัญชนะต้นประสมตัวอื่น

1.2 การเขียนผิดที่ตัวสะกด คือ การที่นักศึกษาเขียนตัวสะกดบกพร่องในลักษณะต่างๆ เช่น เขียนตัวสะกดผิด ไม่เขียนตัวสะกด หรือเขียนตัวสะกดในคำที่ไม่ต้องเขียน ดังต่อไปนี้

1.2.1 การเขียนตัวสะกดผิด คือ การที่นักศึกษาเขียนตัวสะกดในแม่กต แม่กน แม่กง แม่กค แม่กบ แม่กม และแม่เกย ผิด ดังตัวอย่าง

ใช้ ข, ฐ, ด แทน จ

อำนาจ	เขียนเป็น	อำนาจ
เศรษฐกิจ	เขียนเป็น	เศรษฐกิจ
ชี้เกียจ	เขียนเป็น	ชี้เกียด

ใช้ ก, ต แทน ช

มีประโยชน์มากมาย	เขียนเป็น	มีประโยชน์มากมาย
มีประโยชน์สำหรับ	เขียนเป็น	มีประโยชน์สำหรับ

ใช้ ฎ แทน ฏ

กฎ	เขียนเป็น	กฎ
----	-----------	----

ใช้ ก, จ, ต, ศ แทน ด

รดน้ำต้นไม้	เขียนเป็น	รกน้ำต้นไม้
เสียเลือดเสียเนื้อ	เขียนเป็น	เสียเลือดเสียเนื้อ
เดือดร้อน	เขียนเป็น	เดือกร้อน
เครียด	เขียนเป็น	เครียก เครียต
นัดเพื่อน	เขียนเป็น	นักเพื่อน
พัคเบาๆ	เขียนเป็น	พักเบาๆ
ดิงดูด	เขียนเป็น	ดิงดูก
เกลียด	เขียนเป็น	เกลียจ
เอร็ดอรรอย	เขียนเป็น	เอร็ดอรรอย
รวดเร็ว	เขียนเป็น	รวกเร็ว

ช <u>ด</u> เจน	เขียนเป็น	ช <u>ด</u> เจน
ฉ <u>ด</u> ลาด	เขียนเป็น	ฉ <u>ด</u> ลาด
ติ <u>ด</u> กับประเทศลาว	เขียนเป็น	ติ <u>ด</u> กับประเทศลาว
เห <u>ด</u> เห <u>ด</u> น้อย	เขียนเป็น	เห <u>ด</u> เห <u>ด</u> น้อย
ไ <u>ด</u> ล <u>ด</u> ช <u>ด</u>	เขียนเป็น	ไ <u>ด</u> ล <u>ด</u> ช <u>ด</u>
คว <u>ด</u> ม <u>ด</u> เค <u>ด</u> ร <u>ด</u> ย <u>ด</u>	เขียนเป็น	คว <u>ด</u> ม <u>ด</u> เค <u>ด</u> ร <u>ด</u> ย <u>ด</u>
ใช้ ด แทน ต, ต		
ญ <u>ด</u> า <u>ด</u> ติ	เขียนเป็น	ญ <u>ด</u> า <u>ด</u> ติ
ชี <u>ด</u> วิ <u>ด</u>	เขียนเป็น	ชี <u>ด</u> วิ <u>ด</u>
อุ <u>ด</u> ต <u>ด</u> สา <u>ด</u> ห <u>ด</u> ร <u>ด</u> ร <u>ด</u> ม	เขียนเป็น	อุ <u>ด</u> ต <u>ด</u> สา <u>ด</u> ห <u>ด</u> ร <u>ด</u> ร <u>ด</u> ม
เล <u>ด</u> น <u>ด</u> เ <u>ด</u> น <u>ด</u>	เขียนเป็น	เล <u>ด</u> น <u>ด</u> เ <u>ด</u> น <u>ด</u>
อ <u>ด</u> นา <u>ด</u> ค <u>ด</u>	เขียนเป็น	อ <u>ด</u> นา <u>ด</u> ค <u>ด</u>
ใช้ ด แทน ท		
ส <u>ด</u> น <u>ด</u> ิ <u>ด</u> ท	เขียนเป็น	ส <u>ด</u> น <u>ด</u> ิ <u>ด</u> ท
ใช้ ส แทน ศ		
ม <u>ด</u> ห <u>ด</u> ั <u>ด</u> ศ <u>ด</u> จ <u>ด</u> ร <u>ด</u> ร <u>ด</u> ย <u>ด</u>	เขียนเป็น	ม <u>ด</u> ห <u>ด</u> ั <u>ด</u> ศ <u>ด</u> จ <u>ด</u> ร <u>ด</u> ร <u>ด</u> ย <u>ด</u>
อา <u>ด</u> กา <u>ด</u> ศ	เขียนเป็น	อา <u>ด</u> กา <u>ด</u> ศ
ใช้ ศ, ส แทน ษ		
ม <u>ด</u> ล <u>ด</u> พิ <u>ด</u> ษ	เขียนเป็น	ม <u>ด</u> ล <u>ด</u> พิ <u>ด</u> ศ
พิ <u>ด</u> เศ <u>ด</u> ษ	เขียนเป็น	พิ <u>ด</u> เศ <u>ด</u> ส
ใช้ ด, ศ, ษ แทน ส		
ร <u>ด</u> ส <u>ด</u> ของ <u>ด</u> อา <u>ด</u> ห <u>ด</u> า <u>ด</u> ร	เขียนเป็น	ร <u>ด</u> ส <u>ด</u> ของ <u>ด</u> อา <u>ด</u> ห <u>ด</u> า <u>ด</u> ร
โอ <u>ด</u> กา <u>ด</u> ส	เขียนเป็น	โอ <u>ด</u> กา <u>ด</u> ศ โอ <u>ด</u> กา <u>ด</u> ษ
ใช้ ณ, ม, ร แทน ญ		
ส <u>ด</u> ำ <u>ด</u> ค <u>ด</u> ญ	เขียนเป็น	ส <u>ด</u> ำ <u>ด</u> ค <u>ด</u> ณ
เจ <u>ด</u> ริ <u>ด</u> ญ	เขียนเป็น	เจ <u>ด</u> ริ <u>ด</u> ม
ก <u>ด</u> ล <u>ด</u> ำ <u>ด</u> ห <u>ด</u> า <u>ด</u> ญ	เขียนเป็น	ก <u>ด</u> ล <u>ด</u> ำ <u>ด</u> ห <u>ด</u> า <u>ด</u> ร
ใช้ ณ, ม แทน ฌ		
โบ <u>ด</u> รา <u>ด</u> ณ	เขียนเป็น	โบ <u>ด</u> รา <u>ด</u> ณ
วิ <u>ด</u> ญ <u>ด</u> ญา <u>ด</u> ณ	เขียนเป็น	วิ <u>ด</u> ญ <u>ด</u> ญา <u>ด</u> ณ
พิ <u>ด</u> พิ <u>ด</u> ธ <u>ด</u> ภ <u>ด</u> ณ <u>ด</u> ท์	เขียนเป็น	พิ <u>ด</u> พิ <u>ด</u> ธ <u>ด</u> ภ <u>ด</u> ณ <u>ด</u> ท์
อุ <u>ด</u> ณ <u>ด</u> ห <u>ด</u> ภ <u>ด</u> ณ <u>ด</u> มิ	เขียนเป็น	อุ <u>ด</u> ณ <u>ด</u> ห <u>ด</u> ภ <u>ด</u> ณ <u>ด</u> มิ

ใช้ ง, ณ, ม, ร แทน น

จน <u>ถึง</u> คำ <u>ๆ</u>	เขียนเป็น	จน <u>ถึง</u> คำ <u>ๆ</u>
เด <u>ื่อ</u> ด <u>ร</u> อ <u>น</u>	เขียนเป็น	เด <u>ื่อ</u> ด <u>ร</u> อ <u>น</u>
ม <u>ัน</u> ค <u>ง</u>	เขียนเป็น	ม <u>ัน</u> ค <u>ง</u>
ส <u>ับ</u> ส <u>น</u>	เขียนเป็น	ส <u>ับ</u> ส <u>ง</u>
ส <u>ถา</u> น <u>ที่</u>	เขียนเป็น	ส <u>ถา</u> น <u>ที่</u>
ญ <u>ี่</u> ป <u>ุณ</u>	เขียนเป็น	ญ <u>ี่</u> ป <u>ุณ</u>
ล <u>ัก</u> ษ <u>ณะ</u> ห <u>ื่อ</u> น <u>ข</u> ว <u>า</u> น	เขียนเป็น	ล <u>ัก</u> ษ <u>ณะ</u> ห <u>ื่อ</u> น <u>ข</u> ว <u>า</u> ม
ส <u>ับ</u> ส <u>น</u>	เขียนเป็น	ส <u>ับ</u> ส <u>ม</u>
อ <u>า</u> ย <u>ุ</u> ย <u>ี่</u> น <u>ย</u> าว	เขียนเป็น	อ <u>า</u> ย <u>ุ</u> ย <u>ี่</u> น <u>ย</u> าว
อ <u>ิ</u> ส <u>า</u> น	เขียนเป็น	อ <u>ิ</u> ส <u>า</u> ร

ใช้ น แทน ร

ส <u>ม</u> บ <u>ู</u> ร <u>ณ</u>	เขียนเป็น	ส <u>ม</u> บ <u>ู</u> น <u>ณ</u>
ล <u>ำ</u> ธ <u>า</u> ร	เขียนเป็น	ล <u>ำ</u> ธ <u>า</u> น

ใช้ ง แทน ล

ก <u>ัง</u> ว <u>ล</u>	เขียนเป็น	ก <u>ัง</u> ว <u>ง</u>
------------------------	-----------	------------------------

ใช้ น, ม, ย แทน ง

ท <u>ุ</u> ก <u>ล</u> ี <u>ง</u>	เขียนเป็น	ท <u>ุ</u> ก <u>ล</u> ี <u>น</u>
เ <u>ถ</u> ีย <u>ง</u>	เขียนเป็น	เ <u>ถ</u> ีย <u>น</u>
ผ <u>ิ</u> ว <u>ล</u> ี <u>ง</u>	เขียนเป็น	ผ <u>ิ</u> ว <u>ล</u> ี <u>น</u>
ค <u>ร</u> ี <u>ง</u> บ <u>ิ</u> น	เขียนเป็น	ค <u>ร</u> ี <u>น</u> บ <u>ิ</u> น
ส <u>ิ</u> ง <u>ห</u> าค <u>ม</u>	เขียนเป็น	ส <u>ิ</u> น <u>ห</u> าค <u>ม</u>
ร <u>ุ</u> ง <u>ร</u> ี <u>ง</u>	เขียนเป็น	ร <u>ุ</u> น <u>ร</u> ี <u>ง</u>
อ <u>ย</u> ำ <u>ย</u> ี <u>ง</u>	เขียนเป็น	อ <u>ย</u> ำ <u>ย</u> ี <u>น</u>
ต <u>ะ</u> ว <u>ัน</u> อ <u>อ</u> ก <u>เ</u> ย <u>ิ</u> ง <u>ไ</u> ด <u>้</u>	เขียนเป็น	ต <u>ะ</u> ว <u>ัน</u> อ <u>อ</u> ก <u>เ</u> ย <u>ิ</u> น <u>ไ</u> ด <u>้</u>
ร <u>ะ</u> ห <u>ว</u> ำ <u>ง</u> ส <u>อ</u> ง <u>ป</u> ร <u>ะ</u> เท <u>ศ</u>	เขียนเป็น	ร <u>ะ</u> ห <u>ว</u> ำ <u>ง</u> ส <u>อ</u> น <u>ป</u> ร <u>ะ</u> เท <u>ศ</u>
เด <u>ิ</u> น <u>ท</u> ำ <u>ง</u>	เขียนเป็น	เด <u>ิ</u> น <u>ท</u> ำ <u>น</u>
ต <u>น</u> เ <u>อ</u> ง	เขียนเป็น	ต <u>น</u> เ <u>อ</u> น
จ <u>ัน</u> ก <u>ิ</u> เพ <u>ื่</u> ง <u>ร</u> ู้ <u>จ</u> ัก	เขียนเป็น	จ <u>ัน</u> ก <u>ิ</u> เพ <u>ื่</u> ม <u>ร</u> ู้ <u>จ</u> ัก
ก <u>ล</u> ำ <u>ง</u> เด <u>ื่อ</u> น	เขียนเป็น	ก <u>ล</u> ำ <u>ย</u> เด <u>ื่อ</u> น

ใช้ ด, บ แทน ก

ส <u>ด</u> ปรก	เขียนเป็น	ส <u>ด</u> ปรก
อ <u>ก</u> ห <u>ก</u>	เขียนเป็น	อ <u>ก</u> ห <u>ด</u>
ร <u>ู้</u> ส <u>ี</u> ก <u>แ</u> ล <u>ก</u> ๆ	เขียนเป็น	ร <u>ู้</u> ส <u>ี</u> ก <u>แ</u> ล <u>ด</u> ๆ
เค <u>ย</u> บ <u>อ</u> ก <u>ว</u> ่า	เขียนเป็น	เค <u>ย</u> บ <u>อ</u> บ <u>ว</u> ่า

ใช้ ก แทน ข

คว <u>า</u> ม <u>ส</u> ุ <u>ข</u>	เขียนเป็น	คว <u>า</u> ม <u>ส</u> ุ <u>ก</u>
-----------------------------------	-----------	-----------------------------------

ใช้ ด แทน ค

ภ <u>า</u> ด	เขียนเป็น	ภ <u>า</u> ด
--------------	-----------	--------------

ใช้ ก, ป, ม แทน บ

น <u>ั</u> บ <u>ถ</u> ือ	เขียนเป็น	น <u>ั</u> ก <u>ถ</u> ือ
ร <u>ั</u> บ <u>ผ</u> ิต <u>ข</u> อบ	เขียนเป็น	ร <u>ั</u> ก <u>ผ</u> ิต <u>ข</u> อบ
ก <u>ั</u> บ <u>ป</u> ระ <u>เท</u> ศ <u>อ</u> ื่น	เขียนเป็น	ก <u>ั</u> บ <u>ป</u> ระ <u>เท</u> ศ <u>อ</u> ื่น
ป <u>ระ</u> ส <u>บ</u> คว <u>า</u> ม <u>ล</u> ำ <u>บ</u> าก	เขียนเป็น	ป <u>ระ</u> ส <u>ม</u> คว <u>า</u> ม <u>ล</u> ำ <u>บ</u> าก

ใช้ บ แทน ป

ส <u>ั</u> ป <u>ด</u> า <u>ห</u> ์	เขียนเป็น	ส <u>ั</u> บ <u>ด</u> า <u>ห</u> ์
------------------------------------	-----------	------------------------------------

ใช้ ศ แทน พ

ก <u>ร</u> ุง <u>เท</u> พ <u>ฯ</u>	เขียนเป็น	ก <u>ร</u> ุง <u>เท</u> ศ <u>ฯ</u>
------------------------------------	-----------	------------------------------------

ใช้ ง, น แทน ม

พ <u>ร</u> อ <u>ม</u> ใ <u>จ</u>	เขียนเป็น	พ <u>ร</u> อ <u>ง</u> ใ <u>จ</u>
ย <u>ั</u> ม	เขียนเป็น	ย <u>ั</u> น

ใช้ ม แทน ย

โ <u>ห</u> ด <u>ร</u> ำ <u>ย</u>	เขียนเป็น	โ <u>ห</u> ด <u>ร</u> ำ <u>ม</u>
----------------------------------	-----------	----------------------------------

1.2.2 การไม่เขียนตัวสะกด คือ การที่นักศึกษาไม่เขียนตัวสะกดในแม่กด แม่ก ก แม่ กน แม่กม และแม่กง ดังตัวอย่าง

1) คำที่ต้องใช้ตัวสะกดในแม่กดแต่ไม่ได้ใช้ เช่น

อ <u>ิ</u> ท <u>ิ</u> พ <u>ล</u>	เขียนเป็น	อ <u>ิ</u> ท <u>ิ</u> พ <u>ล</u>
ร <u>ั</u> บ <u>ผ</u> ิต <u>ข</u> อบ	เขียนเป็น	ร <u>ั</u> บ <u>ผ</u> ิต <u>ข</u> อบ
ป <u>ัจ</u> จุ <u>บ</u> ัน	เขียนเป็น	ป <u>ัจ</u> จุ <u>บ</u> ัน

<u>อุตสาหกรรม</u>	เขียนเป็น	<u>อุตสาหกรรม</u>
<u>ปรารภ</u>	เขียนเป็น	<u>ปรารภ</u>
2) คำที่ต้องใช้ตัวสะกดในแม่กกแต่ไม่ได้ใช้ เช่น		
<u>ลำบาก</u>	เขียนเป็น	<u>ลำบาก</u>
<u>สัญลักษณ์</u>	เขียนเป็น	<u>สัญลักษณ์</u>
3) คำที่ต้องใช้ตัวสะกดในแม่กนแต่ไม่ได้ใช้ เช่น		
<u>ไม่เหมือนอาหาร</u>	เขียนเป็น	<u>ไม่เหมือนอาหาร</u>
<u>เรียนภาษา</u>	เขียนเป็น	<u>เรียนภาษา</u>
4) คำที่ต้องใช้ตัวสะกดในแม่กงแต่ไม่ได้ใช้ เช่น		
<u>ธรรมเนียม</u>	เขียนเป็น	<u>ธรรมเนียม</u>
<u>กิจกรรม</u>	เขียนเป็น	<u>กิจกรรม</u>
5) คำที่ต้องใช้ตัวสะกดในแม่กขแต่ไม่ได้ใช้ เช่น		
<u>เปลี่ยนแปลง</u>	เขียนเป็น	<u>เปลี่ยนแปลง</u>

1.2.3 การเพิ่มตัวสะกด คือ การที่นักศึกษาเขียนตัวสะกดแม่กต แม่กก แม่กน แม่เกอว เกินมา ดังนี้

<u>บิดา</u>	เขียนเป็น	<u>บิดา</u>
<u>อิสระ</u>	เขียนเป็น	<u>อิสระ</u>
<u>พัฒนา</u>	เขียนเป็น	<u>พัฒนา</u>
<u>ชั่วโมง</u>	เขียนเป็น	<u>ชั่วโมง</u>
<u>แสดงความสุภาพ</u>	เขียนเป็น	<u>แสดงความสุภาพ</u>
<u>แน่นอน</u>	เขียนเป็น	<u>แน่นอน</u>
<u>ทำให้ท่านเสียใจ</u>	เขียนเป็น	<u>ทำให้ท่านเสียใจ</u>

จากการวิเคราะห์การเขียนผิดที่ตัวสะกดพบว่า นักศึกษาเขียนตัวสะกดผิดมากที่สุด รองลงมาคือ การไม่เขียนตัวสะกด และการเพิ่มตัวสะกด

การเขียนตัวสะกดผิดพบว่า นักศึกษาเขียนคำที่ใช้ตัวสะกดแม่กตผิดมากที่สุด รองลงมาคือ ตัวสะกดแม่กน แม่กข แม่กก แม่กบ แม่กม และแม่เกย ตามลำดับ

การไม่เขียนตัวสะกดพบว่า นักศึกษาไม่เขียนตัวสะกดในแม่กตมากที่สุด ส่วนการไม่เขียนตัวสะกดในแม่กก แม่กน แม่กม แม่กข มีเพียงเล็กน้อยและผิดในจำนวนที่ใกล้เคียงกัน

การเพิ่มตัวสะกดพบว่า การเขียนตัวสะกดเกินมาจากที่ถูกต้องนั้นนักศึกษาเขียนตัวสะกดแม่กต แม่กก แม่กน แม่เกอว เกินมา แต่มีจำนวนเพียงเล็กน้อย

1.3 การเขียนผิดที่สระ คือ การที่นักศึกษาใช้สระผิดรูป เพิ่มหรือตัดรูปสระ ซึ่งต่างจากที่กำหนดไว้ในพจนานุกรม ฉบับราชบัณฑิตยสถาน พ.ศ. 2542 เรื่องที่นักศึกษาเขียนผิดดังนี้

1.3.1 การใช้สระผิด หมายถึง การที่นักศึกษาใช้สระพ้องเสียงผิด หรือใช้รูปสระผิดดังนี้

1) ใช้สระพ้องเสียงผิด

ใช้ รร แทน อะ

<u>บันเทิง</u>	เขียนเป็น	<u>บรรเทิง</u>
<u>สีสัน</u>	เขียนเป็น	<u>สีสร</u>

ใช้ อะ แทน รร

ห้าง <u>สรพ</u> สินค้า	เขียนเป็น	ห้าง <u>ส</u> พสินค้า
------------------------	-----------	-----------------------

ใช้ ไอ แทน โอ

<u>คนไหน</u>	เขียนเป็น	<u>คนไหน</u>
<u>ร้องไห้</u>	เขียนเป็น	<u>ร้องไห้</u>
<u>ไว้</u>	เขียนเป็น	<u>ไว้</u>

ใช้ โอ แทน ไอ

<u>ใคร</u>	เขียนเป็น	<u>ไคร</u>
<u>ในงาน</u>	เขียนเป็น	<u>ในงาน</u>
<u>ใกล้</u>	เขียนเป็น	<u>ใกล้</u>
<u>ได้</u>	เขียนเป็น	<u>ได้</u>

ใช้ อัย แทน โอ

<u>แก้ไข</u>	เขียนเป็น	<u>แก้ขัย</u>
--------------	-----------	---------------

ใช้ อัย แทน ไอ

<u>สดใส</u>	เขียนเป็น	<u>สดสัย</u>
-------------	-----------	--------------

2) ใช้รูปสระผิด

ใช้ อา แทน อะ

<u>ดอกซากุระ</u>	เขียนเป็น	<u>ดอกซากุรา</u>
<u>ลักษณะ</u>	เขียนเป็น	<u>ลากษณะ</u>
<u>รู้จัก</u>	เขียนเป็น	<u>รู้จัก</u>
<u>บริษัท</u>	เขียนเป็น	<u>บริษาท</u>
<u>ปลอดภัย</u>	เขียนเป็น	<u>ปลอดภัย</u>

ใช้ อะ แทน อา

<u>ปรากฏ</u>	เขียนเป็น	<u>ประกฎ</u>
<u>ชายทะเล</u>	เขียนเป็น	<u>ชัยทะเล</u>

ใช้ ออ แทน อา

ค่าครองชีพ เขียนเป็น ค่าครองชีพ

ใช้ อี แทน อิ

ชีวิต เขียนเป็น ชีวิต
นิดเดียว เขียนเป็น นิดเดียว
วิชาชีพ เขียนเป็น วิชาชีพ

ใช้ อิ แทน อี

ดิใจ เขียนเป็น ดิใจ
อดิด เขียนเป็น อดิด
ชีวิต เขียนเป็น ชีวิต
ทีวี เขียนเป็น ทีวี
อาชีพ เขียนเป็น อาชีพ
ยินดี เขียนเป็น ยินดี
เสรีภาพ เขียนเป็น เสรีภาพ

ใช้ อือ แทน อือ

ดึ่งดูด เขียนเป็น ดึ่งดูด

ใช้ อือ แทน อือ

หรีอ เขียนเป็น หรีอ

ใช้ เอือ แทน อือ

เด็มน้ำ เขียนเป็น เด็มน้ำ
เพ็นดิน เขียนเป็น เพ็นดิน

ใช้ อุ แทน อุ

ความสุข เขียนเป็น ความสุข
ฟูตบอล เขียนเป็น ฟูตบอล
สรูป เขียนเป็น สรูป
สุภาพ เขียนเป็น สุภาพ
คุยกับนักศึกษา เขียนเป็น คุยกับนักศึกษา
มิถุนายน เขียนเป็น มิถุนายน

ใช้ อุ แทน อุ

สมบุรณ เขียนเป็น สมบุรณ
บริบุรณ เขียนเป็น บริบุรณ
รูปร่าง เขียนเป็น รูปร่าง

<u>พูด</u>	เขียนเป็น	<u>พูด</u>
<u>ดึงดูด</u>	เขียนเป็น	<u>ดึงดูด</u>
<u>ความภูมิใจ</u>	เขียนเป็น	<u>ความภูมิใจ</u>
<u>ใช้</u> <u>อา</u> <u>แทน</u> <u>อู</u>		
<u>มี</u> <u>ภู</u> <u>เขา</u> มากกว่า	เขียนเป็น	<u>มี</u> <u>ภา</u> <u>เขา</u> มากกว่า
<u>ใช้</u> <u>เอะ</u> <u>แทน</u> <u>เอ</u>		
<u>พิเศษ</u>	เขียนเป็น	<u>พิเศษ</u>
<u>เหตุผล</u>	เขียนเป็น	<u>เหตุผล</u>
<u>เศรษฐกิจ</u>	เขียนเป็น	<u>เศรษฐกิจ</u>
<u>ใช้</u> <u>เอา</u> <u>แทน</u> <u>เอ</u>		
<u>ไป</u> <u>เล่น</u> <u>น้ำ</u> <u>ทะเล</u>	เขียนเป็น	<u>ไป</u> <u>เล่น</u> <u>น้ำ</u> <u>ทะเล</u>
<u>ใช้</u> <u>แอ</u> <u>แทน</u> <u>แอะ</u>		
<u>เข้ม</u> <u>แข็ง</u>	เขียนเป็น	<u>เข้ม</u> <u>แข็ง</u>
<u>แท้</u> <u>ก</u> <u>ซี่</u>	เขียนเป็น	<u>แท้</u> <u>ก</u> <u>ซี่</u>
<u>ใช้</u> <u>อา</u> <u>แทน</u> <u>แอ</u>		
<u>การ</u> <u>แต่ง</u> <u>งาน</u>	เขียนเป็น	<u>การ</u> <u>ต่าง</u> <u>งาน</u>
<u>ใช้</u> <u>แอ</u> <u>แทน</u> <u>แอะ</u>		
<u>แข็ง</u>	เขียนเป็น	<u>แข็ง</u>
<u>ใช้</u> <u>แอะ</u> <u>แทน</u> <u>แอ</u>		
<u>แรง</u>	เขียนเป็น	<u>แรง</u>
<u>ใช้</u> <u>เอะ</u> <u>แทน</u> <u>เออะ</u>		
<u>เพราะ</u> <u>ฉะนั้น</u>	เขียนเป็น	<u>เพราะ</u> <u>ฉะนั้น</u>
<u>ใช้</u> <u>เออะ</u> <u>แทน</u> <u>เออะ</u>		
<u>เหมาะ</u> <u>สม</u>	เขียนเป็น	<u>เหมาะ</u> <u>สม</u>
<u>ใช้</u> <u>อา</u> <u>แทน</u> <u>โอ</u>		
<u>โฆษณา</u>	เขียนเป็น	<u>โฆษณา</u>
<u>ใช้</u> <u>เออะ</u> <u>แทน</u> <u>เออะ</u>		
<u>เจาะ</u> <u>เจอ</u>	เขียนเป็น	<u>เจาะ</u> <u>เจอ</u>

1.3.2 การตัดรูปสระ หมายถึงการที่นักศึกษาไม่เขียนรูปสระในคำที่ต้องเขียน ดังนี้

<u>สะดวก</u>	เขียนเป็น	<u>สะดวก</u>
<u>กระทั่ง</u>	เขียนเป็น	<u>กระทั่ง</u>
<u>อุบัติเหตุ</u>	เขียนเป็น	<u>อุบัติเหตุ</u>

<u>สะพาน</u>	เขียนเป็น	<u>ส</u> พาน
<u>ฐานะ</u>	เขียนเป็น	<u>ฐ</u> ณะ
<u>มารยาท</u>	เขียนเป็น	<u>ม</u> รยาท
<u>พยายาม</u>	เขียนเป็น	<u>พ</u> ยาย <u>ม</u>
<u>สาธารณประโยชน์</u>	เขียนเป็น	<u>ส</u> า <u>ร</u> ณ <u>ป</u> ร <u>ส</u> ย <u>ณ</u>
<u>คมนาคม</u>	เขียนเป็น	<u>ค</u> ม <u>น</u> <u>ค</u> ม
<u>อุตสาหกรรม</u>	เขียนเป็น	<u>อ</u> ุต <u>ส</u> ห <u>ก</u> ร <u>ร</u> ม
<u>บรรยากาศ</u>	เขียนเป็น	<u>บ</u> ร <u>ร</u> ย <u>ภ</u> า <u>ศ</u>
<u>พัฒนา</u>	เขียนเป็น	<u>พ</u> ั <u>ฒ</u> น
<u>ทรัพยากร</u>	เขียนเป็น	<u>ท</u> ร <u>ั</u> พ <u>ย</u> ก <u>ร</u>
<u>จรรยา</u>	เขียนเป็น	<u>จ</u> ร <u>ร</u> ย
<u>ธรรมชาติ</u>	เขียนเป็น	<u>ท</u> ร <u>ร</u> ม <u>ช</u> า <u>ต</u>
<u>ท่องเที่ยว</u>	เขียนเป็น	<u>ท</u> อ <u>ง</u> เท <u>ย</u> ว
<u>เสียดาย</u>	เขียนเป็น	<u>ส</u> เ <u>ย</u> ด <u>า</u> ย
<u>กตัญญู</u>	เขียนเป็น	<u>ก</u> ต <u>ัญ</u> ญ <u>ู</u>
<u>เหมือนเพื่อน</u>	เขียนเป็น	<u>ห</u> ม <u>ี</u> อ <u>น</u> พ <u>ี</u> อ <u>น</u>
<u>เครียด</u>	เขียนเป็น	<u>ค</u> ร <u>ี</u> ย <u>ด</u>
<u>ครอบครัว</u>	เขียนเป็น	<u>ค</u> ร <u>บ</u> ค <u>ร</u> ว
<u>ลอยกระทง</u>	เขียนเป็น	<u>ล</u> ย <u>ก</u> ร <u>ะ</u> ท <u>ง</u>
<u>สิ่งแวดล้อม</u>	เขียนเป็น	<u>ส</u> ง <u>ว</u> ะ <u>ด</u> ล <u>้ม</u>

1.3.3 การเพิ่มรูปสระ หมายถึง การที่นักศึกษาเพิ่มรูปสระต่างๆ ในคำที่ไม่ต้องใช้รูปสระนั้นๆ ดังนี้

<u>ส</u> บาย	เขียนเป็น	<u>ส</u> ะ <u>บ</u> าย
<u>ร</u> ุ <u>จ</u> กิจ	เขียนเป็น	<u>ร</u> ุ <u>จ</u> ะ <u>ก</u> ิจ
<u>พ</u> า <u>ห</u> นะ	เขียนเป็น	<u>พ</u> า <u>ห</u> ะ <u>น</u> ะ
<u>ว</u> ี <u>ร</u> บ <u>ุ</u> ร <u>ุ</u> ษ	เขียนเป็น	<u>ว</u> ี <u>ร</u> ะ <u>บ</u> ุ <u>ร</u> ุ <u>ษ</u>
<u>ท</u> ร <u>ร</u> ม <u>ช</u> า <u>ต</u>	เขียนเป็น	<u>ท</u> ร <u>ร</u> ม <u>า</u> ช <u>า</u> ต
<u>ว</u> ั <u>ฒ</u> น <u>ท</u> ร <u>ร</u> ม	เขียนเป็น	<u>ว</u> ั <u>ฒ</u> น <u>า</u> ท <u>ร</u> ร <u>ม</u>
<u>ร</u> า <u>ช</u> ว <u>ง</u> ศ์	เขียนเป็น	<u>ร</u> า <u>ช</u> า <u>ว</u> ง <u>ศ</u>
<u>ม</u> ร <u>ด</u> ก	เขียนเป็น	<u>ม</u> ร <u>า</u> ด <u>ก</u>
<u>อ</u> เม <u>ร</u> ิกา	เขียนเป็น	<u>อ</u> า <u>เม</u> ร <u>ิ</u> กา
<u>อ</u> ร <u>อ</u> ย	เขียนเป็น	<u>อ</u> า <u>ร</u> อ <u>ย</u>

<u>พยายาม</u>	เขียนเป็น	<u>พยายาม</u>
<u>อุตสาหกรรม</u>	เขียนเป็น	<u>อุตสาหกรรม</u>
<u>เพราะ</u>	เขียนเป็น	<u>เพราะ</u>
<u>ค้นหา</u>	เขียนเป็น	<u>ค้นหา</u>
<u>อดีต</u>	เขียนเป็น	<u>อดีต</u>
<u>ยกเว้น</u>	เขียนเป็น	<u>ยกเว้น</u>
<u>ออกหัก</u>	เขียนเป็น	<u>ออกหัก</u>
<u>กระตือรือร้น</u>	เขียนเป็น	<u>กระตือรือร้น</u>
<u>ล่อยกระทง</u>	เขียนเป็น	<u>ล่อยกระทง</u>

จากการวิเคราะห์การเขียนผิดที่สระ สรุปได้ว่า นักศึกษาใช้สระผิดมากที่สุด รองลงมาคือ การตัดรูปสระ และการเพิ่มรูปสระในคำ ซึ่งมีจำนวนคำผิดที่ใกล้เคียงกัน

การใช้สระผิด สระที่นักศึกษาเขียนผิดมากที่สุดคือสระ อะ อา อี อี อู อุ ไอ ไอ นักศึกษาใช้รูปสระผิดมากกว่าใช้สระพ้องเสียงผิด

การตัดรูปสระและการเพิ่มรูปสระในคำ สระที่นักศึกษามักตัดหรือเพิ่มมากที่สุดคือ สระ อา ส่วนสระรูปอื่นที่ขาดหรือเกินมานั้นมีลักษณะที่หลากหลายแต่มีจำนวนเพียงเล็กน้อย

1.4 การเขียนผิดที่วรรณยุกต์ คือ การที่นักศึกษาใช้วรรณยุกต์รูปอื่นแทนรูปวรรณยุกต์ที่ถูกต้อง ไม่ใช้รูปวรรณยุกต์ในคำที่ต้องใช้ ใช้รูปวรรณยุกต์ในพยางค์หรือคำที่ไม่ต้องใช้ รวมทั้งการวางวรรณยุกต์ผิดตำแหน่ง ดังต่อไปนี้

1.4.1 การใช้วรรณยุกต์รูปอื่นแทนรูปวรรณยุกต์ที่ถูกต้อง

1) ใช้รูปวรรณยุกต์โทแทนรูปวรรณยุกต์เอก ดังนี้

<u>ยิ่งใหญ่</u>	เขียนเป็น	<u>ยิ่งใหญ่</u>
<u>หนึ่ง</u>	เขียนเป็น	<u>หนึ่ง</u>
<u>ไปชี้ข้าง</u>	เขียนเป็น	<u>ไปชี้ข้าง</u>
<u>แน่นนอน</u>	เขียนเป็น	<u>แน่นนอน</u>
<u>ท้องเที่ยว</u>	เขียนเป็น	<u>ท้องเที่ยว</u>
<u>ชื่อเสียง</u>	เขียนเป็น	<u>ชื่อเสียง</u>
<u>ชื่อสัตย์</u>	เขียนเป็น	<u>ชื่อสัตย์</u>

2) ใช้รูปวรรณยุกต์เอกแทนรูปวรรณยุกต์โท ดังนี้

<u>สร้าง</u>	เขียนเป็น	<u>สร้าง</u>
--------------	-----------	--------------

1.4.2 การไม่ใช้รูปวรรณยุกต์ในคำที่ต้องใช้

1) ไม่ใช้รูปวรรณยุกต์เอก ดังนี้

<u>ปุ่</u> ย่ำ	เขียนเป็น	<u>ปุ่</u> ย่ำ
<u>ร่ำ</u> รวย	เขียนเป็น	<u>ร่ำ</u> รวย
<u>เร่</u> มตัน	เขียนเป็น	<u>เร่</u> มตัน
<u>ดอ</u> งรู้ว้า	เขียนเป็น	<u>ดอ</u> งรู้ว้า
<u>ส่ว</u> นหนึ่	เขียนเป็น	<u>ส่ว</u> นหนึ่
<u>ทุ</u> กสิ่	เขียนเป็น	<u>ทุ</u> กสิ่
<u>อ</u> ย่ำงไร	เขียนเป็น	<u>อ</u> ย่ำงไร
<u>เพ่</u> มเติม	เขียนเป็น	<u>เพ่</u> มเติม
<u>ร่า</u> งกาย	เขียนเป็น	<u>ร่า</u> งกาย
<u>เครื่อ</u> งบิน	เขียนเป็น	<u>เครื่อ</u> งบิน
<u>เข้า</u> รวม	เขียนเป็น	<u>เข้า</u> รวม
<u>ยิ่</u> งไปก่วนั้น	เขียนเป็น	<u>ยิ่</u> งไปก่วนั้น
<u>เกี่</u> วกับ	เขียนเป็น	<u>เกี่</u> วกับ
<u>เยี่</u> ยม	เขียนเป็น	<u>เยี่</u> ยม
<u>ทำ</u> รม	เขียนเป็น	<u>ทำ</u> รม
<u>อ</u> ร่อย	เขียนเป็น	<u>อ</u> ร่อย
<u>ชื้อ</u> เสียง	เขียนเป็น	<u>ชื้อ</u> เสียง
<u>บ่อ</u> ย	เขียนเป็น	<u>บ่อ</u> ย
<u>ต่ำ</u> ที่สุด	เขียนเป็น	<u>ต่ำ</u> ที่สุด
<u>เฉ</u> ลี่ย	เขียนเป็น	<u>เฉ</u> ลี่ย
<u>น่ำ</u> สนใจ	เขียนเป็น	<u>น่ำ</u> สนใจ
<u>ผู้</u> ใหญ่	เขียนเป็น	<u>ผู้</u> ใหญ่
<u>ใน</u> ช่วเวลานี้	เขียนเป็น	<u>ใน</u> ช่วเวลานี้
<u>เปลี่</u> น	เขียนเป็น	<u>เปลี่</u> น
<u>รูป</u> ร่าง	เขียนเป็น	<u>รูป</u> ร่าง
<u>ดี</u> ม	เขียนเป็น	<u>ดี</u> ม
<u>เห</u> น็ดเห่น้อย	เขียนเป็น	<u>เห</u> น็ดเห่น้อย
<u>ตอน</u> เที้ยง	เขียนเป็น	<u>ตอน</u> เที้ยง
<u>ที่</u> นี้	เขียนเป็น	<u>ที่</u> นี้
<u>เพ่ง</u> มาถึง	เขียนเป็น	<u>เพ่ง</u> มาถึง
<u>ง่ำ</u> ย	เขียนเป็น	<u>ง่ำ</u> ย

<u>เมื่อ</u>	เขียนเป็น	<u>เมื่อ</u>
<u>พลุกล้าน</u>	เขียนเป็น	<u>พลุกลาน</u>
<u>ไม่ค่อยลำบาก</u>	เขียนเป็น	<u>ไม่ค่อยลำบาก</u>
<u>นักท่องเที่ยว</u>	เขียนเป็น	<u>นักท่องเที่ยว</u>
<u>เมืองท่า</u>	เขียนเป็น	<u>เมืองทา</u>
<u>เนื่องจาก</u>	เขียนเป็น	<u>เนื่องจาก</u>
<u>อยู่</u>	เขียนเป็น	<u>อยู่</u>
<u>ว่องไว</u>	เขียนเป็น	<u>ว่องไว</u>
<u>ร่วมมือ</u>	เขียนเป็น	<u>ร่วมมือ</u>
2) <u>ไม่</u> ให้รูปวรรณยุกต์โท ดังนี้		
<u>ต้นไม้</u>	เขียนเป็น	<u>ต้นไม้</u>
<u>...เป็นต้น</u>	เขียนเป็น	<u>...เป็นต้น</u>
<u>รู้สึก</u>	เขียนเป็น	<u>รู้สึก</u>
<u>ตั้งแต่</u>	เขียนเป็น	<u>ตั้งแต่</u>
<u>เข้มแข็ง</u>	เขียนเป็น	<u>เข้มแข็ง</u> <u>เข้มแข็ง</u>
<u>ต้อนรับ</u>	เขียนเป็น	<u>ต้อนรับ</u>
<u>ทั้งหมด</u>	เขียนเป็น	<u>ทั้งหมด</u>
<u>เปรี้ยว</u>	เขียนเป็น	<u>เปรี้ยว</u>
<u>แก้ปัญหา</u>	เขียนเป็น	<u>แก้ปัญหา</u>

1.4.3 การใช้รูปวรรณยุกต์ในคำที่ไม่ต้องใช้

1) ใช้รูปวรรณยุกต์เอกในคำที่ไม่ต้องใช้

<u>ทันที</u>	เขียนเป็น	<u>ทันที</u>
<u>คือ</u>	เขียนเป็น	<u>คือ</u>
<u>เรา</u>	เขียนเป็น	<u>เรา</u>
<u>ตายาย</u>	เขียนเป็น	<u>ตายาย</u>
<u>เพียง</u>	เขียนเป็น	<u>เพียง</u>
<u>บำรุง</u>	เขียนเป็น	<u>บำรุง</u>
<u>อยาก</u>	เขียนเป็น	<u>อยาก</u>
<u>คนเดียว</u>	เขียนเป็น	<u>คนเดียว</u>
<u>ดี</u>	เขียนเป็น	<u>ดี</u>
<u>เรียบร้อย</u>	เขียนเป็น	<u>เรียบร้อย</u>
<u>ชายแดน</u>	เขียนเป็น	<u>ชายแดน</u>

<u>แตกต่าง</u>	เขียนเป็น	<u>แตกต่าง</u>
<u>มี</u>	เขียนเป็น	<u>มี</u>
<u>กลัว</u>	เขียนเป็น	<u>กลัว</u>
<u>ชัดเจน</u>	เขียนเป็น	<u>ชัดเจน</u>
<u>เมือง</u>	เขียนเป็น	<u>เมือง</u>
<u>หน้าต่าง</u>	เขียนเป็น	<u>หน้าต่าง</u>
<u>แผนที่</u>	เขียนเป็น	<u>แผนที่</u>
<u>ทิวทัศน์</u>	เขียนเป็น	<u>ทิวทัศน์</u>
<u>ทำไม</u>	เขียนเป็น	<u>ทำไม</u>
<u>ราคา</u>	เขียนเป็น	<u>ราคา</u>
<u>เดือน</u>	เขียนเป็น	<u>เดือน</u>
<u>ตั๋มายำกุ้ง</u>	เขียนเป็น	<u>ตั๋มายำกุ้ง</u>
<u>เมื่อไร</u>	เขียนเป็น	<u>เมื่อไร</u>
<u>รวย</u>	เขียนเป็น	<u>รวย</u>
<u>ทาง</u>	เขียนเป็น	<u>ทาง</u>
<u>ทีวี</u>	เขียนเป็น	<u>ทีวี</u>
<u>แจ่มใส</u>	เขียนเป็น	<u>แจ่มใส</u>
<u>ชวนพ่อไป</u>	เขียนเป็น	<u>ชวนพ่อไป</u>
<u>ไม่ต้องยอม</u>	เขียนเป็น	<u>ไม่ต้องยอม</u>
<u>เพิ่มเติม</u>	เขียนเป็น	<u>เพิ่มเติม</u>
<u>นานาชาติ</u>	เขียนเป็น	<u>นานาชาติ</u>
<u>วางแผน</u>	เขียนเป็น	<u>วางแผน</u>
<u>เสร็จแล้วก็ลากันไป</u>	เขียนเป็น	<u>เสร็จแล้วก็ลากันไป</u>
<u>รวบรวม</u>	เขียนเป็น	<u>รวบรวม</u>
<u>ไกล</u>	เขียนเป็น	<u>ไกล</u>
<u>รุนแรง</u>	เขียนเป็น	<u>รุนแรง</u>
<u>ทำเรื่อง</u>	เขียนเป็น	<u>ทำเรื่อง</u>
<u>ปรับปรุง</u>	เขียนเป็น	<u>ปรับปรุง</u>
<u>มองต่างมุม</u>	เขียนเป็น	<u>มองต่างมุม</u>
<u>รุ่นวาย</u>	เขียนเป็น	<u>รุ่นวาย</u>
<u>ทุกปี</u>	เขียนเป็น	<u>ทุกปี</u>
<u>รายได้</u>	เขียนเป็น	<u>รายได้</u>
<u>ชาวตานัง</u>	เขียนเป็น	<u>ชาวตานัง</u>

2) ใช้รูปวรรณยุกต์โทในคำที่ไม่ต้องใช้

มีรสไม่ <u>เค็ม</u>	เขียนเป็น	มีรสไม่ <u>เค้ม</u>
<u>ตนเอง</u>	เขียนเป็น	<u>ต้นเอง</u>
<u>ต้นต้น</u>	เขียนเป็น	<u>ต้นต้น</u>
<u>โตขึ้น</u>	เขียนเป็น	<u>โตขึ้น</u>
<u>บางคน</u>	เขียนเป็น	<u>บ้างคน</u>
<u>ดังนี้</u>	เขียนเป็น	<u>ดังนี้</u>
<u>ชัดเจน</u>	เขียนเป็น	<u>ชัดเจน</u>
<u>อย่างเดียว</u>	เขียนเป็น	<u>อย่างเดี่ยว</u>
<u>ตอนนี้</u>	เขียนเป็น	<u>ตอนนี้</u>

1.4.4 การวางวรรณยุกต์ผิดตำแหน่ง คือ การที่นักศึกษาไม่ได้วางรูปวรรณยุกต์ไว้เหนือพยัญชนะต้นในคำที่มีพยัญชนะต้นตัวเดียวและวางรูปวรรณยุกต์ไว้เหนือพยัญชนะต้นตัวแรกของอักษรควบหรืออักษรนำ ดังนี้

<u>ช่วยเรา</u>	เขียนเป็น	<u>ช่วยเรา</u>
<u>อย่าง</u>	เขียนเป็น	<u>อย่าง</u>
<u>กว่า</u>	เขียนเป็น	<u>กว่า</u>
<u>คันคว่ำ</u>	เขียนเป็น	<u>คันคว่ำ</u>
<u>ใกล้</u>	เขียนเป็น	<u>ใกล้</u>

จากการวิเคราะห์การเขียนผิดที่วรรณยุกต์พบว่า นักศึกษาเขียนผิด 4 ลักษณะ โดยเรียงลำดับจากมากไปหาน้อยดังนี้ การไม่ใช้รูปวรรณยุกต์ในคำที่ต้องใช้ การใช้รูปวรรณยุกต์ในคำที่ไม่ต้องใช้ การใช้วรรณยุกต์รูปอื่นแทนรูปวรรณยุกต์ที่ถูกต้อง และการวางรูปวรรณยุกต์ผิดตำแหน่ง

การไม่ใช้รูปวรรณยุกต์ในคำที่ต้องใช้ ลักษณะที่ผิดคือ นักศึกษาไม่ใช้รูปวรรณยุกต์เอกในคำที่ต้องใช้รูปวรรณยุกต์เอกมีจำนวนครั้งมากกว่าไม่ใช้รูปวรรณยุกต์โทในคำที่ต้องใช้รูปวรรณยุกต์โท

การใช้รูปวรรณยุกต์ในคำที่ไม่ต้องใช้ ลักษณะที่ผิดคือ การใช้รูปวรรณยุกต์เอกในคำที่ไม่ต้องใช้มีจำนวนครั้งมากกว่าการใช้รูปวรรณยุกต์โทในคำที่ไม่ต้องใช้

การใช้วรรณยุกต์รูปอื่นแทนรูปวรรณยุกต์ที่ถูกต้อง พบว่า การใช้รูปวรรณยุกต์โทแทนรูปวรรณยุกต์เอกผิดมากกว่าการใช้รูปวรรณยุกต์เอกแทนรูปวรรณยุกต์โท

การวางรูปวรรณยุกต์ผิดตำแหน่งพบน้อยมาก คือ ไม่ได้วางรูปวรรณยุกต์ไว้เหนือพยัญชนะต้นในคำที่มีพยัญชนะต้นตัวเดียว และวางวรรณยุกต์ไว้เหนือพยัญชนะต้นตัวแรกของอักษรควบหรืออักษรนำ

1.5 การเขียนผิดที่ตัวการันต์

พระยาอุปทิศศิลปสาร (2545: 25) ได้กล่าวไว้ว่า “ตัวการันต์ คือพยัญชนะสุดท้ายที่ไม่ต้องการอ่านออกเสียงเป็นตัวสะกดหรือเป็นพยัญชนะต้นของพยางค์ต่อไป โดยมากมีไม่ทันขนาด บังคับข้างบน แต่บางทีก็ทิ้งไว้ลอยๆ ทราบได้ด้วยความเคยชิน...ตัวการันต์มีไว้เพื่อรักษารูปเดิมของ ศัพท์ให้คงที่ ศัพท์ที่มีตัวการันต์นั้นโดยมากมาจากภาษาบาลี และสันสกฤต” ข้อบกพร่องของ นักศึกษาในเรื่องนี้ มีดังนี้

1.5.1 การขาดตัวการันต์ คือ การที่นักศึกษาไม่เขียนตัวการันต์ หรือเขียนตัวการันต์ ไม่ครบ หรือไม่เขียนเครื่องหมายทัณฑฆาต ดังนี้

<u>สัญลักษณ์</u>	เขียนเป็น	<u>สัญลักษณ์</u>
<u>ความสัมพันธ์</u>	เขียนเป็น	<u>ความสัมพันธ์</u>
<u>มนุษย์</u>	เขียนเป็น	<u>มนุษย์</u>
<u>เอกลักษณ์</u>	เขียนเป็น	<u>เอกลักษณ์</u>
<u>รถยนต์</u>	เขียนเป็น	<u>รถยนต์</u>
<u>รถทัวร์</u>	เขียนเป็น	<u>รถทัวร์</u>
<u>กุมภาพันธ์</u>	เขียนเป็น	<u>กุมภาพันธ์</u>
<u>ทิวทัศน์</u>	เขียนเป็น	<u>ทิวทัศน์</u>
<u>ภาพยนตร์</u>	เขียนเป็น	<u>ภาพยนตร์</u> <u>ภาพยนตร์</u>
<u>สัปดาห์</u>	เขียนเป็น	<u>สัปดาห์</u>
<u>วันอาทิตย์</u>	เขียนเป็น	<u>วันอาทิตย์</u>
<u>วันจันทร์</u>	เขียนเป็น	<u>วันจันทร์</u>
<u>วันศุกร์</u>	เขียนเป็น	<u>วันศุกร์</u>
<u>ประสบการณ์</u>	เขียนเป็น	<u>ประสบการณ์</u>
<u>รถรงค์</u>	เขียนเป็น	<u>รถรงค์</u>
<u>โฮจิมินห์</u>	เขียนเป็น	<u>โฮจิมินห์</u>
<u>หนังสือพิมพ์</u>	เขียนเป็น	<u>หนังสือพิมพ์</u>
<u>ความทุกข์</u>	เขียนเป็น	<u>ความทุกข์</u>
<u>ความรักต่อสัตว์</u>	เขียนเป็น	<u>ความรักต่อสัตว์</u>

1.5.2 การเพิ่มตัวการันต์ คือ การที่นักศึกษาเขียนตัวการันต์หรือเครื่องหมาย ทัณฑฆาตเพิ่มในคำที่ไม่ต้องการตัวการันต์ ดังนี้

<u>ผู้มีพระคุณ</u>	เขียนเป็น	<u>ผู้มีพระคุณ</u>
<u>อุปสรรค</u>	เขียนเป็น	<u>อุปสรรค</u>
<u>สมุทร</u>	เขียนเป็น	<u>สมุทร</u>

<u>ประการ</u>	เขียนเป็น	<u>ประการณ์</u>
<u>ต่อสูั้กบฏ</u>	เขียนเป็น	<u>ต่อสูั้กบฏั</u>
<u>ความผูกพัน</u>	เขียนเป็น	<u>ความผูกพันั</u>
<u>สะพาน</u>	เขียนเป็น	<u>สะพานั</u>
<u>เทศกาล</u>	เขียนเป็น	<u>เทศกาลั</u>
<u>กิโลเมตร</u>	เขียนเป็น	<u>กิโลเมตรั</u>
<u>ศาสนาพุทธ</u>	เขียนเป็น	<u>ศาสนาพุทธั</u>
<u>อาหาร</u>	เขียนเป็น	<u>อาหารั</u>

1.5.3 การใช้ตัวการันต์ผิด คือ การที่นักศึกษาเขียนตัวการันต์ไม่ถูกต้อง ดังนี้

<u>ไม่ได้เป็นสัตว์</u>	เขียนเป็น	<u>ไม่ได้เป็นสัตย์</u>
<u>อารมณ์</u>	เขียนเป็น	<u>อารมย์</u>
<u>อัครจริ</u>	เขียนเป็น	<u>อัครรณ์ อัครรรุ</u>
<u>เป็นไกด์</u>	เขียนเป็น	<u>เป็นไก่อั</u>
<u>สมบูรณ์</u>	เขียนเป็น	<u>สมบุญั</u>
<u>สวนสัตว์</u>	เขียนเป็น	<u>สวนสัตั</u>
<u>กิจกรรมที่มีประโยชน์</u>	เขียนเป็น	<u>กิจกรรมที่มีประโยชน์ั</u>
<u>ชื่อสัตย์</u>	เขียนเป็น	<u>ชื่อสัตั</u>
<u>ยุคดึกดำบรรพ์</u>	เขียนเป็น	<u>ยุคดึกดำบรรณั</u>
<u>ภาพพจน์</u>	เขียนเป็น	<u>ภาพพจั</u>
<u>สงกรานต์</u>	เขียนเป็น	<u>สงกรานณั</u>
<u>วันอาทิตย์</u>	เขียนเป็น	<u>วันอาทิตย์ั</u>

จากการวิเคราะห์การเขียนผิดที่ตัวการันต์ของนักศึกษา สรุปได้ว่า นักศึกษาเขียนตัวการันต์ผิด 3 ลักษณะ โดยเรียงลำดับจากมากไปหาน้อย คือ การขาดตัวการันต์ การใช้ตัวการันต์ผิด และการเพิ่มตัวการันต์

นอกจากการเขียนผิดที่ส่วนใดส่วนหนึ่งของคำแล้ว ยังมีคำที่นักศึกษาเขียนผิดหลายลักษณะในหนึ่งคำ คือ เขียนผิดที่พยัญชนะต้น สระ ตัวสะกด ตัวการันต์ และวรรณยุกต์ โดยผิด 2 ลักษณะขึ้นไป เป็นต้นว่า ผิดที่พยัญชนะต้นกับสระ หรือพยัญชนะต้นกับตัวสะกด หรือสระกับตัวสะกด เป็นต้น คำที่นักศึกษาเขียนผิดหลายลักษณะในแต่ละคำมีดังนี้

<u>ปลูกต้นไม้</u>	เขียนเป็น	<u>พลูดต้นไม้</u>
<u>ศาสนา</u>	เขียนเป็น	<u>สาศาสนา</u>
<u>ประวัติศาสตร์</u>	เขียนเป็น	<u>ประวัติสาศ</u>
<u>คอมพิวเตอร์</u>	เขียนเป็น	<u>คอมปุเตอร์</u>

<u>ภูเก็</u>	เขียนเป็น	<u>พูเก็</u>
<u>อาวโส</u>	เขียนเป็น	<u>อฺยโส</u>
<u>เปรียบเทียบ</u>	เขียนเป็น	<u>เปรียบเปรียม</u>
<u>กระทง</u>	เขียนเป็น	<u>กธง</u>
<u>เกลียด</u>	เขียนเป็น	<u>เก็ยจ</u>
<u>ฟังเพลง</u>	เขียนเป็น	<u>ฟังแพง</u>
<u>เปิดเพลง</u>	เขียนเป็น	<u>เปิดแปลง</u>
<u>หน้าที่ที่สำคัญที่สุด</u>	เขียนเป็น	<u>หน้าที่ที่สำคัญที่สุด</u>
<u>ศรัทธา</u>	เขียนเป็น	<u>ทรรัศธา ศัธนา</u>
<u>พัฒนา</u>	เขียนเป็น	<u>พัธนา</u>
<u>ฟุตบอล</u>	เขียนเป็น	<u>ฟุตบอ</u>
<u>เหตุผล</u>	เขียนเป็น	<u>เห็ดผล</u>
<u>อดีต</u>	เขียนเป็น	<u>อดิด</u>
<u>อินเทอร์เน็ต</u>	เขียนเป็น	<u>อินเตอเน็ศ</u>
<u>ชื่อสัตย์</u>	เขียนเป็น	<u>ชื่อสัด</u>
<u>บริษัท</u>	เขียนเป็น	<u>บรึศัษ</u>
<u>ทิวทัศน์</u>	เขียนเป็น	<u>ทิวทัต ทิวทัต</u>
<u>มัคคุเทศก์</u>	เขียนเป็น	<u>มัคคุเทพด์</u>
<u>มนุษย์</u>	เขียนเป็น	<u>มะนุษ</u>
<u>พิเศษ</u>	เขียนเป็น	<u>พิเส็ด</u>
<u>วัดอรุณฯ</u>	เขียนเป็น	<u>วัดอารุน</u>
<u>สินค้า</u>	เขียนเป็น	<u>ลิ่งค้า</u>
<u>ได้ยินเสียง</u>	เขียนเป็น	<u>ไต้ยั้งเสียง</u>
<u>จินตนาการ</u>	เขียนเป็น	<u>จึณตนาการ</u>
<u>ความสัมพันธ์</u>	เขียนเป็น	<u>ความสัมพันธ์</u>
<u>สะพานหมุน</u>	เขียนเป็น	<u>สะพานหนุม</u>
<u>ลงทุน</u>	เขียนเป็น	<u>ลงทุ</u>
<u>ศูนย์การค้า</u>	เขียนเป็น	<u>ศุลการค้า</u>
<u>ศูนย์กลาง</u>	เขียนเป็น	<u>ศูนย์กลาง</u>
<u>สมบูรณ์</u>	เขียนเป็น	<u>สมบุนฺ สมบุนร์</u>
<u>ได้ไปเยี่ยม</u>	เขียนเป็น	<u>ไต้ไปเยี้ยว</u>
<u>เครื่องญาติ</u>	เขียนเป็น	<u>เครื่องญาติ</u>
<u>เกลียด</u>	เขียนเป็น	<u>เก็ลจ</u>

<u>ข้าง</u>	เขียนเป็น	<u>ข้าง</u>
<u>ทันที</u>	เขียนเป็น	<u>ทันที</u>
<u>รุกราน</u>	เขียนเป็น	<u>รุกราน</u>
<u>กุญแจ</u>	เขียนเป็น	<u>กุญแจ</u>
<u>เกรงใจ</u>	เขียนเป็น	<u>เกรงใจ</u>
<u>ชี้แนะ</u>	เขียนเป็น	<u>ชี้แนะ</u>
<u>แน่นนอน</u>	เขียนเป็น	<u>แน่นนอน</u>
<u>พวกเรา</u>	เขียนเป็น	<u>พวกเรา</u>
<u>กรกฎาคม</u>	เขียนเป็น	<u>กรกฎาคม</u>
<u>การไหว้</u>	เขียนเป็น	<u>การไหว้</u>
<u>หน้าตา</u>	เขียนเป็น	<u>หน้าตา</u>
<u>ครบถ้วน</u>	เขียนเป็น	<u>ครบถ้วน</u>
<u>ความประพฤติ</u>	เขียนเป็น	<u>ความประพฤติ</u>
<u>สงกรานต์</u>	เขียนเป็น	<u>สงกรานต์</u>
<u>บรรยากาศ</u>	เขียนเป็น	<u>บรรยากาศ</u>
<u>กำลัง</u>	เขียนเป็น	<u>กำลัง</u>

ข้อบกพร่องด้านการเขียนสะกดการันต์ของนักศึกษาตั้งที่วิเคราะห์ข้างต้นสรุปได้ว่า นักศึกษาเขียนตัวสะกดการันต์บกพร่องในทุกส่วนของคำ คือผิดที่พยัญชนะต้น ผิดที่สระ ผิดที่วรรณยุกต์ ผิดที่ตัวสะกด และผิดที่ตัวการันต์ โดยส่วนที่บกพร่องมากที่สุดได้แก่ ข้อบกพร่องด้านวรรณยุกต์ รองลงมาได้แก่ ข้อบกพร่องเกี่ยวกับสระ ตัวสะกด พยัญชนะต้น และตัวการันต์ ตามลำดับ

การเขียนผิดที่วรรณยุกต์ นักศึกษาไม่ใช้รูปวรรณยุกต์ในคำที่ต้องใช้มากที่สุด รองลงมา คือ การใช้รูปวรรณยุกต์ในคำที่ไม่ต้องใช้ การใช้วรรณยุกต์รูปอื่นแทนรูปวรรณยุกต์ที่ถูกต้อง และการวางรูปวรรณยุกต์ผิดตำแหน่ง ตามลำดับ การเขียนผิดที่สระพบว่า นักศึกษาใช้สระผิดมากที่สุด รองลงมาคือ การตัดรูปสระ และการเพิ่มรูปสระในคำ ซึ่งมีจำนวนคำผิดที่ใกล้เคียงกัน

การเขียนผิดที่ตัวสะกดมีข้อบกพร่องที่หลากหลาย ตั้งแต่เขียนผิดเพราะเขียนตัวสะกดในมาตราเดียวกันผิด เขียนตัวสะกดต่างมาตราผิด การไม่เขียนตัวสะกด และการเพิ่มตัวสะกด การเขียนผิดที่พยัญชนะต้นมีข้อบกพร่องในการเขียนพยัญชนะต้นเดียวผิดมากกว่าพยัญชนะต้นประสม การเขียนผิดที่ตัวการันต์ของนักศึกษาเป็นปัญหาที่พบน้อยที่สุดในบรรดาการเขียนสะกดผิดทั้งหมด จากการวิเคราะห์พบว่า นักศึกษาไม่ค่อยใช้คำศัพท์ที่มีตัวการันต์ ลักษณะที่ผิดมากที่สุด คือ การขาดตัวการันต์ รองลงมาได้แก่ การใช้ตัวการันต์ผิด และการเพิ่มตัวการันต์ ตามลำดับ

2. ด้านการใช้คำ

ข้อบกพร่องด้านการใช้คำ หมายถึง การใช้คำหรือกลุ่มคำที่ผิดความหมาย ผิดไวยากรณ์ ใช้คำฟุ่มเฟือย หรือใช้ภาษาพูดแทนภาษาเขียน

2.1 การใช้คำผิดความหมาย คือ การใช้คำที่มีความหมายไม่เหมาะสมกับใจความในประโยค นำคำที่มีความหมายหมายอย่างหนึ่งไปใช้โดยต้องการให้มีความหมายอีกอย่างหนึ่ง ซึ่งทำให้ใจความของประโยคผิดไปหรือผิดเจตนาของผู้ส่งสาร ดังการวิเคราะห์ต่อไปนี้

2.1.1 การใช้คำนามผิดความหมาย หมายถึง การใช้คำที่หมายถึงสิ่งต่างๆ ทั้งที่เป็นรูปธรรมและนามธรรมผิดความหมาย ดังตัวอย่าง

- ในชีวิตของผม สิ่งที่สำคัญที่สุดและขาดไม่ได้คือ คุณพ่อคุณแม่

คำว่า “สิ่ง” หมายถึง “ของต่างๆ ที่ไม่มีชีวิต” นักศึกษาใช้ผิดเนื่องจากมีความหมายไม่สอดคล้องกับบริบท ควรใช้คำว่า “บุคคล” ซึ่งหมายถึง “คน” จึงเป็นความหมายที่เหมาะสม

ควรใช้เป็น ในชีวิตของผม บุคคลที่สำคัญที่สุดและขาดไม่ได้คือ คุณพ่อคุณแม่

- วัฒนธรรมของประเทศจีนมีความกระทบกระเทือนต่อหลายประเทศบนโลกนี้

คำว่า “ความกระทบกระเทือน” หมายถึง “การพาดพิงไปถึงให้รู้สึกสะเทือนใจ” นักศึกษาใช้ผิดเนื่องจากมีความหมายไม่สอดคล้องกับบริบท ควรใช้คำว่า “อิทธิพล” ซึ่งหมายถึง “อำนาจที่สามารถบันดาลให้ผู้อื่นต้องคล้อยตามหรือทำตาม” แทน

ควรใช้เป็น วัฒนธรรมของประเทศจีนมีอิทธิพลต่อหลายประเทศในโลกนี้

- ประเทศนี้มีประชาชนน้อยกว่าประเทศเวียดนามของเราแต่คุณค่าชีวิตของเขาสูงกว่า

คำว่า “คุณค่า” หมายถึง “สิ่งที่มีประโยชน์หรือมีมูลค่าสูง” นักศึกษาใช้ผิดเนื่องจากมีความหมายไม่สอดคล้องกับใจความของประโยค ควรใช้คำว่า “คุณภาพ” ซึ่งหมายถึง “ลักษณะที่ดีเด่นของบุคคลหรือสิ่งของ” แทน

ควรใช้เป็น ประเทศนี้มีประชาชนน้อยกว่าประเทศเวียดนามของเราแต่คุณภาพชีวิตของเขาสูงกว่า

- ทุกคนบอกว่า ลูกคำเป็นองค์

คำว่า “องค์” หมายถึง “ส่วนของร่างกาย” นักศึกษาใช้ผิดเนื่องจากมีความหมายไม่สอดคล้องกับบริบท ต้องใช้คำว่า “พระเจ้า” ซึ่งหมายถึง “เทพผู้เป็นใหญ่” แทน

ควรใช้เป็น ทุกคนบอกว่า ลูกคำเป็นพระเจ้า

- กษัตริย์องค์หนึ่งของจีนให้เอกชนก่อสร้างกำแพงเพื่อข้าศึกจะเข้าเมืองไม่ได้

คำว่า “เอกชน” หมายถึง “บุคคลคนหนึ่งๆ” นักศึกษาใช้ผิดเนื่องจากมีความหมายไม่สอดคล้องกับบริบท ควรใช้คำว่า “ประชาชน” ซึ่งหมายถึง “พลเมือง สามัญชนทั่วๆ ไป” แทน

ควรใช้เป็น กษัตริย์องค์หนึ่งของจีนทรงให้ประชาชนก่อสร้างกำแพงเพื่อป้องกันเมืองไม่ให้ข้าศึกเข้ามาได้

- คนเวียดนามมีความสั่งว่า ถ้าได้กินผลไม้ ต้องคิดถึงคนปลูกต้นไม้ และเมื่อดื่มน้ำต้องคิดถึงแหล่งน้ำ

คำว่า “ความสั่ง” นักศึกษาใช้ผิดเนื่องจากไม่มีคำนี้ในภาษาไทย ควรใช้คำว่า “คำสอน” จึงจะถูกต้องเหมาะสมกับบริบท

ควรใช้เป็น คนเวียดนามมีคำสอนว่า ถ้าได้กินผลไม้ ต้องคิดถึงคนปลูกต้นไม้ และเมื่อดื่มน้ำต้องคิดถึงต้นกำเนิดแหล่งน้ำ

- ความสุขภาพ คือ คุณสมบัติที่สำคัญและจำเป็นที่สุดของพวกเรา

คำว่า “ความสุขภาพ” นักศึกษาใช้ผิดเนื่องจากมีความหมายไม่สอดคล้องกับใจความของประโยคและไม่มีคำนี้ในภาษาไทย พุดถึงคุณสมบัติต้องใช้คำว่า “ความสุขาพ”

ควรใช้เป็น ความสุขาพ คือ คุณสมบัติที่สำคัญและจำเป็นที่สุดของพวกเรา

- บางครั้งก็มีใครสักคนหนึ่งทำให้เราหงุดหงิดหรือเสียใจ อาจจะไม่ใช้โทษของเขา จงทำใจให้กว้างและให้อภัยเขา

คำว่า “โทษ” นักศึกษาใช้ผิด ต้องใช้คำว่า “ความผิด” จึงเป็นภาษาไทยที่ถูกต้อง

ควรใช้เป็น บางครั้งก็มีใครสักคนหนึ่งทำให้เราหงุดหงิดหรือเสียใจ อาจจะไม่ใช้ความผิดของเขา จงทำใจให้กว้างและให้อภัยเขา

- ประเทศไทยเป็นประเทศอยู่ในบริเวณเอเชีย

คำว่า “บริเวณ” หมายถึง “พื้นที่ภายในขอบเขตที่กำหนดไว้ เช่น บริเวณบ้าน บริเวณโบสถ์” นักศึกษาใช้ผิดเนื่องจาก “เอเชีย” หมายถึงทวีปเพราะเป็นส่วนที่เป็นพื้นดินซึ่งมีขนาดใหญ่โตกว้างขวาง มี 7 ทวีป คือ เอเชีย ยุโรป ออสเตรเลีย แอฟริกา อเมริกาเหนือ อเมริกาใต้ แอนตาร์กติกา ต้องใช้คำว่า “ทวีป” แทน

ควรใช้เป็น ประเทศไทยอยู่ในทวีปเอเชีย

2.1.2 การใช้คำกริยาผิดความหมาย หมายถึง การที่นักศึกษาใช้คำที่แสดงอาการหรือสภาพหรือเหตุการณ์ต่าง ๆ ผิดความหมาย ดังนี้

- **เรารักแม่ เราจะรักษาแม่ เอาใจใส่แม่**

คำว่า “รักษา” หมายถึง “เยียวยา เช่น รักษาคนไข้” นักศึกษาใช้ผิดเนื่องจากมีความหมายไม่สอดคล้องกับบริบท ควรใช้คำว่า “ดูแล” ซึ่งหมายถึง “เอาใจใส่”

ควรใช้เป็น **เรารักแม่ เราจะดูแลเอาใจใส่แม่**

- **เมื่อทำพ่อทำแม่ พ่อแม่หวังว่าลูกจะ...**

คำว่า “ทำ” ใช้ผิดเนื่องจากมีความหมายไม่สอดคล้องกับบริบท ควรใช้คำว่า “เป็น”

ควรใช้เป็น **เมื่อเป็นพ่อแม่ พ่อแม่หวังว่าลูกจะ...**

- **ถ้าคุณเป็นคนดี คุณจะมีความรักจากทุกคน**

คำว่า “มี” หมายถึง “ถือเป็นเจ้าของ” นักศึกษาใช้ผิดเนื่องจากมีความหมายไม่สอดคล้องกับเนื้อความในประโยค เราได้รับความรักจากทุกคน ไม่ใช่ความรักของตัวเอง ควรใช้คำว่า “ได้รับ” ซึ่งหมายถึง “ถือเอาสิ่งของที่ผู้อื่นส่งมาให้” แทน

ควรใช้เป็น **ถ้าคุณเป็นคนดี คุณจะได้รับความรักจากทุกคน**

- **อย่าออกไปจากใครที่ไม่พูดคำรัก**

คำว่า “ออก” หมายถึง “เคลื่อนไปข้างนอก” นักศึกษาใช้ผิดเนื่องจากมีความหมายไม่สอดคล้องกับใจความในประโยค ควรใช้คำว่า “จาก” ซึ่งหมายถึง “ออกห่างไป” แทน

ควรใช้เป็น **อย่าจากใครไปโดยที่ไม่พูดคำว่ารัก**

- **เมื่อมีสงคราม ถ้าต่างก็ไม่รักชาติ ใครจะต่อสู้เพื่อยึดเอกราช**

คำว่า “ยึด” หมายถึง “เข้าครอบครอง” นักศึกษาใช้ผิดเนื่องจากมีความหมายไม่สอดคล้องกับเนื้อความในประโยค ควรใช้คำว่า “กอบกู้” ซึ่งหมายถึง “ทำให้กลับคืนดีอย่างเดิม” แทน

ควรใช้เป็น **เมื่อมีสงคราม ถ้าใครต่างก็ไม่รักชาติ ใครจะต่อสู้เพื่อกอบกู้เอกราช**

- **สิ่งนี้จะช่วยหนูมีความสำราจกว่าในชีวิตของตนเอง**

คำว่า “สำราจ” หมายถึง “ตรวจสอบ” นักศึกษาใช้ผิดเนื่องจากมีความหมายไม่สอดคล้องกับบริบท ควรใช้คำว่า “สำเร็จ” ซึ่งหมายถึง “ได้ผลสมประสงค์” แทน

ควรใช้เป็น **สิ่งนี้จะช่วยให้หนูมีความสำเร็จในชีวิตของตนเองยิ่งขึ้น**

- เพื่อนจะรู้สึกสบายมากเพราะวิธีบริหารของคนไทย
- ถ้าไปเที่ยวที่ประเทศไทย นักท่องเที่ยวได้รับการบริหารดีมาก

คำว่า “บริหาร” หมายถึง “ดำเนินการ หรือ จัดการ” นักศึกษาใช้ผิดเนื่องจากมีความหมายไม่สอดคล้องกับใจความในประโยค ควรใช้คำว่า “บริการ” ซึ่งหมายถึง “ให้ความสะดวกต่าง ๆ” แทน

ควรใช้เป็น เพื่อนจะรู้สึกสบายมากเพราะวิธีบริการของคนไทย

- ถ้าไปเที่ยวที่ประเทศไทย นักท่องเที่ยวก็จะได้รับการบริการที่ดี

- ประเพณีสงกรานต์ได้ดำเนินในเดือน ๔ ของคนไทย

คำว่า “ดำเนิน” หมายถึง “ให้เป็นไป” นักศึกษาใช้ผิดเนื่องจากในภาษาไทยจะใช้คำว่า “จัด” จึงจะถูกต้องตามสำนวนภาษาไทย

ควรใช้เป็น ประเพณีสงกรานต์ได้จัดขึ้นในเดือน ๔ ของคนไทย

- แม้ว่าญี่ปุ่นเป็นประเทศอุตสาหกรรม แต่พวกเขาก็ยังเอาใจใส่การเกษตรเพื่อรับรองอาหารให้ประเทศ

คำว่า “รับรอง” หมายถึง “รับประกัน” นักศึกษาใช้ผิดเนื่องจากมีความหมายไม่สอดคล้องกับบริบท ควรใช้คำว่า “รองรับ” ซึ่งหมายถึง “รับมือ” แทน จะทำให้ประโยคมีความหมายถูกต้องชัดเจน

ควรใช้เป็น แม้ว่าญี่ปุ่นเป็นประเทศอุตสาหกรรม แต่พวกเขาก็ยังเอาใจใส่การเกษตรเพื่อรองรับอาหารให้ประเทศ

- พ่อแม่คือคนบันดาลพวกเรา ดูแลรักษาเราเสมอ

คำว่า “บันดาล” หมายถึง “ให้เกิดมีขึ้นเป็นขึ้นด้วยแรงอำนาจของสิ่งใดสิ่งหนึ่ง” นักศึกษาใช้ผิดเนื่องจากมีความหมายไม่สอดคล้องกับใจความของประโยค ควรใช้คำว่า “คุ้มครอง” ซึ่งหมายถึง “ปกป้องรักษา” แทน

ควรใช้เป็น พ่อแม่คือผู้คุ้มครองพวกเรา ดูแลรักษาเราเสมอ

- คนไทยไปตามศาสนาพุทธเป็นส่วนใหญ่

คำว่า “ตาม” ใช้ผิด ต้องใช้คำว่า “นับถือ” จึงจะเป็นภาษาไทยที่ถูกต้อง

ควรใช้เป็น คนไทยนับถือศาสนาพุทธเป็นส่วนใหญ่

- ปัจจุบันนี้คนจีนก็รักษาได้การแสดงจั่ว

คำว่า “รักษา” ใช้ผิดเนื่องจากไม่สอดคล้องกับบริบท ควรใช้คำว่า “คงไว้” แทน จะทำให้ประโยคสละสลวย

ควรใช้เป็น ปัจจุบันนี้คนจีนก็ยังคงการแสดงจั่วไว้ได้

- ในปัจจุบันนี้การไปเมืองไทยจะสะดวกมาก ถ้ามีหนังสือเดินทางแล้วเราสามารถนั่งรถไปเมืองไทย เสียเวลาประมาณ ๒ วัน

คำว่า “เสีย” ใช้ผิดเนื่องจากไม่เหมาะสมกับบริบท ควรใช้คำว่า “ใช้” แทน

ควรใช้เป็น ในปัจจุบันนี้การไปเมืองไทยจะสะดวกมาก ถ้ามีหนังสือเดินทางแล้วเราก็สามารถนั่งรถไปเมืองไทย ใช้เวลาประมาณ ๒ วัน

2.1.3 การใช้คำขยายตีความหมาย หมายถึง การที่นักศึกษาใช้คำขยายนาม กริยา หรือ คำขยายด้วยกัน ที่มีความหมายไม่สอดคล้องกับบริบท ดังนี้

- ทุกคนเกิดออกและโตขึ้นในความรักของพ่อแม่

คำว่า “ออก” เป็นคำขยายแสดงอาการชนิดบอกทิศทางช่วยขยายความหมายของกริยาซึ่งไม่ใช่กริยาที่แสดงการเคลื่อนที่ให้ความหมายว่าเปลี่ยนแปลงไปอย่างไร นักศึกษาใช้ผิด ควรใช้คำว่า “มา” แทน จะทำให้สอดคล้องกับใจความของประโยค และเป็นสำนวนภาษาไทยที่ถูกต้อง

ควรใช้เป็น ทุกคนเกิดมาและโตขึ้นท่ามกลางความรักของพ่อแม่

- ถ้าใครอยู่ในเมืองเขาจะมีชีวิตไม่ว่าง เพราะว่าเขาต้องไปทำงานทั้งวัน

คำว่า “ไม่ว่าง” ใช้ผิดเนื่องจากคำนี้ขยายความหมายให้กับคนเท่านั้น ต้องใช้คำว่า “ว่างวาย” จะเป็นสำนวนภาษาไทยที่ถูกต้อง

ควรใช้เป็น ถ้าใครอยู่ในเมืองเขาก็จะมีชีวิตว่างวาย เพราะว่าเขาต้องไปทำงานทั้งวัน

- เมืองไทยมีสถานที่ท่องเที่ยวที่สวยงาม หนูมีโอกาสชมทิวทัศน์อย่างระมัดระวังรอบคอบ

คำว่า “ระมัดระวังรอบคอบ” ใช้ผิดเนื่องจากมีความหมายไม่สอดคล้องกับบริบท คำนี้ใช้ในเรื่องป้องกันเหตุร้าย ควรใช้คำว่า “ละเอียดถี่ถ้วน” แทน จะทำให้ประโยคสละสลวยขึ้น

ควรใช้เป็น เมืองไทยมีสถานที่ท่องเที่ยวที่สวยงาม หนีมีโอกาสชมทิวทัศน์อย่าง
ละเอียดถี่ถ้วน

- ความพยายามอยู่ที่ไหน ความสำเร็จอยู่ที่นั่น คนเก่าพูดอย่างนี้ถูกต้อง
คำว่า “เก่า” ใช้ผิดเนื่องจากมีความหมายไม่สอดคล้องกับบริบท ต้องใช้คำว่า
“โบราณ” แทน

ควรใช้เป็น ความพยายามอยู่ที่ไหน ความสำเร็จอยู่ที่นั่น คนโบราณพูดอย่างนี้
ถูกต้อง

จากการวิเคราะห์การใช้คำผิดความหมายพบว่า มี 3 ชนิด โดยเรียงลำดับจากมากไป
หาน้อย ได้แก่ ใช้คำนาม คำกริยา และคำขยายผิดความหมาย ซึ่งคำที่ใช้ผิดเหล่านี้มีลักษณะสำคัญ
คือ มีความหมายใกล้เคียงกับคำที่เหมาะสม เป็นคำที่เกี่ยวข้องกัน คำที่มีเสียงใกล้เคียง คำที่ใช้ผิด
ส่วนใหญ่เป็นคำชนิดเดียวกันกับคำที่เหมาะสม และมีหน้าตาเหมือนกัน แต่มีความหมายไม่เหมาะสมกับ
บริบทนั้นๆ

2.2 การใช้คำผิดไวยากรณ์ หมายถึง การใช้คำที่ผิดหลักไวยากรณ์หรือผิดระบบส่วน
ใหญ่ของภาษา

2.2.1 การใช้ “การ” และ “ความ” ผิด หมายถึง การใช้คำนามที่ประกอบด้วยคำว่า
“การ” หรือ “ความ” นักศึกษาไม่ใช้ “การ” หรือ “ความ” หรือใช้ผิดไปจากระเบียบของภาษาไทย

คำว่า “การ” และ “ความ” ใช้เติมหน้าคำกริยา หรือคำวิเศษณ์เพื่อแปลงเป็น
คำนาม ซึ่งพระยาอุปกิตศิลปสาร (2545: 76) ให้คำอธิบายไว้ว่า “คำ “การ” และ “ความ” มีที่ใช้
ต่างกันคือ ถ้านำหน้าคำกริยามักใช้ “การ” แต่ถ้านำหน้ากริยาที่มีความหมายว่า มี, เป็น, เกิด, ดับ,
เจริญ, เสื่อม หรือกริยาเกี่ยวกับจิตใจมักใช้ “ความ” นำหน้า เช่น ความคิด ความรัก เป็นต้น และถ้า
นำหน้าคำวิเศษณ์แล้วใช้ “ความ” เป็นพื้น” นักศึกษาใช้คำ “การ” และ “ความ” ผิดจากระเบียบ
ดังกล่าว ดังตัวอย่าง

- ...แต่ขาดความอบรมสั่งสอนจากครูอาจารย์ คุณจะไม่ประสบความสำเร็จ ไม่มีความสุขในชีวิตอย่างแน่นอน

คำว่า “ความอบรม” ใช้ผิดเนื่องจาก “อบรม” เป็นคำกริยา จึงควรใช้คำว่า
“การ” นำหน้าเพื่อสร้างเป็นคำนามซึ่งจะช่วยให้ประโยคสละสลวยและถูกต้องตามหลักการใช้ “การ”
และ “ความ”

ควรใช้เป็น ...แต่ขาดการอบรมสั่งสอนของครูบาอาจารย์ คุณจะไม่ประสบความสำเร็จ ไม่มีความสุขในชีวิตอย่างแน่นอน

- สมัยนี้ประเทศญี่ปุ่นเป็นประเทศมีการพัฒนาและเจริญมาก
คำว่า “การพัฒนา” ใช้ผิดเนื่องจาก “พัฒนา” เป็นคำกริยา ต้องใช้คำ “การ”

นำหน้า

ควรใช้เป็น สมัยนี้ประเทศญี่ปุ่นเป็นประเทศที่เจริญและมีการพัฒนามาก

- คนไทยมีเกรงใจ

คำว่า “เกรงใจ” หมายถึง “ไม่อยากจะทำให้ผู้อื่นรู้สึกลำบากเดือดร้อนรำคาญใจ” นักศึกษาใช้ผิดเนื่องจากคำนี้เป็นคำกริยาเกี่ยวกับจิตใจ ต้องใช้คำว่า “ความ” นำหน้าเพื่อแปลงเป็นคำนาม จึงจะถูกต้องตามโครงสร้างของประโยคซึ่งในประโยคนี้ต้องการกรรมตามหลังคำกริยา “มี”

ควรใช้เป็น คนไทยมีความเกรงใจ

- ดิฉันหวังว่าเมื่อดิฉันจบการศึกษา ไฝฝืนของดิฉันจะเป็นความจริง

คำว่า “ไฝฝืน” ใช้ผิดเนื่องจาก คำนี้เป็นคำกริยา แต่อยู่ในตำแหน่งประธาน ควรใช้คำว่า “ความไฝฝืน” อันเป็นคำนาม จึงจะถูกต้องตามโครงสร้างของประโยค

ควรใช้เป็น ดิฉันหวังว่าเมื่อดิฉันจบการศึกษา ความไฝฝืนของดิฉันก็จะเป็นความจริง

- ภาษาไทยยากมากแต่ประเทศไทยมีน่าสนใจเพื่อเล่า

คำว่า “น่าสนใจ” ใช้ผิดเนื่องจาก คำนี้เป็นคำวิเศษณ์แต่ในประโยคนี้ต้องการกรรม จึงต้องเปลี่ยนเป็น “ความน่าสนใจ” อันเป็นคำนามจึงจะถูกต้องตามโครงสร้างของประโยค

ควรใช้เป็น ภาษาไทยยากมากแต่ประเทศไทยมีความน่าสนใจที่จะเล่า

- วัดบางแห่งเป็นภูมิใจของคนไทย

คำว่า “ภูมิใจ” ใช้ผิดเนื่องจาก คำนี้เป็นคำกริยา แต่อยู่ในตำแหน่งส่วนเติมเต็ม ควรใช้คำว่า “ความภูมิใจ” อันเป็นคำนามที่ให้ความหมายชัดเจน และถูกต้องตามโครงสร้างของประโยค

ควรใช้เป็น วัดบางแห่งเป็นความภูมิใจของคนไทย

- เราจะภูมิใจว่า พัฒนาของประเทศก็มีส่วนหนึ่งเป็นการสนับสนุนของเรา

คำว่า “พัฒนา” ใช้ผิดเนื่องจาก คำนี้เป็นคำกริยา แต่อยู่ในตำแหน่งประธาน ควรใช้คำว่า “การพัฒนา” อันเป็นคำนาม จึงจะถูกต้องตามโครงสร้างของประโยค

ควรใช้เป็น เราจะภูมิใจว่า การพัฒนาของประเทศก็มีส่วนหนึ่งเป็นการสนับสนุนของเรา

- ความรักสามารถช่วยเราผ่านมาการลำบาก

คำว่า “การลำบาก” ใช้ผิดเนื่องจาก “ลำบาก” เป็นคำวิเศษณ์ จึงควรใช้คำว่า “ความ” นำหน้าเพื่อสร้างเป็นคำนาม จึงจะถูกต้องตามหลักการใช้ “การ” และ “ความ”

ควรใช้เป็น ความรักสามารถช่วยเราผ่านความยากลำบากไปได้

- การตระหนักความดีจะนำมาดำเนินชีวิตที่ดีให้เรา

คำว่า “ดำเนิน” ใช้ผิดเนื่องจาก คำนี้เป็นคำกริยาแต่อยู่ในตำแหน่งกรรมาทำให้ประโยคไม่สละสลวย ความหมายไม่ชัดเจน ควรใช้คำว่า “การดำเนิน” อันเป็นคำนามที่ให้ความหมายชัดเจน และถูกต้องตามโครงสร้างของประโยค

ควรใช้เป็น การตระหนักความดีจะนำมาซึ่งการดำเนินชีวิตที่ดีให้เรา

- มุ่งหมายที่หนึ่งในชีวิตของหนูคือ...

คำว่า “มุ่งหมาย” ใช้ผิดเนื่องจากคำนี้เป็นคำกริยาแต่อยู่ในตำแหน่งประธาน ควรใช้คำว่า “ความมุ่งหมาย” อันเป็นคำนามจึงจะถูกต้องตามโครงสร้างภาษาไทย

ควรใช้เป็น ความมุ่งหมายหนึ่งในชีวิตของหนูคือ...

2.2.2 การใช้คำเชื่อมผิตไวยากรณ์ คำเชื่อม หมายถึง คำที่แสดงความสัมพันธ์ระหว่างสิ่งต่างๆ หรือระหว่างเหตุการณ์ต่างๆ หรือระหว่างสิ่งต่างๆ กับเหตุการณ์ นักศึกษาใช้คำเชื่อมผิต ดังตัวอย่าง

- ความรักช่วยให้ลูกมีความกตัญญูกับพ่อแม่

คำว่า “กับ” เป็นคำเชื่อมบอกผู้มีส่วนร่วม นักศึกษาใช้ผิดเนื่องจากเป็นภาษาพูด ควรใช้คำว่า “ต่อ” อันเป็นคำเชื่อมบอกจุดหมาย และเป็นภาษาเขียนที่เหมาะสม

ควรใช้เป็น ความรักช่วยลูกมีความกตัญญูต่อพ่อแม่

- ดิฉันอยากไปประเทศไทยกับเหตุผลหลายอย่าง

คำว่า “กับ” นักศึกษาใช้ผิด ต้องใช้คำว่า “ด้วย” อันเป็นคำเชื่อมบอกเหตุ จึงเป็นสำนวนภาษาไทยที่ถูกต้อง

ควรใช้เป็น ดิฉันอยากไปประเทศไทยด้วยเหตุผลหลายอย่าง

- ที่เวียดนามเมื่อมีสงครามทุกคนต่อสู้กับความรักบ้านเมือง

คำว่า “กับ” นักศึกษาใช้ผิด ต้องใช้คำว่า “เพราะ” อันเป็นคำเชื่อมบอกเหตุแทน

ควรใช้เป็น ที่เวียดนามเมื่อมีสงครามทุกคนก็จะต่อสู้เพราะความรักบ้านเมือง

- บนทั่วโลกมีหลายสิ่งหลายอย่างที่พวกเรายังไม่รู้จัก แต่ละประเทศ มีสิ่งที่ดีและน่าสนใจของประเทศนั้น ๆ

คำว่า “บน” เป็นคำเชื่อมบอกความสัมพันธ์ทางสถานที่ นักศึกษาใช้ผิดเนื่องจากในภาษาไทยจะใช้คำว่า “ในโลกลนี้” หรือ “ทั่วโลกนี้” จึงควรใช้ตามสำนวนภาษาไทย

ควรใช้เป็น ทั่วโลกนี้มีหลายสิ่งหลายอย่างที่พวกเรายังไม่รู้จัก แต่ละประเทศมีสิ่งที่ดีและน่าสนใจของประเทศนั้น ๆ

- หนูคิดว่า อาหารไทยถูกปากต่อหนู หนูก็ชอบอาหารมีรสเปรี้ยวและเผ็ด ถ้าเดินทางไปประเทศไทย หนูจะลองชิมทุกอย่างอาหารไทย

คำว่า “ต่อ” เป็นคำเชื่อมบอกจุดหมาย นักศึกษาใช้ผิดเนื่องจากในภาษาไทยจะไม่ใช้คำเชื่อมหลังคำว่า “ถูกปาก” ควรตัดคำว่า “ต่อ” ออก ซึ่งจะถูกต้องตามสำนวนภาษาไทย

ควรใช้เป็น หนูคิดว่า อาหารไทยถูกปากหนู หนูชอบอาหารที่มีรสเปรี้ยวและเผ็ด ถ้าเดินทางไปประเทศไทย หนูจะลองชิมอาหารไทยทุกอย่าง

- คุณจะมีความนับถือของทุกคน

คำว่า “ของ” เป็นคำเชื่อมบอกเจ้าของ นักศึกษาใช้ผิดเนื่องจากแสดงความสัมพันธ์ของคำผิด ในสำนวนไทยต้องใช้คำว่า “จาก” อันเป็นคำเชื่อมบอกแหล่งเดิม จะทำให้ประโยคได้ใจความชัดเจน สละสลวยและสื่อความได้ถูกต้องตามเจตนาของผู้ส่งสาร

ควรใช้เป็น คุณจะได้รับความนับถือจากทุกคน

- ดิฉันอยากเห็นโดยตาจึงจะภูมิใจของตัวเอง

คำว่า “โดย” เป็นคำเชื่อมเพื่อบอกเครื่องมือ นักศึกษาใช้ผิด ต้องใช้คำเชื่อมว่า “ด้วย” จึงเป็นสำนวนภาษาไทยที่ถูกต้อง

ควรใช้เป็น ดิฉันอยากเห็นด้วยตาของตัวเองจึงจะภูมิใจ

- ดิฉันอยากรู้มากกว่าเกี่ยวกับภูมิประเทศ ภูมิอากาศ

- การเรียนของเรามีความสะดวกกว่า

- เมื่อมีโอกาส หนูจะไปประเทศไทยทันที หนูอยากรู้จักประเทศไทยมากกว่า

- ความรักช่วยทุกคนใกล้ชิดกว่ากัน
- เมื่อดิฉันรู้สึกเหงาและไม่ค่อยสบาย ดิฉันมักฟังเพลงจะรู้สึกดีกว่า

คำว่า “กว่า” เป็นคำเชื่อมบอกการเปรียบเทียบ จากประโยคข้างต้น นักศึกษาใช้ผิดเนื่องจากไม่มีลักษณะของการเปรียบเทียบ ซึ่ง “กว่า” ต้องนำหน้าคำนามหรือประโยคบอกการเปรียบเทียบ ควรใช้คำว่า “ขึ้น” “มากขึ้น” หรือ “ยิ่งขึ้น” แทน จะทำให้ประโยคมีความหมายถูกต้องชัดเจน

ควรใช้เป็น ดิฉันอยากรู้เกี่ยวกับภูมิประเทศ ภูมิอากาศมากขึ้น

- การเรียนของเรามีความสะดวกยิ่งขึ้น
- เมื่อมีโอกาส หนูจะไปประเทศไทยทันที หนูอยากรู้จักประเทศไทยมากขึ้น

ขึ้น

- ความรักช่วยให้ทุกคนใกล้ชิดกันมากขึ้น
- เมื่อดิฉันรู้สึกเหงาและไม่ค่อยสบาย ดิฉันมักฟังเพลงจะรู้สึกดีขึ้น

จากการวิเคราะห์การใช้คำผิดไวยากรณ์พบว่า นักศึกษาใช้ “การ” และ “ความ” ผิดและคำเชื่อมผิด

ข้อควรสังเกตในการใช้คำผิดไวยากรณ์ของนักศึกษาเวียดนาม คือ การใช้คำเชื่อมว่า “กว่า” ซึ่งต้องนำหน้าคำนามหรือประโยคบอกการเปรียบเทียบ แต่นักศึกษาเวียดนามมักใช้แทนคำว่า “ขึ้น” “มากขึ้น” หรือ “ยิ่งขึ้น”

2.3 การใช้คำฟุ่มเฟือย หมายถึง การใช้คำหรือกลุ่มคำในประโยคเกินความจำเป็น ทำให้ภาษาไม่สละสลวย ควรเลือกใช้คำที่เป็นภาษาเขียน หรือภาษาที่คนส่วนใหญ่นิยมใช้

2.3.1 การใช้คำที่แสดงความหมายซ้ำกัน คือ การใช้คำหรือกลุ่มคำที่มีความหมายเหมือนกัน 2 แห่ง

- หนูคิดว่า ประชาชนที่ไหนที่มีวัฒนธรรมหลากหลาย และมีประเพณีมากมาย ประชาชนนั้นจะมีความรักให้กับประเทศของตนมาก

ประโยคนี้มีคำที่มีความหมายคล้ายกัน 2 แห่ง ควรตัดคำว่า “มากมาย” ออกและคงคำว่า “หลากหลาย” ไว้

ควรใช้เป็น หนูคิดว่า ประชาชนเหล่าใดมีวัฒนธรรมและประเพณีที่หลากหลาย ประชาชนเหล่านั้นจะมีความรักประเทศของตนมาก

2.3.2 การใช้คำซ้ำๆ คือ การใช้คำนาม คำกริยา คำแทน หรือคำขยายคำเดียวกันหลายแห่งในประโยค ซึ่งไม่ช่วยให้ความหมายชัดเจนขึ้น แต่กลับทำให้ประโยคไม่กะทัดรัด ดังนี้

- 1) การซ้ำคำนาม หมายถึง การใช้คำนามคำเดียวกันหลายแห่งในประโยค ดังนี้
 - ภาษาอังกฤษคือภาษาเป็นวิชาโทของดิฉัน
 นักศึกษาใช้คำว่า “ภาษา” ซ้ำกัน 2 แห่ง ควรตัดคำหลังออก และเรียบเรียง

ใหม่

ควรใช้เป็น วิชาโทของดิฉันคือภาษาอังกฤษ
 หรือ ดิฉันเรียนวิชาโทภาษาอังกฤษ

- ผมชอบการยกมือไหว้ของคนไทยเพราะผมเป็นคนที่ชอบสิ่งอะไรที่เป็น
สิ่งเดียวในโลกนี้

นักศึกษาใช้คำว่า “สิ่ง” ซ้ำกัน 2 แห่ง ควรตัดคำหลังออก และนำกลุ่มคำว่า “สิ่งที่เป็นเอกลักษณ์” มาแทน ประโยคจะมีใจความถูกต้องชัดเจน

ควรใช้เป็น ผมชอบการยกมือไหว้ของคนไทยเพราะผมเป็นคนที่ชอบสิ่งที่เป็น
เอกลักษณ์ในโลกนี้

- 2) การซ้ำคำกริยา หมายถึง การใช้คำกริยาคำเดียวกันหลายแห่งในประโยค ดังนี้

- ฉันคิดว่าคนที่ดีจริง ๆ ต้องมีความอดทน ต้องมีความกตัญญู
- นักศึกษาใช้คำว่า “มี” ซ้ำกัน 2 แห่ง ควรตัดคำหลังออก และเพิ่มคำเชื่อมว่า “และ” เพื่อแสดงความคล้ายตามกัน

ควรใช้เป็น ฉันคิดว่าคนที่ดีจริง ๆ ต้องมีความอดทนและความกตัญญู

- 3) การซ้ำคำแทน หมายถึง การใช้คำแทนคำเดียวกันหลายแห่งในประโยค ดังนี้

- หนูคิดว่า อาหารไทยถูกปากหนู หนูก็ชอบอาหารที่มีรสเปรี้ยวและเผ็ด

คำว่า “หนู” เป็นคำแทน ในประโยคนี้นักศึกษาใช้คำว่า “หนู” ซ้ำ ๆ กัน ทำให้ไม่กะทัดรัด ควรตัดบางคำออกและเรียบเรียงใหม่ จะทำให้ประโยคชัดเจนและมีเนื้อความที่กะทัดรัดขึ้น

ควรใช้เป็น อาหารไทยถูกปากหนู หนูคิดว่าชอบอาหารไทยที่มีรสเปรี้ยวและเผ็ด

- สุนัขตัวหนึ่งแสดงความกตัญญูเมื่อเจ้าของมันให้กระดูกมัน
- ประโยคนี้นี้ใช้คำว่า “มัน” 2 แห่ง ควรตัดคำหน้าออกและเรียบเรียงใหม่

ควรใช้เป็น สุนัขตัวหนึ่งแสดงความกตัญญูเมื่อเจ้าของให้กระดูกมัน

- ถ้าเราเป็นคนดี เราจะสามารถทำสิ่งที่เราอยากได้ดี และเราจะได้รับความรักจากทุกคน

คำว่า “เรา” เป็นคำแทน ในประโยคนี้นักศึกษาใช้คำว่า “เรา” ซ้ำๆ กัน ทำให้ไม่กะทัดรัด ควรตัดบางคำออกและเรียบเรียงใหม่ จะทำให้ประโยคชัดเจนขึ้น

ควรใช้เป็น ถ้าเราเป็นคนดี เราก็จะสามารถทำในสิ่งที่อยากทำให้ดี และจะได้รับความรักจากทุกคน

2) การซ้ำคำขยาย หมายถึง การใช้คำขยายคำเดียวกันหลายแห่งในประโยคดังนี้

- คนที่อยู่ภาคเหนือมีผิวสวยมาก ขาวมาก เพราะอากาศหนาวส่วนมาก ทั้งปี

คำว่า “มาก” เป็นคำขยาย ในประโยคนี้นักศึกษาใช้คำว่า “มาก” หลายคำ ควรตัดบางคำออกและเรียบเรียงใหม่ จะทำให้ประโยคกะทัดรัดขึ้น

ควรใช้เป็น คนที่อยู่ภาคเหนือมีผิวขาวสวยมาก เพราะอากาศหนาวตลอดปี

จากการวิเคราะห์การใช้คำฟุ่มเฟือยพบว่ามี 2 ลักษณะ ได้แก่ ใช้คำที่แสดงความหมาย ซ้ำกัน และใช้คำซ้ำๆ เช่น ซ้ำคำนาม คำกริยา คำแทน คำขยาย ซึ่งมีจำนวนเพียงเล็กน้อย

2.4 การใช้ภาษาพูดแทนภาษาเขียน หมายถึง การใช้ภาษาระดับกันเอง ซึ่งเป็นภาษาใช้ในการพูดจาเท่านั้น ไม่ควรใช้ในการเขียน

2.4.1 การใช้คำภาษาปาก หมายถึง การใช้คำกริยา คำขยาย และคำแทนที่ใช้ในการพูด หรือการเขียนที่ไม่เป็นทางการในตำแหน่งที่ควรใช้ภาษาในระดับทางการ ดังนี้

1) คำกริยาที่เป็นภาษาปาก ดังตัวอย่าง

- ความรักเป็นสิ่งสวยงามที่ชีวิตเอามาให้พวกเรา
- อย่างไรก็ตาม กิจกรรมในยามว่างเอาความสุขและความสบายใจให้

ดิฉันเสมอ

คำว่า “เอา” เป็นภาษาปาก ควรปรับเป็นภาษาเขียนที่เหมาะสมโดยใช้คำว่า “นำ”

ควรใช้เป็น ความรักเป็นสิ่งสวยงามที่ชีวิตนำมาให้พวกเรา

- อย่างไรก็ตาม กิจกรรมในยามว่างนำความสุขและความสบายใจมาให้

ดิฉันเสมอ

- ดิฉันชอบทำอาหาร ดิฉันทำไม่ค่อยอร่อย แต่กินก็ได้

คำว่า “กิน” เป็นภาษาปาก นักศึกษาใช้ผิด ควรปรับเป็นภาษาเขียนที่เหมาะสมโดยใช้คำว่า “ทาน” หรือ “รับประทาน” แทน

ควรใช้เป็น ดิฉันชอบทำอาหาร ดิฉันทำไม่ค่อยอร่อย แต่ก็พอรับประทานได้

- ทุกวันเมื่อไรมีเวลาว่างฉันก็ชอบส่งข้อความคุยกันกับเพื่อน ๆ และ

ครอบครัว

คำว่า “ชอบ” หมายถึง “พอใจ” นักศึกษาใช้เป็นภาษาปาก ซึ่งให้ความหมายต่างจากภาษาเขียน ในบริบทนี้ “ชอบ” หมายถึง “โดยมาก” ควรใช้คำว่า “มัก” จึงเป็นภาษาเขียนที่เหมาะสม

ควรใช้เป็น ทุกวันเมื่อไรมีเวลาว่างฉันก็มักส่งข้อความคุยกันกับเพื่อน ๆ และ

ครอบครัว

- 2) คำขยายที่เป็นภาษาปาก ดังตัวอย่าง

- ขอบอกนิดหน่อยเกี่ยวกับลักษณะของประเทศจีนสมัยนี้

คำว่า “นิดหน่อย” ใช้ผิดเนื่องจากเป็นคำที่ใช้ในภาษาพูด ควรใช้คำว่า “เล็กน้อย” แทน

ควรใช้เป็น ขอบอกเล็กน้อยเกี่ยวกับลักษณะประเทศจีนสมัยนี้

- เหตุผลที่ฉันต้องการไปประเทศไทยไม่ใช่มีแค่นี้เอง

คำว่า “แค่” เป็นภาษาปาก ควรปรับให้เป็นภาษาเขียน คือ “เพียงเท่านั้น”

ควรใช้เป็น เหตุผลที่ฉันต้องการไปประเทศไทยไม่ใช่มีเพียงเท่านั้น

- ต้องใช้เวลาไปสื่อสารกับคนไทยเราจึงจะรู้วิธีนำคำมาใช้ในประโยค

อย่างไรให้ถูกต้องและเวลาพูดจะไม่ผิด

คำว่า “อย่างไร” เป็นภาษาปาก ควรปรับให้เป็นภาษาเขียน คือ “อย่างไร”

ควรใช้เป็น ต้องใช้เวลาไปสื่อสารกับคนไทยเราจึงจะรู้วิธีนำคำมาใช้ในประโยค

อย่างไรให้ถูกต้องและเวลาพูดจะไม่ผิด

- วันสงกรานต์ได้จัดขึ้นในฤดูร้อน คนไทยจะทำบุญ รดน้ำขอพรจากผู้ใหญ่ และเล่นสาดน้ำกันอย่างสนุกสนาน

ควรใช้เป็น วันสงกรานต์ได้จัดขึ้นในฤดูร้อน คนไทยจะทำบุญ รดน้ำขอพรจากผู้ใหญ่ และเล่นสาดน้ำกันอย่างสนุกสนาน

- ถ้ามีเวลาเยอะๆ ฉันจะไปเยี่ยมตายายของฉันที่จังหวัดกว้างนาม
- การเรียนของดิฉันไม่ค่อยหนักแต่ใช้เวลาของดิฉันเยอะมาก
- ดิฉันกำลังเรียนที่มหาวิทยาลัย 2 แห่ง ดังนั้นเวลาว่างของดิฉันไม่มีเยอะ

จากตัวอย่างประโยคข้างต้น นักศึกษาใช้คำขยายว่า “เยอะ” ที่เป็นภาษาปาก ควรใช้เป็นภาษาเขียนเพื่อให้เข้ากับบริบทที่ต้องใช้ภาษาในระดับทางการโดยคงความหมายเดิมของประโยคไว้

ควรใช้เป็น ถ้ามีเวลาว่างมาก ฉันจะไปเยี่ยมตายายของฉันที่จังหวัดกว้างนาม

- การเรียนของดิฉันไม่ค่อยหนักแต่ใช้เวลาของดิฉันมาก
- ดิฉันกำลังเรียนที่มหาวิทยาลัย 2 แห่ง ดังนั้นดิฉันจึงไม่ค่อยมีเวลาว่าง

2.4.2 การใช้คำเสริม หมายถึง การใช้คำขยาย คำบอกมาลา หรือคำบอกสถานภาพเสริมเข้าไปในประโยค ดังตัวอย่างต่อไปนี้

1) การเสริมด้วยคำขยาย หมายถึง การใช้คำขยายเสริมเข้าไปในประโยค โดยมิได้มีความหมายใดในประโยค ดังตัวอย่างต่อไปนี้

- เราคงจะไม่สามารถพูดให้จบสักที

จากตัวอย่างนักศึกษาใช้คำว่า “สักที” อันเป็นคำขยาย ในลักษณะของการเสริมเข้าไปในประโยค โดยมิได้มีความหมายใดในประโยค ควรตัดคำนี้ออกเพื่อให้เป็นภาษาเขียนที่สละสลวย

ควรใช้เป็น เราคงจะไม่สามารถพูดให้จบ

- ในยามว่างฉันชอบทำหลายอย่างเลย
- ดิฉันจะไม่ต้องคิดอะไรเลย
- ดิฉันรู้สึกเครียดกับชีวิตนี้มากเลย
- ไม่มีใครสนิทเลย
- ในอนาคตอันใกล้ ดาห์จะเป็นเมืองที่มีเศรษฐกิจพัฒนาอย่างมากเลย

จากตัวอย่างประโยคข้างต้น นักศึกษาใช้คำว่า “เลย” อันเป็นคำขยาย ที่เสริมเข้าไปในประโยค โดยมิได้มีความหมายใดในประโยค ควรตัดคำนี้ออกเพื่อให้เป็นภาษาเขียนที่สละสลวย

ควรใช้เป็น ในยามว่างฉันชอบทำกิจกรรมหลายอย่าง

- ดิฉันจะไม่ต้องคิดอะไร
- ดิฉันรู้สึกเครียดกับชีวิตนี้มาก
- ไม่มีใครสนิท
- ในอนาคตอันใกล้ ดาห์จะเป็นเมืองที่มีเศรษฐกิจพัฒนาอย่างมาก

2) การเสริมด้วยคำบอกมาลา หมายถึง การใช้คำบอกมาลาเสริมเข้าไปในประโยค ซึ่งช่วยแสดงเจตนาของผู้พูด แต่นักศึกษานำมาใช้ในการเขียน ดังตัวอย่าง

- เวลาเปรียบเทียบระหว่างคนสองคน เขาจะไม่เอาความหล่อ ความรวย หรือความฉลาดมาเปรียบเทียบก่อนหรือ

จากตัวอย่างนักศึกษาใช้คำบอกมาลาว่า “หรือ” ในลักษณะของการเสริมคำท้ายประโยค โดยมีได้มีความหมายใดในประโยค ควรตัดคำนี้ออกเพื่อให้เป็นภาษาเขียนที่สละสลวย

ควรใช้เป็น เวลาเปรียบเทียบระหว่างคนสองคน เขาจะไม่เอาความหล่อ ความรวย หรือความฉลาดมาเปรียบเทียบก่อน

3) การเสริมด้วยคำบอกสถานภาพ หมายถึง การใช้คำบอกสถานภาพเสริมเข้าไปในประโยค ซึ่งช่วยแสดงเพศ วัยของผู้พูด ทำที่ของผู้พูด และความสัมพันธ์ระหว่างผู้พูดกับผู้ฟัง คำเหล่านี้มักใช้เมื่อสื่อสารด้วยการพูด แต่นักศึกษานำมาใช้ในการเขียน ดังตัวอย่าง

- เราควรหาเวลาว่างให้ตัวเองเพื่อจะได้พักผ่อนหย่อนใจ คลายความเครียด ความเหน็ดเหนื่อยนะคะ

จากตัวอย่างนักศึกษาใช้คำบอกสถานภาพว่า “คะ” และคำบอกมาลาว่า “นะ” เพื่อแสดงเพศของผู้พูดและแนะนำให้ทำตาม ซึ่งคำเหล่านี้มักใช้สื่อสารในการพูด ควรตัดออก เพื่อให้ประโยคเป็นภาษาเขียน

ควรใช้เป็น เราควรหาเวลาว่างให้ตัวเองเพื่อจะได้พักผ่อนหย่อนใจ คลายความเครียด และความเหน็ดเหนื่อย

2.4.3 การทับศัพท์ หมายถึง การใช้คำภาษาต่างประเทศคือ ภาษาอังกฤษ ซึ่งไม่ควรใช้ในภาษาเขียน ควรใช้คำที่เป็นภาษาไทยเพราะคำภาษาต่างประเทศบางคำได้มีการบัญญัติศัพท์มาใช้แล้ว ดังตัวอย่าง

- รายการทัวร์

ควรใช้เป็น รายการท่องเที่ยว

- ไกด์

ควรใช้เป็น มัคคุเทศก์

- มอเตอร์ไซด์

ควรใช้เป็น รถจักรยานยนต์

- ดูทีวี

ควรใช้เป็น ดูโทรทัศน์

- ชมวีว

ควรใช้เป็น ชมทีวีทัศน์

- เซนต์เตอร์

ควรใช้เป็น ศูนย์กลาง

- มีว่ายฟาย (WIFI)

ควรใช้เป็น มีระบบอินเทอร์เน็ตไร้สาย

จากตัวอย่างข้างต้นเป็นการใช้คำภาษาต่างประเทศโดยทับศัพท์ทั้งคำ ในการเขียนนักศึกษาควรใช้คำที่มีศัพท์บัญญัติอยู่แล้ว จึงจะเป็นภาษาเขียนที่ถูกต้อง

จากการวิเคราะห์การใช้ภาษาพูดแทนภาษาเขียนพบว่ามี 3 ลักษณะ โดยเรียงลำดับจากมากไปหาน้อย ได้แก่ การใช้คำภาษาปาก การใช้คำเสริม และการทับศัพท์

การใช้คำภาษาปากพบว่า มี 2 ชนิด ได้แก่ คำกริยา และคำขยาย คำกริยาที่เป็นภาษาปากส่วนใหญ่คือกริยาแสดงอาการ คำขยายที่ใช้คือคำขยายกริยาบอกจำนวน

การใช้คำเสริมพบว่า มี 3 ลักษณะ ได้แก่ การเสริมด้วยคำขยาย การเสริมด้วยคำบอกมาลา และการเสริมด้วยคำบอกสถานภาพ

การทับศัพท์พบว่า เป็นลักษณะการทับศัพท์ภาษาอังกฤษ

3. ด้านการใช้ประโยค

ประโยค คือ กลุ่มคำที่สัมพันธ์กัน แสดงเหตุการณ์หรือสภาพบางอย่าง นววรรณ พันธุเมธา (2551: 167) กล่าวว่า ส่วนประกอบของประโยคซึ่งเรียกว่าหน่วยประโยค ที่สำคัญมี 2 ชนิด คือ หน่วยนามและหน่วยกริยา การเขียนประโยคที่ดี ผู้เขียนต้องมีความสามารถในการเรียบเรียงถ้อยคำให้ถูกต้อง และสื่อความหมายให้ชัด เจนตามที่ต้องการ แต่นักศึกษาต่างชาติยังไม่สามารถเรียบเรียงถ้อยคำเป็นประโยคได้อย่างถูกต้องเหมาะสม เนื่องจากมีคลังยังไม่มากพอ ทำให้การใช้คำยังไม่ถูกต้อง จึงนำไปสู่ข้อบกพร่องในการใช้ประโยคด้วย

ข้อบกพร่องด้านการใช้ประโยค หมายถึง การลำดับคำในประโยคผิด การขาดคำที่จำเป็น การใช้คำเกิน และการใช้สำนวนภาษาต่างประเทศ ดังการวิเคราะห์ต่อไปนี้

3.1 การลำดับคำในประโยคผิด หมายถึง การเรียงคำหรือกลุ่มคำผิดที่ ซึ่งไม่เป็นไปตามโครงสร้างภาษาไทย ซึ่งนววรรณ พันธุเมธา (2533: 23) ได้กล่าวถึงการเรียงคำในภาษาไทยว่า ประโยคในภาษาไทยนั้นถ้าเน้นประโยคเดียวมักเรียง ประธาน กริยา กรรม คำขยายประธานอยู่หลังประธาน คำขยายกริยาอยู่หลังกริยา คำขยายกรรมอยู่หลังกรรม แต่คำขยายกริยานั้นไม่ได้อยู่ชิดกริยา มีกรรมแทรกอยู่ระหว่างคำกริยากับคำขยายกริยาก็ได้ นักศึกษาเรียงลำดับคำในประโยคผิดที่ ทำให้ความหมายของประโยคไม่ชัดเจนหรือผิดไป ดังตัวอย่าง

- คุณแม่อีกพร้อมเสียสละชีวิตของตนเองเพื่อสร้างให้ลูกชีวิตที่ดีที่สุด

กลุ่มคำ “ให้ลูกชีวิตที่ดีที่สุด” เรียงผิดเนื่องจากนามวลีว่า “ชีวิตที่ดีที่สุด” เป็นกรรมตรงต้องอยู่หลังคำกริยา “สร้าง” และตามด้วยกรรมรอง “ลูก” จะทำให้ประโยคมีความหมายชัดเจน

ควรใช้เป็น คุณแม่มือพร้อมเสียสละชีวิตของตนเองเพื่อสร้างชีวิตที่ดีที่สุดให้ลูก

- สุนัขหนึ่งตัว แสดงความกตัญญูเมื่อเจ้าของให้ มันกระดุก

กลุ่มคำว่า “สุนัขหนึ่งตัว” ควรปรับเป็น “สุนัขตัวหนึ่ง” จะทำให้สละสลวยขึ้น และกลุ่มคำว่า “มันกระดุก” เรียงคำผิดเนื่องจากคำนามว่า “กระดุก” เป็นกรรมตรงต้องอยู่หลังคำกริยา “ให้” และตามด้วยกรรมรอง “มัน” ตามหลักการเรียงคำในประโยค คือ ประธาน กริยา กรรมตรง กรรมรอง

ควรใช้เป็น สุนัขตัวหนึ่ง แสดงความกตัญญูเมื่อเจ้าของให้ กระดุกมัน

- ถ้าชีวิตนี้ ไม่มีความรัก คงจะ สิ่งอื่นยังไม่มี

นามวลีว่า “สิ่งอื่น” ต้องอยู่หลังคำกริยาว่า “มี” จะถูกต้องตามหลักการเรียงคำในประโยค

ควรใช้เป็น ถ้าชีวิตนี้ ไม่มีความรัก คงจะ ยังไม่มีสิ่งอื่น

- ดิฉันคิดว่าดนตรีเป็นส่วนหนึ่งของชีวิตคนเราซึ่งทำให้เราสุขกายสบายใจไม่ว่าจะเป็นชนิดใดก็ตาม

กลุ่มคำ “ไม่ว่าจะเป็นชนิดใดก็ตาม” เรียงผิดเนื่องจากส่วนขยาย “ไม่ว่าจะเป็นชนิดใดก็ตาม” ควรอยู่หลังคำที่ถูกขยายคือ “ดนตรี” จึงจะได้ใจความชัดเจนและทำให้ประโยคถูกหลักไวยากรณ์

ควรใช้เป็น ดิฉันคิดว่าดนตรีไม่ว่าจะเป็นชนิดใดก็ตามก็เป็นส่วนหนึ่งของชีวิตเราทำให้เราสุขกายสบายใจ

- ที่นี่มีทิวทัศน์ มากสวย

กลุ่มคำว่า “มากสวย” เรียงผิดเนื่องจากคำว่า “มาก” อันเป็นคำขยายให้กับคำว่า “สวย” จึงต้องอยู่หลังคำว่า “สวย”

ควรใช้เป็น ที่นี่มีทิวทัศน์ สวยมาก

- ดิฉันก็ชอบที่ได้เล่นกับเพื่อน ๆ กับหิมะ

กลุ่มคำ “กับเพื่อน ๆ กับหิมะ” เรียงผิดเนื่องจากคำว่า “หิมะ” อันเป็นกรรมตรง ต้องอยู่หลังคำกริยา “เล่น” และตามด้วยกรรมรอง “กับเพื่อน ๆ” จึงจะถูกต้องตามหลักไวยากรณ์ ภาษาไทย

ควรใช้เป็น ดิฉันก็ชอบที่ได้เล่นหิมะกับเพื่อน ๆ

- คนไทยส่วนใหญ่นับถือศาสนาพุทธ จึงคนไทยมีน้ำใจ
- ปัจจุบันนี้ดิฉันกำลังเรียนภาษาไทยอยู่ จึงไปเมืองไทยจะเป็นโอกาสที่ดี

สำหรับนักศึกษาอย่างพวกเรา

- ...คุณจะจึงแนะนำให้พวกเขาเป็นคนดีในสังคม
- ดาหังมีท่าเรือ ดังนั้นจึงการขนส่งสะดวกมาก

คำว่า “จึง” เป็นคำเชื่อมบอกผล จากประโยคข้างต้นนักศึกษาเรียงผิด เนื่องจากวางหน้าประธาน หรือวางหลังคำช่วยหน้ากริยา “จะ” ทำให้ประโยคผิดไวยากรณ์ ควรเรียงตามหลักการเรียงคำในประโยค คือ ประธาน + จึง + (จะ) กริยา

ควรใช้เป็น คนไทยส่วนใหญ่นับถือศาสนาพุทธ คนไทยจึงมีน้ำใจ

- ปัจจุบันนี้ดิฉันกำลังเรียนภาษาไทยอยู่ การไปเมืองไทยจึงจะเป็นโอกาส
- ...คุณจึงจะแนะนำให้พวกเขาเป็นคนดีในสังคม
- ดาหังมีท่าเรือ ดังนั้นการขนส่งจึงสะดวกมาก

ดิฉันชอบทำอาหาร ดิฉันทำไม่ค่อยอร่อย แต่ก็ได้
วันหยุดก็ฉันอยู่ที่บ้านและฟังวิทยุ
ถ้าต้องจากดาหังไปไกล ๆ ก็ฉันจะคิดถึงมาก ดาหังอยู่ในหัวใจของฉัน
ตลอดไป

- ภายหลังทำอะไรไปไหนก็ฉันคิดถึงดาหังเสมอ

คำว่า “ก็” เป็นคำเชื่อมเน้นความสัมพันธ์และใช้ระหว่างประธานกับกริยา นักศึกษาเรียงผิดเนื่องจากวางหน้าประธานหรือหลังกริยา ทำให้ประโยคไม่ชัดเจน ไม่สละสลวย

ควรใช้เป็น ดิฉันชอบทำอาหาร ดิฉันทำไม่ค่อยอร่อย แต่ก็พอรับประทานได้

- วันหยุดฉันก็อยู่ที่บ้านและฟังวิทยุ
- ถ้าต้องจากดาหังไปไกล ๆ ฉันก็คิดถึงมาก ดาหังอยู่ในหัวใจของฉัน

ตลอดไป

- ภายหลังจะทำอะไรหรือไปไหนฉันก็คิดถึงดาหังเสมอ

- หนูชอบมากวันสงกรานต์ของเมืองไทย
- ดิฉันอยากรู้มากขึ้นเกี่ยวกับภูมิประเทศ ภูมิอากาศ
- ฉันประทับใจมากเกี่ยวกับวัดพระแก้ว
- ฟังข่าวมีประโยชน์มากสำหรับฉัน
- การฟังเพลงไทยหรือชมภาพยนตร์ไทยนั้นไม่เพียงนำความสนุกสนาน

ผลิตเพลินมาให้ผม แต่ยังช่วยให้ผมพัฒนามากขึ้นในทักษะการฟัง

- ดิฉันอยากรู้จักมากขึ้นเกี่ยวกับสถานที่ท่องเที่ยวทุกแห่งทั่วโลก

คำว่า “มาก” เป็นคำขยายกริยาวลี นักศึกษาเรียงผิด ควรเรียงหลังกรรมหรือกริยาวลี ตามหลักการเรียงคำในภาษาไทย

ควรใช้เป็น หนูชอบวันสงกรานต์ของเมืองไทยมาก

- ดิฉันอยากรู้เกี่ยวกับภูมิประเทศ ภูมิอากาศมากขึ้น
- ฉันประทับใจเกี่ยวกับวัดพระแก้วมาก
- การฟังข่าวมีประโยชน์สำหรับฉันมาก
- การฟังเพลงไทยหรือชมภาพยนตร์ไทยนั้นไม่เพียงนำความสนุกสนาน

ผลิตเพลินมาให้ผม แต่ยังช่วยให้ผมพัฒนาทักษะการฟังมากขึ้น

- ดิฉันอยากรู้จักสถานที่ท่องเที่ยวทุกแห่งทั่วโลกมากขึ้น

- ความรักคือสิ่งที่จำเป็นที่สุด คงใคร ๆ ก็มี

คำว่า “คง” เป็นคำช่วยหน้ากริยา นักศึกษาเรียงผิด ต้องเรียงหน้าคำกริยา “มี” จึงจะถูกต้องตามหลักไวยากรณ์ภาษาไทย

ควรใช้เป็น ความรักคือสิ่งที่จำเป็นที่สุด ใคร ๆ ก็คงมี

- ฉันรู้สึกว่าคุณไม่ใช่ลูกกรอกของแม่ นอกจากการเรียน ฉันไม่ช่วยแม่อะไร

ได้

- จากประเทศนี้ หนูเรียนรู้ได้ความอดทน ความเสียสละ
- ฉันก็ไปได้หลายที่ของประเทศเวียดนามแล้ว
- อีกอย่างหนึ่งของเมืองไทยที่น่าสนใจ คือ อาหารไทย ดิฉันชอบมาก

ดิฉันก็ได้เคยทานแล้ว แต่อยากทานอีก

- มีคนใช้เวลาว่างของเขาได้ดีแต่มีคนให้เขาผ่านได้ไม่ทำอะไร
- ฉันมักจะคิดว่าตนเองต้องการพยายามเรียนให้เก่ง แต่ฉันยังไม่ทำได้

อย่างนั้น

- หลายสิ่งที่เมืองดานังมีแต่ฉันยังไม่ค้นคว้าได้

คำว่า “ได้” เป็นคำช่วยกริยาบอกเหตุการณ์ในอดีต นักศึกษาใช้ผิดเนื่องจากเรียงคำนี้ไว้หลังคำกริยา ควรเรียงหน้าคำกริยา และถ้าหากมีคำปฏิเสธ “ไม่” เพิ่มเข้ามาในประโยคต้องเรียงตามหลักการเรียงคำในประโยค คือ ไม่ + ได้ + คำกริยา จะทำให้ประโยคถูกต้องตามหลักไวยากรณ์ภาษาไทย

ควรใช้เป็น ฉันรู้สึกว่าคุณไม่ใช่ลูกของคุณแม่ นอกจากการเรียน ฉันไม่ได้ช่วยอะไร
แม่

- จากประเทศนี้ หนูได้เรียนรู้ความอดทนและความเสียสละ
- ฉันก็ได้ไปหลายที่ในประเทศเวียดนามแล้ว
- อีกอย่างหนึ่งของเมืองไทยที่น่าสนใจ คือ อาหารไทย ดิฉันชอบมาก

ดิฉันก็เคยได้ทานแล้ว แต่อยากทานอีก

- มีคนใช้เวลาว่างของเขาได้ดีแต่ก็มีคนให้เวลาผ่านไปโดยไม่ได้ทำอะไร
- ฉันมักจะคิดว่าตนเองต้องพยายามเรียนให้เก่ง แต่ฉันยังไม่ได้ทำอย่าง

นั้น

- เมืองดานังมีหลายสิ่งที่ฉันยังไม่ได้ค้นคว้า
- ฉันได้จำว่าสมัยก่อนยายมักเล่าให้ฉันฟัง
- ดานังก็ยังเก็บไว้ได้ความสวยงามและสงบดี
- ปัจจุบันนี้คนจีนก็คงได้การแสดงจิว
- ที่เมืองไทยมีอาหารหลายอย่างที่อร่อยมาก ทำให้เราทานแล้ว ไม่ลืมได้

รสชาติของอาหาร

คำว่า “ได้” ประกอบท้ายคำกริยาหมายความว่า “อาจ หรือ สามารถ” นักศึกษาใช้ผิดเนื่องจากเรียงคำนี้ไว้หน้าคำกริยา ต้องเรียงไว้หลังคำกริยา และถ้าหากมีคำปฏิเสธ “ไม่” หรือกรรมเพิ่มเข้ามาในประโยค คำว่า “ได้” จะอยู่ท้ายประโยค จึงจะถูกต้องตามโครงสร้างภาษาไทย

ควรใช้เป็น ฉันจำได้ว่าสมัยก่อนยายมักเล่าให้ฉันฟัง

- ดานังก็ยังคงความสวยงามและความสงบสุขไว้ได้
- ปัจจุบันนี้คนจีนก็ยังคงการแสดงจิวไว้ได้
- ที่เมืองไทยมีอาหารหลายอย่างที่อร่อยมาก ซึ่งทำให้เราทานแล้ว ลืม

รสชาติของอาหารไม่ได้

3.2 การขาดคำที่จำเป็น หมายถึง การเรียงประโยคไม่สมบูรณ์เพราะขาดคำจำเป็นในประโยค เช่น คำนาม คำกริยา คำขยาย หรือคำเชื่อม ทำให้ประโยคไม่สละสลวย ใจความไม่ชัดเจน หรือผิดหลักไวยากรณ์ ดังตัวอย่าง

3.2.1 การขาดคำนาม หมายถึง การที่นักศึกษาเขียนประโยคที่ไม่สมบูรณ์เนื่องจากขาดคำนาม ทำให้ใจความไม่ชัดเจน ดังตัวอย่าง

- **ความรักเป็นสิ่งสำคัญ**

ประโยคนี้ขาดคำนามที่เป็นกรรมหลังกริยา “เป็น” ทำให้ใจความของประโยคไม่ชัดเจน ควรเพิ่มคำว่า “สิ่ง” หลังคำกริยา เพื่อให้ประโยคมีใจความสมบูรณ์

ควรใช้เป็น **ความรักเป็นสิ่งสำคัญ**

- **นี่คือกลางเพื่อเพื่อนจะได้ชื่อของ**

ประโยคนี้ขาดคำนามว่า “ศูนย์” หลังคำเชื่อมบอกการแนะนำ “คือ” ทำให้ใจความของประโยคไม่ชัดเจน

ควรใช้เป็น **นี่คือศูนย์กลางเพื่อเพื่อนจะได้ชื่อของ**

- **ครอบครัวมารวมอยู่ด้วยกัน และเป็นการเคารพนับถืออาวุโส**

ประโยคนี้ขาดคำนาม ควรเพิ่มคำนามว่า “ผู้” อันนำหน้าคำวิเศษณ์ “อาวุโส” เพื่อให้ประโยคสมบูรณ์ขึ้น

ควรใช้เป็น **ครอบครัวมารวมอยู่ด้วยกัน และเป็นการเคารพนับถือผู้อาวุโส**

3.2.2 การขาดคำกริยา หมายถึง การที่นักศึกษาเขียนประโยคที่ไม่สมบูรณ์เนื่องจากขาดคำกริยา ทำให้ใจความไม่ชัดเจน ดังตัวอย่าง

- **เมื่อสงครามถ้าใคร ๆ ต่างก็ไม่รักชาติ ใครจะต่อสู้เพื่อกอบกู้เอกราช**

ประโยคนี้ขาดคำกริยา “มี” หรือ “เกิด” นำหน้าคำนาม “สงคราม” ควรเพิ่มเข้ามา จะทำให้ประโยคสละสลวย

ควรใช้เป็น **เมื่อเกิดสงครามถ้าใคร ๆ ต่างก็ไม่รักชาติ ใครจะต่อสู้เพื่อกอบกู้เอกราช**

- **ความรักทำให้ทุกคนรู้สึกอบอุ่นและมีความสุข**

ประโยคนี้ขาดคำกริยา ควรเพิ่มคำกริยาว่า “มี” นำหน้าคำนาม “ความสุข” เพื่อให้ประโยคสมบูรณ์ขึ้น

ควรใช้เป็น **ความรักทำให้ทุกคนรู้สึกอบอุ่นและมีมีความสุข**

- ทุกคนอิสระและความสุข เมื่อทุกคนในสังคมมีความรัก
 ประโยคนี้อาจดัดคำกริยา ควรเพิ่มคำกริยาว่า “มี” เพื่อให้ประโยคสมบูรณ์ขึ้น
 ควรใช้เป็น เมื่อทุกคนในสังคมมีความรัก ทุกคนก็จะมีอิสระและความสุข

- ความรู้จะเรามีทุกสิ่งทุกอย่าง
 ประโยคนี้อาจดัดคำกริยา ควรเพิ่มคำกริยาว่า “ทำ” และคำประกอบท้ายกริยาว่า
 “ให้” เพื่อให้ประโยคสมบูรณ์ขึ้น
 ควรใช้เป็น ความรู้จะทำให้เรามีทุกสิ่งทุกอย่าง

- คนที่มีความรู้วิชาการกว้างคงจะคนเก่งที่สุด
 ประโยคนี้อาจดัดคำกริยา ควรเพิ่มคำกริยาว่า “เป็น” และคำขยายว่า “กว้าง”
 ควรเขียนเป็น “กว้างขวาง” จะทำให้ประโยคสละสลวยขึ้น
 ควรใช้เป็น คนที่มีความรู้วิชาการกว้างขวางคงจะเป็นคนเก่งที่สุด

- เมื่อฉันยังเด็กเล็ก ๆ ฉันมักตามแม่กลับบ้านเกิดเพื่อเยี่ยมยายที่ภาค
 เหนือ
 ประโยคนี้อาจดัดคำกริยา ควรเพิ่มคำกริยาว่า “เป็น” หน้าส่วนเติมเต็ม “เด็ก
 เล็ก ๆ” ประโยคจะมีใจความสมบูรณ์ขึ้น
 ควรใช้เป็น เมื่อฉันยังเป็นเด็กเล็ก ๆ ฉันมักตามแม่กลับบ้านเกิดเพื่อเยี่ยมยายที่
 ภาคเหนือ

- เมื่อนักศึกษาไปต่างประเทศ จะประโยชน์ให้นักศึกษาได้ฝึกหัดพูดคุย
 กับคนไทย
 ประโยคนี้อาจดัดคำกริยา ควรเพิ่มคำกริยาว่า “มี” หน้าคำนาม “ประโยชน์” จะ
 ทำให้ใจความประโยคชัดเจนขึ้น
 ควรใช้เป็น เมื่อนักศึกษาไปต่างประเทศ จะมีประโยชน์ให้นักศึกษาได้ฝึกหัดพูดคุย
 กับคนไทย

3.2.3 การขาดคำขยาย หมายถึง การที่นักศึกษาเขียนประโยคที่ไม่สมบูรณ์
 เนื่องจากขาดคำขยาย ทำให้ใจความไม่ชัดเจน ดังตัวอย่าง

- บางครั้งมีสิ่งบางอย่างทำให้เราต้องทำสิ่งร้าย
 ประโยคนี้อาจดัดคำขยาย ควรเพิ่มคำขยายว่า “เลว” หรือ “ชั่ว” ซึ่งเป็นส่วนหนึ่งของ
 คำขยายว่า “เลวร้าย” หรือ “ชั่วร้าย” จึงทำให้ประโยคมีความหมายชัดเจน

ควรใช้เป็น บางครั้งมีบางสิ่งทำให้เราต้องทำสิ่งเลวร้าย

- ดิฉันยังไปประเทศไทย

ประโยคนี้อาจคำว่า “ไม่” อันเป็นคำปฏิเสธใช้ขยายคำกริยา “ไป” จึงทำให้ประโยคมีใจความไม่ชัดเจน

ควรใช้เป็น ดิฉันยังไม่ไปประเทศไทย

- ตายายบอกว่าชอบอยู่ที่บ้านของตายายกว่าบ้านของฉัน

ประโยคนี้อาจคำว่า “มาก” อันเป็นคำขยายกริยา “ชอบ” ควรเพิ่มเข้ามาเพื่อให้ประโยคมีใจความสมบูรณ์

ควรใช้เป็น ตายายบอกว่าชอบอยู่ที่บ้านของตายายมากกว่าบ้านของฉัน

3.2.4 การขาดคำเชื่อม หมายถึง การที่นักศึกษาเขียนประโยคที่ไม่สมบูรณ์เนื่องจากขาดคำเชื่อม ทำให้ใจความไม่ชัดเจน ดังตัวอย่าง

- ...นี่คือเหตุผลทำให้หนูคิดว่าคุณสมบัติที่สำคัญและจำเป็นที่สุดของการเกิดเป็นมนุษย์คือความรัก

ประโยคนี้อาจคำว่า “ที่” อันเป็นคำเชื่อมบอกการอ้างถึง ควรเพิ่มเข้ามาหลังคำว่า “เหตุผล” จะทำให้ประโยคสละสลวย

ควรใช้เป็น ...นี่คือเหตุผลที่ทำให้หนูคิดว่าคุณสมบัติที่สำคัญและจำเป็นที่สุดของการเกิดเป็นมนุษย์คือความรัก

- ดิฉันสัญญาตัวเองว่า จะพยายามเรียนให้เก่งเพื่อวันข้างหน้า

ประโยคนี้อาจคำว่า “กับ” อันเป็นคำเชื่อมบอกผู้มีส่วนร่วม จึงทำให้ใจความประโยคไม่สมบูรณ์

ควรใช้เป็น ดิฉันสัญญากับตัวเองว่า จะพยายามเรียนให้เก่งเพื่อวันข้างหน้า

- ฉันเป็นนักศึกษาเรียนภาษาไทยเป็นวิชาเอก

ประโยคนี้อาจคำว่า “ที่” อันเป็นคำเชื่อมบอกการอ้างถึง ทำให้ประโยคไม่สละสลวย

ควรใช้เป็น ฉันเป็นนักศึกษาที่เรียนภาษาไทยเป็นวิชาเอก

3.3 การใช้คำเกิน การใช้คำนาม คำกริยา คำขยาย คำเชื่อม และคำแทนเกินมา ทำให้ประโยคไม่สละสลวย มีความหมายไม่ชัดเจน ดังนี้

3.3.1 คำนามเกิน หมายถึง การใช้คำนามที่เป็นส่วนขยายเพิ่มเข้ามาในประโยคโดยไม่เพิ่มความหมาย ทำให้ประโยคไม่สละสลวย ดังตัวอย่าง

- หลังจากจบทางการศึกษา...

คำว่า “ทาง” เป็นคำนามที่เกินมาเนื่องจากมีคำว่า “การศึกษา” อันเป็นคำนามที่เป็นกรรมตรงหลังคำกริยา “จบ” อยู่แล้ว ควรตัดคำที่เกินออก

ควรใช้เป็น หลังจากจบการศึกษา...

- ...ประชาชนร้อยละ ๙๕ คนนับถือศาสนาพุทธ ร้อยละ ๔ คนนับถือศาสนาอิสลาม และอีกร้อยละ ๑ คนนับถือศาสนาอื่น

คำว่า “คน” เป็นคำนามที่เกินมา ควรตัดออก จะทำให้ประโยคถูกต้องตามหลักไวยากรณ์

ควรใช้เป็น ...ประชาชนร้อยละ ๙๕ นับถือศาสนาพุทธ ร้อยละ ๔ นับถือศาสนาอิสลาม และอีกร้อยละ ๑ นับถือศาสนาอื่น

- วัฒนธรรมของประเทศจีนมีอิทธิพลต่อประเทศหลายประเทศบนโลกนี้

คำว่า “ประเทศ” เป็นคำนามที่เกินมา ควรตัดออก จะทำให้ประโยคถูกต้องสละสลวย

ควรใช้เป็น วัฒนธรรมของประเทศจีนมีอิทธิพลต่อหลายประเทศบนโลกนี้

- การประโยชน์ของการเดินทางไปต่างประเทศ...

คำว่า “การ” เป็นคำนามที่เกินมาเนื่องจากคำว่า “ประโยชน์” เป็นคำนามอยู่แล้ว ควรตัด “การ” ออก

ควรใช้เป็น ประโยชน์ของการเดินทางไปต่างประเทศ...

3.3.2 คำกริยาเกิน หมายถึง การใช้คำกริยาที่เป็นส่วนขยายเพิ่มเข้ามาในประโยคโดยไม่เพิ่มความหมาย ทำให้ประโยคไม่สละสลวย ดังตัวอย่าง

- พ่อแม่สอนให้เรารู้อย่างไรเป็นดี อย่างเป็นชั่ว

คำว่า “เป็น” เป็นคำกริยาที่เกินมา ทำให้ประโยคไม่สละสลวย และผิดกับหลักไวยากรณ์ภาษาไทย ควรตัดออก

ควรใช้เป็น พ่อแม่สอนให้เรารู้อย่างไรดี อย่างไม่ชั่ว

- พวกเราเพิ่งสามารถมีความรวย ตอนนี้พวกเราสามารถซื้อรถซื้อบ้าน
คำว่า “สามารถ” เป็นคำช่วยหน้ากริยา และคำว่า “มี” เป็นคำกริยา 2 คำนี้
เกินมา ควรตัดออกเนื่องจากคำว่า “รวย” เป็นคำกริยาอยู่แล้ว

ควรใช้เป็น พวกเราเพิ่งรวย ตอนนี้พวกเราสามารถซื้อรถและบ้าน

- ฉันมีประทับใจมากเกี่ยวกับวัดพระแก้ว

คำว่า “มี” เป็นคำกริยาหมายถึง “เป็น ปรากฏ คงอยู่” ซึ่งเป็นความหมายที่ไม่
เข้ากับประโยค และเกินมาทำให้ประโยคไม่ได้ใจความ จึงควรตัดออก และ “มากเกี่ยวกับวัดพระแก้ว”
ควรเรียบเรียงใหม่ให้ถูกต้องตามหลักไวยากรณ์เป็น “เกี่ยวกับวัดพระแก้วมาก”

ควรใช้เป็น ฉันประทับใจวัดพระแก้วมาก

- ความรักทำให้เรารู้สึกชีวิตมีความหมายมากขึ้น ทำให้เราตกเป็นคนมี
ความรับผิดชอบต่อสังคม

คำว่า “ตก” เป็นคำกริยาที่เกินมา จึงควรตัดออก จะทำให้ประโยคสละสลวย

ควรใช้เป็น ความรักทำให้เรารู้สึกชีวิตมีความหมายมากขึ้น ทำให้เราเป็นคนมี
ความรับผิดชอบต่อสังคม

3.3.3 คำขยายเกิน หมายถึง การเพิ่มคำขยายเข้ามาในประโยค ทำให้ประโยคไม่
สละสลวย ดังตัวอย่าง

- เราช่วยคนอื่นและจะมีคนอื่นใหม่ช่วยให้เรา

คำว่า “ใหม่” เป็นคำขยายเกินมา ทำให้ประโยคไม่สละสลวยเนื่องจากคำว่า
“อื่น” ทำหน้าที่ขยายคำนาม “คน” ทำให้ประโยคมีใจความชัดเจนแล้ว จึงควรตัดคำที่เกินออก

ควรใช้เป็น เราช่วยคนอื่นแล้วก็มีคนอื่นช่วยเรา

- นอกจากอาจารย์ ดิฉันก็ได้พบและทำงานกับคนไทยหลายคนในงาน
แสดงสินค้า ๓ ครั้งที่แล้ว ดิฉันคิดว่าคนใดก็ใจดี เขาช่วยดิฉันทำงาน ช่วยแก้ภาษาที่ดีให้
ดิฉัน

คำว่า “ดี” ขยายความหมายให้กับคำนาม “ภาษา” แต่ทำให้ความหมายของ
ประโยคผิดไป ควรตัดออก จะทำให้ประโยคสละสลวย

ควรใช้เป็น นอกจากอาจารย์ดิฉันก็ได้พบและทำงานกับคนไทยหลายคนในงาน
แสดงสินค้า ๓ ครั้งที่แล้ว ดิฉันคิดว่าทุกคนใจดี เขาช่วยดิฉันทำงาน ช่วยแก้ภาษาให้ดิฉัน

3.3.4 คำเชื่อมเกิน หมายถึง การเพิ่มคำเชื่อมเข้ามาในประโยค ทำให้ประโยคไม่
สละสลวย ดังตัวอย่าง

- เด็กไม่มีข้าวเพื่อกิน

คำว่า “เพื่อ” เป็นคำเชื่อมบอกเหตุที่เกินมา ควรตัดออก จะทำให้ประโยค
สละสลวย

ควรใช้เป็น เด็กไม่มีข้าวกิน

- ...เข้ามาเรียนได้รู้จักถึงประเทศไทย

คำว่า “ถึง” เป็นคำเชื่อมบอกจุดหมายที่เกินมา ควรตัดออกเนื่องจากว่าทำให้
ประโยคไม่สละสลวย

ควรใช้เป็น ...เข้ามาเรียนได้รู้จักประเทศไทย

- ดิฉันคิดถึงอาจารย์มาก และเป็นห่วงในสุขภาพของท่าน

คำว่า “ใน” เป็นคำเชื่อมบอกความสัมพันธ์ทางสถานที่ที่เกินมา ควรตัดออก
เนื่องจากกริยา “เป็นห่วง” ในภาษาไทยตามด้วยกรรมตรง ไม่จำเป็นต้องมีคำเชื่อมตามหลัง

ควรใช้เป็น ดิฉันคิดถึงอาจารย์มาก และเป็นห่วงสุขภาพของท่าน

3.3.5 คำแทนเกิน หมายถึง การเพิ่มคำแทนเข้ามาในประโยค ทำให้ประโยคไม่
สละสลวย ดังตัวอย่าง

- แม้ว่าในความจริงเมืองดาหนังของผมไม่ค่อยสวยเท่ากับที่พวกคุณคิด
หรอก แต่มันก็สวยที่สุดในความทรงจำของผม

- ฟังข่าวมีประโยชน์มากสำหรับฉัน เพราะมันไม่เพียง...

จากประโยคข้างต้น คำว่า “มัน” อันเป็นคำแทน ซึ่งไม่ควรใช้ในการเขียน
เนื่องจากทำให้ประโยคไม่สละสลวย จึงเป็นคำที่เกินมา ควรตัดออก

ควรใช้เป็น แม้ว่าในความจริงเมืองดาหนังของผมไม่ค่อยสวยเท่ากับที่พวกคุณคิด
แต่ก็สวยที่สุดในความทรงจำของผม

- การฟังข่าวมีประโยชน์สำหรับฉันมาก เพราะไม่เพียง...

3.4 การใช้สำนวนภาษาแม่ หมายถึง การเขียนภาษาไทยโดยแปลมาจากภาษา
เวียดนามซึ่งเป็นภาษาแม่ของนักศึกษา จึงทำให้ใจความของประโยคไม่ชัดเจน ดังตัวอย่าง

- สิ้นสัปดาห์ละฉันไปร้านหนังสืออย่างสม่ำเสมอ

ควรใช้เป็น ทุกสัปดาห์ฉันไปร้านหนังสืออย่างสม่ำเสมอ

- ถ้ามีเวลายังเหลืออยู่ฉันจะไปชมสิ่งของที่ห้างสรรพสินค้า
 ควรใช้เป็น ถ้ามีเวลาว่างฉันจะไปชมสิ่งของที่ห้างสรรพสินค้า

- กิจกรรมที่ฉันชอบทำในเวลาว่างเยอะมาก
 ควรใช้เป็น ดิฉันมักจะทำกิจกรรมหลายอย่างในยามว่าง

อื่น

- แม้ว่าโตขึ้นแล้ว ดิฉันก็ทราบอย่างมีหน้าที่กับชีวิตของตัวเองและกับคน
 ควรใช้เป็น เมื่อโตขึ้นแล้วดิฉันรู้ว่าต้องมีความรับผิดชอบต่อชีวิตของตัวเองและคน

อื่น ๆ

- ภาษาอังกฤษคือภาษาเป็นวิชาโทของดิฉัน
 ควรใช้เป็น วิชาโทของดิฉันคือภาษาอังกฤษ
 หรือ ดิฉันเรียนวิชาโทภาษาอังกฤษ

- เพื่อน ๆ เมื่อได้พบกันพร้อม ๆ สามารถคุยกัน ขยายความเสียใจ
 ความสุขด้วยกัน

ควรใช้เป็น เมื่อเพื่อน ๆ ได้มากันอย่างพร้อม ๆ เราจะพูดคุย แบ่งปันทุกข์สุข
 ด้วยกัน

- หลังบรรดาครั้งไปเที่ยวด้วยกัน ทุกคนต่างก็สนิทกันขึ้น
 ควรใช้เป็น หลังจากที่ได้ไปเที่ยวด้วยกันหลายครั้ง ทุกคนต่างก็สนิทกันมากขึ้น

- คนที่มีเวลาว่างจริง ๆ คงจะเด็ก ๆ คนยังไม่พออายุเพื่อไปโรงเรียน
 ควรใช้เป็น คนที่มีเวลาว่างจริง ๆ คงจะเป็นเด็กเล็ก ผู้ที่อายุน้อยไม่ครบเกณฑ์เข้า
 โรงเรียน

- ปลายสัปดาห์ ดิฉันก็ได้วันหยุด 2 วัน
 ควรใช้เป็น ในสุดสัปดาห์ ดิฉันก็จะได้หยุด 2 วัน

- วันหยุดคือวันไม่ต้องทำงานแต่เราต้องใช้อย่างประโยชน์ที่สุด
 ควรใช้เป็น วันหยุดคือวันไม่ต้องทำงานแต่เราต้องใช้เวลาว่างอย่างมีประโยชน์ที่สุด

- นอกจากนั้นการไปทำงานพิเศษยังสร้างประโยชน์ให้เราในด้าน
 ประสิทธิภาพในการทำงาน
 ควรใช้เป็น นอกจากนั้นการไปทำงานพิเศษยังสร้างประสิทธิภาพในการทำงานให้เรา

- เราต้องสมดุลระหว่างการเรียนและการทำงาน
 ควรใช้เป็น เราต้องสร้างความสมดุลระหว่างการเรียนและการทำงาน

- นักท่องเที่ยวเลือกที่นี่เป็นที่พักผ่อนและไปเที่ยวเป็นความถูกต้อง
 ควรใช้เป็น นักท่องเที่ยวตัดสินใจถูกต้องที่เลือกไปเที่ยวและพักผ่อนที่นี่

- กฎหมายได้ประชากรทำตามอย่างเคร่งครัด
 ควรใช้เป็น ประชากรปฏิบัติตามกฎหมายอย่างเคร่งครัด

- ฉันเป็นคนดาหนังที่แท้ นั่นหมายถึงว่าคุณปู่ตายายของฉันเกิดมาและ
 ตั้งบ้านเรือนที่นี่โดยไม่ได้ย้ายมาจากจังหวัดไหน
 ควรใช้เป็น ฉันเป็นคนดาหนังโดยกำเนิด นั่นหมายถึงว่าคุณปู่ตายายของฉันเกิดมาและตั้งบ้านเรือนที่นี่โดยไม่ได้ย้ายมาจากจังหวัดอื่น

- ฉันคิดว่าในอนาคตไม่ไกลนี้เมืองท่าดาหนังจะพัฒนามากขึ้น จะมั่นคง
 มากขึ้น และจะเป็นประตูต้อนรับทุกคนทั่วมุมโลก
 ควรใช้เป็น ฉันคิดว่าในอนาคตอันไม่ไกลนี้เมืองท่าดาหนังจะพัฒนาอย่างยั่งยืน และ
 จะเปิดประตูต้อนรับทุกคนจากทั่วทุกมุมโลก

- ฉันคิดว่าไม่รู้จะถึงเมื่อไรบ้านเกิดฉันจะมีได้ความก้าวหน้าวันหนึ่งของ
 เมืองดาหนัง
 ควรใช้เป็น ฉันคิดว่าไม่รู้เมื่อไรบ้านเกิดของฉันจึงจะก้าวหน้าเท่ากับเมืองดาหนังทุก
 วันนี้

- ตอนนี้เราเจอเมืองดานังที่ร่ำรวย ชีวิตของประชาชนอยู่อย่างมีความสุขและสบาย

ควรใช้เป็น ปัจจุบันนี้เราพบเห็นเมืองดานังที่ร่ำรวย ประชาชนมีชีวิตที่สุขสบาย

- ดานังมีหลายแบบในการท่องเที่ยว

ควรใช้เป็น การท่องเที่ยวของดานังมีหลายรูปแบบ

- เมืองดานังเป็นเมืองใหญ่และสำคัญที่สามของประเทศเวียดนามติดต่อกับที่หลังของเมืองหลวงฮานอยและเมืองโฮจิมินห์

ควรใช้เป็น เมืองดานังเป็นเมืองสำคัญและใหญ่อันดับสามของประเทศเวียดนามรองจากเมืองหลวงฮานอยและนครโฮจิมินห์

- แม้ว่าเมืองดานังเจริญก้าวหน้าไม่มากเท่ากับเมืองฮานอยและโฮจิมินห์ แต่ดานังเป็นเมืองท่องเที่ยวได้คน ๆ ชอบมากที่เวียดนาม

ควรใช้เป็น แม้ว่าเมืองดานังไม่เจริญก้าวหน้าเท่ากับเมืองฮานอยและโฮจิมินห์แต่ก็เป็นเมืองท่องเที่ยวที่ได้รับความนิยมขึ้นชอบจากทุกคนที่เวียดนามเป็นอย่างมาก

- การเดินทางของดานังดีมาก ไม่รถติดเหมือนฮานอยและโฮจิมินห์

ควรใช้เป็น การเดินทางที่ดานังสะดวกมาก รถไม่ติดเหมือนที่ฮานอยและโฮจิมินห์

- มีคนพูดว่า คุณจงให้คนอื่นความสุข ความสุขก็คุณจะได้รับได้หลายสิ่งขึ้น

ควรใช้เป็น มีคนพูดว่า คุณจงทำให้คนอื่นมีความสุข คุณก็จะได้รับความสุขยิ่งขึ้น

- ถ้าเราเป็นคนดี เราจะสามารถทำสิ่งที่เราอยากได้ดี และเราจะรักทุกคน

ควรใช้เป็น ถ้าเราเป็นคนดี เราก็จะสามารถทำในสิ่งที่อยากทำให้ดี และจะได้รับความรักจากทุกคน

- วัฒนธรรมของประเทศประทับใจนักท่องเที่ยวต่างชาติมาก

ควรใช้เป็น วัฒนธรรมของประเทศสร้างความประทับใจให้กับนักท่องเที่ยวต่างชาติมาก

- ประเทศไทยเต็มไปด้วยวัดและสถานที่ไหว้บูชา

ควรใช้เป็น ประเทศไทยเต็มไปด้วยวัดและศาสนสถาน

- เพื่อนควรไปในเดือนมกราคม นี่คือเดือนที่มีอากาศอบอุ่นที่สุด ไม่ฝนตก สะดวกให้เพื่อนไปหลายแห่งง่าย ๆ

ควรใช้เป็น เพื่อนควรไปในเดือนมกราคม เพราะเป็นเดือนที่มีอากาศอบอุ่นที่สุด ฝนไม่ตก สะดวกในการเดินทางไปที่ย่างกุ้ง

- ดิฉันสัญญาตัวเองว่า จะพยายามเรียนให้เก่งเพื่อวันข้างหน้าหาได้งานที่มีเงินเยอะ

ควรใช้เป็น ดิฉันสัญญากับตัวเองว่า จะพยายามเรียนให้เก่งเพื่อที่จะทำงานหาเงินได้มาก ๆ ในวันข้างหน้า

- ประเทศไทยได้ทุกคนสนใจมาก

ควรใช้เป็น ทุกคนสนใจประเทศไทยมาก

- ประการหนึ่งที่เรารอบมากที่สุด คือ เมื่อนักท่องเที่ยวมาเยี่ยมประเทศนี้จะได้รับด้วยบรรดาการยิ้มแย้มใสและเป็นกันเอง

ควรใช้เป็น อีกประการหนึ่งที่เรารอบมากที่สุด คือ เมื่อนักท่องเที่ยวมาเยี่ยมประเทศนี้ก็จะได้รับการต้อนรับด้วยความยิ้มแย้มแจ่มใส

- กษัตริย์องค์หนึ่งของจีนให้เอกชนก่อสร้างกำแพงเพื่อข้าศึกจะเข้าเมืองไม่ได้

ควรใช้เป็น กษัตริย์ของจีนองค์หนึ่งทรงให้ประชาชนก่อสร้างกำแพงเพื่อป้องกันเมืองไม่ให้ข้าศึกเข้ามาได้

- ดิฉันชอบเห็นและอยากดิฉันจะได้เดินทางบนถนนที่มีไม้ ๆ แถว ๆ ฝาย

ควรใช้เป็น ดิฉันอยากจะได้เดินทางชมทิวทัศน์ที่เต็มไปด้วยต้นไม้ทั้งสองฟากฝั่งถนน

- มีหลายเหตุผลที่ฉันเลือกประเทศไทยเพื่อไปเที่ยว

ควรใช้เป็น ฉันเลือกไปเที่ยวประเทศไทยด้วยเหตุผลหลายอย่าง

- หวังว่าวันหนึ่งจะได้มีโอกาสไปเที่ยวไทยหนึ่งครั้งในชีวิต

ควรใช้เป็น หวังว่าวันหนึ่งจะได้มีโอกาสไปเที่ยวประเทศไทยสักครั้งหนึ่งในชีวิต

- ไปประเทศไทยจะมีประโยชน์ให้ชีวิตของดิฉันที่หลังมาก ๆ

ควรใช้เป็น การไปประเทศไทยจะมีประโยชน์ต่อชีวิตของดิฉันในภายหลังเป็นอย่างมาก

- นักท่องเที่ยวมาประเทศไทย ใคร ๆ ก็อยากเล่นน้ำในวันปีใหม่ไทย ฉันก็อยากมาก

ควรใช้เป็น นักท่องเที่ยวมาประเทศไทย ใคร ๆ ก็อยากเล่นสาดน้ำกันในวันปีใหม่ไทย ฉันก็อยากมาร่วมสนุกด้วย

- ฉันมีเวลาว่างไม่มากมาย ดังนั้นต้องทราบทำอะไรมีประโยชน์ให้ตัวเอง และรู้สึกสบายใจและดีขึ้น

ควรใช้เป็น ฉันไม่ค่อยมีเวลาว่าง ดังนั้นต้องรู้จักทำอะไรที่มีประโยชน์ต่อตัวเองและทำให้รู้สึกสบายใจขึ้น

- ดิฉันกำลังเป็นนักศึกษาชั้นบนเก้าอี้ของมหาวิทยาลัย สิ่งที่ต้องการและจำเป็นที่สุดคือต้องพยายามเรียนดี ๆ และถ้ามีโอกาสไปเที่ยวดิฉันจะไปเที่ยวประเทศไทยเพื่อเสริมสร้างการเรียนรู้ของตนเอง

ควรใช้เป็น ดิฉันกำลังเป็นนักศึกษาอยู่ สิ่งที่จำเป็นที่สุด คือ ดิฉันต้องพยายามเรียนให้ดี และถ้ามีโอกาสไปเที่ยว ดิฉันก็จะไปเที่ยวประเทศไทยเพื่อเสริมสร้างการเรียนรู้ของตนเอง

- บนทั่วโลกมีหลายสิ่งหลายอย่างที่พวกเรายังไม่รู้จัก แต่ละประเทศ ๆ มีสิ่งที่ดีและน่าสนใจของประเทศนั้น ๆ

ควรใช้เป็น ทั่วโลกนี้มีหลายสิ่งหลายอย่างที่พวกเรายังไม่รู้จัก แต่ละประเทศ ๆ ก็จะมีสิ่งที่ดีและน่าสนใจของประเทศนั้น ๆ

- อีกสิ่งสำคัญคือวัฒนธรรมและประเพณี...

ควรใช้เป็น สิ่งที่สำคัญอีกอย่างหนึ่ง คือ วัฒนธรรมและประเพณี...

จากการวิเคราะห์ข้อบกพร่องด้านการใช้ประโยคพบว่า มี 4 ลักษณะ โดยเรียงลำดับตามจำนวนครั้งที่ผิดจากมากไปหาน้อย ได้แก่ การลำดับคำในประโยคผิด การขาดคำที่จำเป็น การใช้สำนวนภาษาแม่ และการใช้คำเกิน ซึ่งการลำดับคำในประโยคผิด มีทั้งคำนาม คำกริยา คำขยาย และคำเชื่อม การขาดคำที่จำเป็น มีทั้งขาดคำนาม คำกริยา คำขยาย และคำเชื่อม การใช้สำนวนภาษาแม่จะเป็นลักษณะแปลจากภาษาเวียดนาม ส่วนการใช้คำเกิน มีทั้งคำนาม คำกริยา คำขยาย คำเชื่อม และคำแทน

ข้อสังเกตในการลำดับคำในประโยค คือ แม้ว่าภาษาไทยและภาษาเวียดนามจะมีการเรียงลำดับคำในประโยคเป็น ประธาน กริยา กรรม เหมือนกันก็ตาม แต่การวางส่วนประกอบอื่นๆ ในประโยคไม่ได้เหมือนกันทุกกรณี ซึ่งสาเหตุมาจากการที่นักศึกษาไม่รู้หลักการเรียงคำในภาษาไทยและอิทธิพลของภาษาแม่ที่มีต่อการเขียนภาษาไทย โครงสร้างประโยคต่างๆ ที่นักศึกษามักใช้ผิด ซึ่งต้องแก้ไขตามโครงสร้างภาษาไทยที่ถูกต้อง มีดังนี้

โครงสร้างภาษาเวียดนาม	โครงสร้างภาษาไทย
1) ประธาน + กริยา + กรรมรอง + กรรมตรง คุณ จงให้ คนอื่น ความสุข	1) ประธาน + กริยา + กรรมตรง + กรรมรอง คุณ จงให้ ความสุข คนอื่น
2) ...ก็ + ประธาน + กริยา ...ก็ ฉัน คิดถึงมาก	2) ...ประธาน + ก็ + กริยา ...ฉัน ก็ คิดถึงมาก
3) คง + ประธาน + ก็ + กริยา + กรรม คง ใครๆ ก็ มี ความรัก	3) ประธาน + ก็ + คง + กริยา + กรรม ใครๆ ก็ คง มี ความรัก
4) ...จึง + ประธาน + กริยา ...จึง การขนส่ง สะดวกมาก	4) ...ประธาน + จึง + กริยา ...การขนส่ง จึง สะดวกมาก
5) ประธาน+ กริยา + กรรม + ขยายกริยา+กว่า ฉัน อยากรู้จัก ประเทศไทย มาก กว่า	5) ประธาน + กริยา + กรรม + ขยายกริยา+ขึ้น ฉัน อยากรู้จัก ประเทศไทย มาก ขึ้น
6) ประธาน+กริยา + ได้ + กรรม ฉัน เรียนรู้ ได้ ความอดทน	6) ประธาน + ได้ + กริยา + กรรม ฉัน ได้ เรียนรู้ ความอดทน
7) ประธาน +(ยัง) +ไม่ + กริยา +กรรม + ได้ ฉัน (ยัง) ไม่ ช่วย อะไรแม่ ได้	7) ประธาน +(ยัง) + ไม่ +ได้ +กริยา + กรรม ฉัน (ยัง) ไม่ ได้ ช่วย อะไรแม่
8) ประธาน + ได้ + เคย + กริยา ฉัน ได้ เคย ทาน	8) ประธาน + เคย + ได้ + กริยา ฉัน เคย ได้ ทาน
9) ประธาน+ไม่+กริยา+ได้ + กรรม ฉัน ไม่ ลืม ได้ รสชาติของอาหาร	9) ประธาน +กริยา + กรรม +ไม่+ได้ ฉัน ลืม รสชาติของอาหาร ไม่ ได้

4. ด้านการใช้วรรคตอน

การใช้วรรคตอน หมายถึง การย่อหน้า การเว้นวรรค หรือการใช้เครื่องหมายวรรคตอนต่าง ๆ ในการเขียนเรียงความ การใช้วรรคตอนถูกต้องจะกำหนดให้รู้ความหมายได้ชัดเจนยิ่งขึ้น และช่วยให้อ่านได้ถูกต้อง จากการศึกษางานเขียนของนักศึกษามีการใช้วรรคตอนผิดในลักษณะต่าง ๆ ดังนี้

4.1 การใช้ย่อหน้า

ย่อหน้าหรือมหัตถสัทธูญา หมายถึง การย่อหน้าขึ้นบรรทัดใหม่ ราชบัณฑิตยสถาน (2551: 33) ได้อธิบายการใช้มหัตถสัทธูญาว่า ใช้เมื่อขึ้นต้นเรื่องหรือขึ้นข้อความใหญ่หรือขึ้นข้อความใหม่ที่หนึ่ง ๆ หรือใช้เมื่อมีข้อความหรือหัวข้อซับซ้อนกันเป็นชั้น ๆ ลงไปเพื่อให้เห็นชัดหรือเป็นหมวดเป็นหมู่เป็นหมู่นักศึกษาใช้มหัตถสัทธูญาไม่ถูกต้อง ดังการวิเคราะห์ต่อไปนี้

4.1.1 การไม่ย่อหน้าในที่ควรย่อ หมายถึง การไม่ย่อหน้าเมื่อขึ้นใจความใหม่ ดังตัวอย่าง

ตัวอย่างที่ 1

เมืองดานังในสายตาของฉัน

เมืองดานังในสายตาของฉันเป็นเมืองมีทะเลหลายหาดสวยงาม ครั้งแรกมาดานังฉันถูกดึงดูดโดยทะเลของดานัง ฤดูร้อนทะเลก็สวยงาม ไสมาก

นักศึกษาเขียนคำนำโดยไม่ย่อหน้า ซึ่งผิดเนื่องจากการเริ่มต้นเรื่องต้องย่อหน้าเพื่อเสนอประเด็นความคิด ควรย่อหน้า ดังนี้

เมืองดานังในสายตาของฉัน

เมืองดานังในสายตาของฉันเป็นเมืองมีทะเลหลายหาดสวยงาม ครั้งแรกมาดานังฉันถูกดึงดูดโดยทะเลของดานัง ฤดูร้อนทะเลก็สวยงาม ไสมาก

ตัวอย่างที่ 2

.....คนดานังเป็นกันเองมาก คำกีนอยู่ก็ธรรมดา ถ้าต้องจากดานังไปไกล ฉันก็จะคิดถึงมาก ดานังอยู่ในหัวใจของฉันตลอดไป

ภายหลังจะทำอะไรไปไหนฉันก็คิดถึงดานังเสมอ และคิดถึงคนดานังมาก

จากตัวอย่างนักศึกษาชิ้นข้อความใหม่โดยไม่ย่อหน้าซึ่งผิด เนื่องจากเป็นส่วนสรุป ควรย่อหน้าเพื่อแสดงความคิดให้ชัดเจน ดังนี้

.....คนดำนังเป็นกันเองมาก ค่ากินอยู่ก็ธรรมดา ถ้าต้องจากดำนังไปไกล ฉันก็จะคิดถึงมาก ดำนังอยู่ในหัวใจของฉันตลอดไป
ภายหลังจะทำอะไรไปไหนฉันก็คิดถึงดำนังเสมอ และคิดถึงคนดำนังมาก

ตัวอย่างที่ 3

เมื่อดิฉันยังไม่ไปเรียนมหาวิทยาลัย ดิฉันทำอะไรก็เรียบง่ายและงานอดิเรกของดิฉันในยามว่างก็เรียบง่าย ดิฉันชอบดูหนังและฟังเพลงมาก ดิฉันรู้สึกดีใจเมื่อได้ดูหนังที่สนุกและฟังเพลงที่เพราะ.....
นอกจากนั้นดิฉันก็ชอบพบและคุยกับเพื่อนสนิทในยามว่างด้วย มีเพื่อนๆ อย่างนั้นอยู่เคียงกาย เมื่อไรดิฉันก็รู้สึกโลกนี้แจ่มใสมาก.....อย่างไรก็ตามกิจกรรมในยามว่างเอาความสุขและความสบายใจมาให้ดิฉันเสมอ นี่เป็นสิ่งสำคัญ

ตามรูปแบบการเขียนเรียงความ ต้องมีส่วนคำนำ เนื้อเรื่อง สรุป และจะต้องย่อหน้าแต่ละส่วน ซึ่งจะช่วยให้ผู้อ่านจับใจความได้ จากตัวอย่างข้างต้น นักศึกษาไม่ได้ย่อหน้าเรียงความทั้งเรื่อง ควรจัดย่อหน้าใหม่ ดังนี้

เมื่อดิฉันยังไม่ไปเรียนมหาวิทยาลัย ดิฉันทำอะไรก็เรียบง่ายและงานอดิเรกของดิฉันในยามว่างก็เรียบง่าย ดิฉันชอบดูหนังและฟังเพลงมาก ดิฉันรู้สึกดีใจเมื่อได้ดูหนังที่สนุกและฟังเพลงที่เพราะ.....
นอกจากนั้น ดิฉันก็ชอบพบและคุยกับเพื่อนสนิทในยามว่างด้วยมีเพื่อนๆ อย่างนั้นอยู่เคียงกาย เมื่อไรดิฉันก็รู้สึกโลกนี้แจ่มใสมาก.....
อย่างไรก็ตาม กิจกรรมในยามว่างเอาความสุขและความสบายใจมาให้ดิฉันเสมอ นี่เป็นสิ่งสำคัญ

4.1.2 การย่อหน้าไม่เป็นระเบียบ หมายถึง การวางย่อหน้าไม่ตรงกันกัน ดังตัวอย่าง

ตัวอย่างที่ 1

คุณสมบัติที่สำคัญและจำเป็นที่สุดของการเกิดเป็นมนุษย์ คือ ความดี เราได้เกิดมาเป็นมนุษย์ในโลกนี้แล้ว ถึงแม้ว่าชีวิตของเราจะยากลำบากหรือสะดวกสบาย เราก็ต้องยอมรับและใช้ชีวิตของเราให้ดี ดิฉันกล้าพูดอย่างแน่อนว่า จะไม่มีใครเลยที่มีชีวิตอย่างสะดวกสบายตลอดเวลา...

เราจะไม่สามารถจินตนาการว่า ชีวิตของเราจะเป็นอย่างไร ถ้าโลกนี้มีแต่ความชั่ว ความร้ายเท่านั้น เวลานั้นมนุษย์อาจจะไม่ใช่มนุษย์...

มีคนบอกว่า มนุษย์เพิ่งเกิดมาเป็นคนดีแล้ว แต่ต่อไปเขาเป็นคนดีหรือคนชั่ว ก็เป็นสิ่งที่สำคัญของการใช้ชีวิต เพราะฉะนั้นเราต้องเลือกสิ่งที่ดี ด้านดี เพื่อใช้ชีวิตอย่างดีในโลกนี้

ตัวอย่างที่ 2

ประเทศไทยมีสถานที่ท่องเที่ยวหลายแห่ง ซึ่งดึงดูดความสนใจของนักท่องเที่ยว เช่น ภูเก็ต กรุงเทพฯ เป็นต้น ภูมิอากาศที่นี่ก็เหมือนประเทศเวียดนาม....

สิ่งเหล่านี้เป็นสิ่งที่ดึงดูดความสนใจของชาวต่างชาติ แต่เหตุผลที่ฉันต้องการไปประเทศไทยไม่ใช่แค่นี้เอง ประเทศไทยเป็นประเทศเพื่อนบ้านของเวียดนาม เรามีแม่น้ำโขงซึ่งเป็นแม่น้ำรวมสองประเทศอยู่ด้วยกัน...

ประเทศไทยเป็นประเทศเพื่อนบ้าน ซึ่งมีความสัมพันธ์กับประเทศเวียดนามอย่างใกล้ชิด เรามีอดีตเหมือนกันก็คือถูกฝรั่งเศสกดขี่....ปัจจุบันนี้ ฉันหวังว่าความสัมพันธ์ของสองชาติจะพัฒนาอย่างราบรื่นเรียบร้อย หวังว่าความฝันของฉันเกี่ยวกับการถ่ายทอดวัฒนธรรมระหว่างสองประเทศจะเป็นความจริง

จากตัวอย่างข้างต้น นักศึกษาขึ้นย่อหน้าไม่ตรงกัน ซึ่งทำให้เรียงความมีรูปแบบไม่สวยงาม น่าอ่าน ย่อหน้าควรอยู่ในแนวเดียวกันตลอด ควรแก้ไข ดังนี้

ตัวอย่างที่ 1 ควรแก้ไขเป็น

คุณสมบัติที่สำคัญและจำเป็นที่สุดของการเกิดเป็นมนุษย์ คือ ความดี เราได้เกิดมาเป็นมนุษย์ในโลกนี้แล้ว ถึงแม้ว่าชีวิตของเราจะยากลำบากหรือสะดวกสบาย เราก็ต้องยอมรับและใช้ชีวิตของเราให้ดี ดิฉันกล้าพูดอย่างแน่อนว่า จะไม่มีใครเลยที่มีชีวิตอย่างสะดวกสลายตลอดเวลา...

เราจะไม่สามารถจินตนาการว่า ชีวิตของเราจะเป็นอย่างไร ถ้าโลกนี้มีแต่ความชั่ว ความร้ายเท่านั้น เวลานั้นมนุษย์อาจจะไม่ใช่มนุษย์...

มีคนบอกว่า มนุษย์เพิ่งเกิดมาเป็นคนดีแล้ว แต่ต่อไปเขาเป็นคนดีหรือคนชั่ว ก็เป็นสิ่งที่สำคัญของการใช้ชีวิต เพราะฉะนั้นเราต้องเลือกสิ่งที่ดี ด้านดี เพื่อใช้ชีวิตอย่างดีในโลกนี้

ตัวอย่างที่ 2 ควรแก้ไขเป็น

ประเทศไทยมีสถานที่ท่องเที่ยวหลายแห่ง ซึ่งดึงดูดความสนใจของนักท่องเที่ยว เช่น ภูเก็ต กรุงเทพฯ เป็นต้น ภูมิอากาศที่นี่ก็เหมือนประเทศเวียดนาม....

สิ่งเหล่านี้เป็นสิ่งที่ดึงดูดความสนใจของชาวต่างชาติ แต่เหตุผลที่ฉันต้องการไปประเทศไทยไม่ใช่แค่นี้เอง ประเทศไทยเป็นประเทศเพื่อนบ้านของเวียดนาม เรามีแม่น้ำโขงซึ่งเป็นแม่น้ำรวมสองประเทศอยู่ด้วยกัน...

ประเทศไทยเป็นประเทศเพื่อนบ้าน ซึ่งมีความสัมพันธ์กับประเทศเวียดนามอย่างใกล้ชิด เรามีอดีตเหมือนกันก็คือถูกฝรั่งเศสกดขี่....ปัจจุบันนี้ ฉันหวังว่าความสัมพันธ์ของสองชาติจะพัฒนาอย่างราบรื่นเรียบร้อย หวังว่าความฝันของฉันเกี่ยวกับการถ่ายทอดวัฒนธรรมระหว่างสองประเทศจะเป็นความจริง

จากการวิเคราะห์การย่อหน้าของนักศึกษาพบ 2 ลักษณะ ได้แก่

การย่อหน้าในที่ควรย่อ คือ การที่นักศึกษาไม่ย่อหน้าเมื่อเขียนคำนำ เนื้อเรื่อง และสรุป หรือเมื่อขึ้นใจความใหม่

การย่อหน้าไม่เป็นระเบียบ คือ การที่นักศึกษาวางตำแหน่งย่อหน้าไม่ตรงกัน

4.2 การเว้นวรรคผิด

การเว้นวรรค หมายถึง การเว้นช่องว่างระหว่างวรรค ราชบัณฑิตยสถาน (2551: 56) กล่าวถึงการเว้นวรรคว่า การเว้นวรรคแบ่งออกเป็น 2 ลักษณะ คือ เว้นวรรคเล็ก และเว้นวรรคใหญ่ การเว้นวรรคเล็กใช้เมื่อต้องการเว้นระหว่างคำ กลุ่มคำ หรือระหว่างประโยคย่อย มีระยะห่างระหว่าง

วรรคประมาณเท่ากับความกว้างของพยัญชนะ ก ส่วนการเว้นวรรคใหญ่ใช้เมื่อจบข้อความแต่ละประโยค มีระยะห่างระหว่างวรรคประมาณ ๒ เท่าของการเว้นวรรคเล็ก ในการเขียน หากเว้นวรรคตอนผิดจะทำให้ผู้อ่านสับสน เข้าใจผิด จากเรียงความของนักศึกษาพบการเว้นวรรคผิดในลักษณะเดียว ได้แก่ เว้นวรรคในที่ไม่ควรเว้น คือ การเว้นวรรคโดยแยกคำ หรือกลุ่มคำออกจากกันดังนี้

- ฉัน สามารถ ทำ สิ่ง ที่ ฉัน ชอบ ใน เวลา ว่าง คือ เวลา ฉัน ไม่ มาเรียน ฉัน ก็ ไม่ ชอบ อะไร ๆ พิเศษ ฉัน แค ่อยาก ได้ พัก ผ่อน ใน เวลาว่าง และ อยาก มี เวลา ว่าง มาก ขึ้น

ประโยคนี้เว้นวรรคผิดเนื่องจากเขียนคำเว้นคำ คล้ายการเขียนคำในภาษาอังกฤษ และมีคำว่า “พักผ่อน” ที่ถูกแยกออกจากกัน ซึ่งผิดหลักการเขียนคำในภาษาไทย ทำให้เสียจังหวะการอ่านและจับใจความยาก

ควรแก้ไขเป็น **ฉันสามารถทำสิ่งที่ฉันชอบในเวลาว่าง คือ เวลาฉันไม่ไปเรียน ฉันก็ไม่ชอบอะไร ๆ ที่พิเศษ ฉันเพียงอยากได้พักผ่อนในเวลาว่าง และอยากมีเวลาว่างมากขึ้น**

- ในอนาคต ชีวิตอยู่ในดาหัง ก็ไม่รวดเร็ว เหมือนนครโฮจิมินห์

ประโยคนี้เว้นวรรคผิดเนื่องจากแยกหน่วยนาม และหน่วยกริยาออกจากกัน ซึ่งผิดลักษณะการเขียนภาษาไทยที่ดี และทำให้เสียจังหวะการอ่าน

ควรแก้ไขเป็น **ในอนาคต ชีวิตอยู่ในดาหังก็ไม่รวดเร็วเหมือนนครโฮจิมินห์**

จากการวิเคราะห์การเว้นวรรคข้างต้นพบว่า นักศึกษาเว้นวรรคผิดในลักษณะเดียว ได้แก่ เว้นวรรคในที่ไม่ควรเว้น ซึ่งมี 2 ชนิด ได้แก่ เว้นวรรคระหว่างคำ และเว้นวรรคระหว่างกลุ่มคำ เว้นวรรคระหว่างคำ คือ จะเขียนคำเว้นคำ ส่วนเว้นวรรคระหว่างกลุ่มคำ คือ การเว้นระหว่างหน่วยนามและหน่วยกริยา

4.3 การใช้เครื่องหมายยัติภังค์ (-) ผิด

ยัติภังค์ คือ เครื่องหมายวรรคตอนชนิดหนึ่ง ซึ่งพจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถาน (2542: 891) กล่าวว่า “ใช้เป็นเครื่องหมายให้รู้ว่าพยางค์หน้ากับพยางค์หลังนั้นติดกันหรือเป็นคำเดียวกัน ตัวที่เขียนแยกนั้นจะอยู่ในบรรทัดเดียวกันหรือคนละบรรทัดก็ได้” จากเรียงความของนักศึกษาพบลักษณะการใช้ยัติภังค์ ดังนี้

4.3.1 การใช้ยัติภังค์ในที่ไม่ควรใช้

ตัวอย่าง

.....มนุษย์เราเมื่อเกิดมาได้อยู่ในความรักของพ่อ-แม่ ของครอบครัว และเมื่อเราไปเรียนก็ได้รับความรักจากอาจารย์ และเพื่อนๆ

จากตัวอย่าง นักศึกษาใช้ยัติภังค์หลังคำว่า “พ่อ” ซึ่งผิดหลักการใช้เครื่องหมายยัติภังค์ ที่จะเขียนได้สุดบรรทัดเพื่อต่อพยางค์หรือคำสมาส ซึ่งจำเป็นต้องเขียนแยกบรรทัด แต่คำว่า “พ่อ” และ “แม่” เป็นคนละคำกัน ควรแก้ไขเป็น

.....มนุษย์เราเมื่อเกิดมาได้อยู่ในความรักของพ่อแม่ ของครอบครัว และเมื่อเราไปเรียนก็ได้รับความรักจากอาจารย์ และเพื่อนๆ

4.3.2 การไม่ใช้ยัติภังค์ในที่ควรใช้

ตัวอย่างที่ 1

เกี่ยวกับอาหารไทย.....คือ ข้าวอาหารที่มีชื่อเสียงของเมืองไทย....

ตัวอย่างที่ 2

.....สังคมต้องการคนมีความรู้มาก เราต้องรู้ว่าเราควรทำอะไรให้ประเทศ เราต้องเรียนเพราะ...

ตัวอย่างที่ 3

.....แน่นอนว่า คนนั้นจะเป็นคนที่ไม่มีความสุขในชีวิตของเขาเพราะว่าสมบัติที่สำคัญที่สุดของเขาหายไปแล้ว....

ตัวอย่างที่ 4

.....ฉันได้มีโอกาสฝึกวิชาเอกที่ได้เรียน แต่สิ่งที่ทำให้ฉันรู้สึกประทับใจที่สุด คือ ชาวเมืองดานัง ปัจจุบันนี้ ฉันคิดว่า ตัวเองโชคดีมากที่ได้เรียนที่นี่ ได้มีโอกาสพบคนหลายคนที่ดีใจดี น่ารัก และซื่อสัตย์มากๆ

จากตัวอย่างข้างต้น นักศึกษาไม่ใช่วิธีคิดหลังพยางค์ว่า “อา” “ประ” “สำ” และ “รู้” ซึ่งผิดเนื่องจากตามหลักการเขียนเรียงความภาษาไทย จำเป็นต้องใช้วิธีคิดที่จะเขียนได้ สดบรรทัดเพื่อต่อพยางค์ ควรแก้ไขเป็น

ตัวอย่างที่ 1

เกี่ยวกับอาหารไทย.....คือ ข้าวอา-
หารที่มีชื่อเสียงของเมืองไทย....

ตัวอย่างที่ 2

.....สังคมต้องการคนมีความรู้มาก เราต้องรู้ว่าเราควรทำอะไรให้ประ-
เทศ เราต้องเรียนเพราะ...

ตัวอย่างที่ 3

.....แน่นอนว่า คนนั้นจะเป็นคนที่ไม่มีความสุขในชีวิตของเขาเพราะว่าสมบัติที่สำ-
คัญที่สุดของเขาหายไปแล้ว....

ตัวอย่างที่ 4

.....ฉันได้มีโอกาสฝึกวิชาเอกที่ได้เรียน แต่สิ่งที่ทำให้ฉันรู้-
สึกประทับใจที่สุด คือ ชาวเมืองดานัง ปัจจุบันนี้ ฉันคิดว่า ตัวเองโชคดีมากที่ได้เรียนที่นี่
ได้มีโอกาสพบคนหลายคนที่ดี น่ารัก และซื่อสัตย์มากๆ

จากการวิเคราะห์การใช้เครื่องหมายยัติภังค์ผิดข้างต้นสรุปได้ว่ามี 2 ลักษณะ ได้แก่
ยัติภังค์ในที่ไม่ควรใช้ และไม่ใช่วิธีคิดในที่ไม่ควรใช้

จากการวิเคราะห์ลักษณะข้อบกพร่องในการเขียนภาษาไทยของนักศึกษาเวียดนาม 4
ด้าน คือ การสะกดการันต์ การใช้คำ การใช้ประโยค และการใช้วรรคตอน ผู้วิจัยได้นำข้อบกพร่อง
ดังกล่าวมาหาความถี่เป็นจำนวนครั้ง และคำร้อยละของข้อบกพร่องแต่ละลักษณะ โดยเสนอเป็น
ตารางประกอบ ดังต่อไปนี้

ตาราง 1 แสดงจำนวนครั้งและค่าร้อยละของข้อบกพร่องในการสะกดการันต์

ลักษณะข้อบกพร่องในการสะกดการันต์	จำนวนครั้ง ข้อบกพร่อง	ร้อยละ
1. การเขียนผิดที่พยัญชนะต้น	142	13.71
1.1 การเขียนพยัญชนะต้นเดี่ยวผิด	64	6.18
1.2 การเขียนพยัญชนะต้นเดี่ยวเป็นอักษรนำ	61	5.89
1.3 การเขียนพยัญชนะต้นประสมผิด	17	1.64
2. การเขียนผิดที่ตัวสะกด	190	18.34
2.1 การเขียนตัวสะกดผิด	169	16.31
2.2 การไม่เขียนตัวสะกด	13	1.26
2.3 การเพิ่มตัวสะกด	8	0.77
3. การเขียนผิดที่สระ	285	27.51
3.1 การใช้สระผิด	207	19.98
3.2 การตัดรูปสระ	38	3.67
3.3 การเพิ่มรูปสระ	40	3.86
4. การเขียนผิดที่วรรณยุกต์	356	34.36
4.1 การใช้วรรณยุกต์รูปอื่นแทนรูปวรรณยุกต์ที่ถูกต้อง	20	1.93
4.2 การไม่ใช้รูปวรรณยุกต์ในคำที่ต้องใช้	175	16.89
4.3 การใช้รูปวรรณยุกต์ในคำที่ไม่ต้องใช้	156	15.06
4.4 การวางวรรณยุกต์ผิดตำแหน่ง	5	0.48
5. การเขียนผิดที่ตัวการันต์	63	6.08
5.1 การขาดตัวการันต์	33	3.19
5.2 การเพิ่มตัวการันต์	11	1.06
5.3 การใช้ตัวการันต์ผิด	19	1.83
รวม	1,036	100.00

จากตาราง 1 จำนวนครั้งของข้อบกพร่องในการสะกดการันต์มีจำนวนรวมทั้งสิ้น 1,036 ครั้ง ซึ่งการเขียนภาษาไทยของนักศึกษาเวียดนามในด้านการสะกดการันต์มีข้อบกพร่อง 5 ลักษณะ ได้แก่ ผิดที่พยัญชนะต้น ผิดที่ตัวสะกด ผิดที่สระ ผิดที่วรรณยุกต์ และผิดที่ตัวการันต์ ผลการวิเคราะห์พบว่า

1. นักศึกษาเขียนผิดที่พยัญชนะต้น จำนวน 142 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 13.71 จำแนกตามลักษณะของข้อบกพร่องดังนี้

- 1.1 การเขียนพยัญชนะต้นเดี่ยวผิด จำนวน 64 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 6.18
- 1.2 การเขียนพยัญชนะต้นเดี่ยวเป็นอักษรนำ จำนวน 61 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 5.89
- 1.3 การเขียนพยัญชนะต้นประสมผิด จำนวน 17 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 1.64

2. นักศึกษาเขียนผิดที่ตัวสะกด จำนวน 190 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 18.34 จำแนกตามลักษณะของข้อบกพร่องดังนี้

- 2.1 การเขียนตัวสะกดผิด จำนวน 169 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 16.31
- 2.2 การไม่เขียนตัวสะกด จำนวน 13 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 1.26
- 2.3 การเพิ่มตัวสะกด จำนวน 8 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 0.77

3. นักศึกษาเขียนผิดที่สระ จำนวน 285 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 27.51 จำแนกตามลักษณะของข้อบกพร่องดังนี้

- 3.1 การใช้สระผิด จำนวน 207 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 19.98
- 3.2 การตัดรูปสระ จำนวน 38 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 3.67
- 3.3 การเพิ่มรูปสระ จำนวน 40 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 3.86

4. นักศึกษาเขียนผิดที่วรรณยุกต์ จำนวน 356 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 34.36 จำแนกตามลักษณะของข้อบกพร่องดังนี้

4.1 การใช้วรรณยุกต์รูปอื่นแทนรูปวรรณยุกต์วรรณยุกต์ที่ถูกต้อง จำนวน 20 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 1.93

- 4.2 การไม่ใช้รูปวรรณยุกต์ในคำที่ต้องใช้ จำนวน 175 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 16.89
- 4.3 การใช้รูปวรรณยุกต์ในคำที่ไม่ต้องใช้ จำนวน 156 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 15.06
- 4.4 การวางวรรณยุกต์ผิดตำแหน่ง จำนวน 5 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 0.48

5. นักศึกษาเขียนผิดที่ตัวการันต์ จำนวน 63 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 6.08 จำแนกตามลักษณะของข้อบกพร่องดังนี้

- 5.1 การขาดตัวการันต์ จำนวน 33 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 3.19
- 5.2 การเพิ่มตัวการันต์ จำนวน 11 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 1.06
- 5.3 การใช้ตัวการันต์ผิด จำนวน 19 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 1.83

ตาราง 2 แสดงจำนวนครั้งและค่าร้อยละของข้อบกพร่องในการใช้คำ

ลักษณะข้อบกพร่องในการใช้คำ	จำนวนครั้ง ข้อบกพร่อง	ร้อยละ
1. การใช้คำผิดความหมาย	149	47.45
1.1 การใช้คำนามผิด	45	14.33
1.2 การใช้คำกริยาผิด	69	21.97
1.3 การใช้คำขยายผิด	35	11.15
2. การใช้คำผิดไวยากรณ์	73	23.25
2.1 การใช้ “การ” และ “ความ” ผิด	31	9.87
2.2 การใช้คำเชื่อมผิด	42	13.38
3. การใช้คำฟุ่มเฟือย	16	5.10
3.1 การใช้คำที่แสดงความหมายซ้ำกัน	6	1.91
3.2 การใช้คำซ้ำๆ	10	3.19
4. การใช้ภาษาพูดแทนภาษาเขียน	76	24.20
4.1 การใช้คำภาษาปาก	37	11.78
4.2 การใช้คำเสริม	30	9.55
4.3 การทับศัพท์	9	2.87
รวม	314	100.00

จากตาราง 2 จำนวนครั้งของข้อบกพร่องในการใช้คำมีจำนวนรวมทั้งสิ้น 314 ครั้ง ซึ่งการเขียนภาษาไทยของนักศึกษาเวียดนามในด้านการใช้คำมีข้อบกพร่อง 4 ลักษณะ ได้แก่ ใช้คำผิดความหมาย ใช้คำผิดไวยากรณ์ ใช้คำฟุ่มเฟือย และใช้ภาษาพูดแทนภาษาเขียน ผลการวิเคราะห์พบว่า

1. นักศึกษาใช้คำผิดความหมาย จำนวน 149 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 47.45 จำแนกตามลักษณะของข้อบกพร่องดังนี้

- 1.1 การใช้คำนามผิด จำนวน 45 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 14.33
- 1.2 การใช้คำกริยาผิด จำนวน 69 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 21.97
- 1.3 การใช้คำขยายผิด จำนวน 35 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 11.15

2. นักศึกษาใช้คำผิดไวยากรณ์ จำนวน 73 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 23.25 จำแนกตามลักษณะของข้อบกพร่องดังนี้

- 2.1 การใช้ “การ” และ “ความ” ผิด จำนวน 31 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 9.87

2.2 การใช้คำเชื่อมผิต จำนวน 42 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 13.38

3. นักศึกษาใช้คำฟุ่มเฟือย จำนวน 16 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 5.10 จำแนกตามลักษณะของข้อบกพร่องดังนี้

3.1 การใช้คำที่แสดงความหมายซ้ำกัน จำนวน 6 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 1.91

3.2 การใช้คำซ้ำๆ จำนวน 10 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 3.19

4. นักศึกษาใช้ภาษาพูดแทนภาษาเขียน จำนวน 76 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 24.20 จำแนกตามลักษณะของข้อบกพร่องดังนี้

4.1 การใช้คำภาษาปาก จำนวน 37 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 11.78

4.2 การใช้คำเสริม จำนวน 30 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 9.55

4.3 การทับศัพท์ จำนวน 9 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 2.87

ตาราง 3 แสดงจำนวนครั้งและค่าร้อยละของข้อบกพร่องในการใช้ประโยค

ลักษณะข้อบกพร่องในการใช้ประโยค	จำนวนครั้ง ข้อบกพร่อง	ร้อยละ
1. การลำดับคำในประโยคผิต	109	30.88
2. การขาดคำที่จำเป็น	101	28.61
2.1 การขาดคำนาม	13	3.68
2.2 การขาดคำกริยา	43	12.18
2.3 การขาดคำขยาย	24	6.80
2.4 การขาดคำเชื่อม	21	5.95
3. การใช้คำเกิน	70	19.83
3.1 คำนามเกิน	7	1.98
3.2 คำกริยาเกิน	18	5.10
3.3 คำขยายเกิน	12	3.40
3.4 คำเชื่อมเกิน	9	2.55
3.5 คำแทนเกิน	24	6.80
4. การใช้สำนวนภาษาแม่	73	20.68
รวม	353	100.00

จากตาราง 3 จำนวนครั้งของข้อบกพร่องในการใช้ประโยคมีจำนวนรวมทั้งสิ้น 353 ครั้ง ซึ่งการเขียนภาษาไทยของนักศึกษาเวียดนามในด้านการใช้ประโยคมีข้อบกพร่อง 4 ลักษณะ ได้แก่ ลำดับคำในประโยคผิด ขาดคำที่จำเป็น ใช้คำเกิน และใช้สำนวนภาษาแม่ ผลการวิเคราะห์พบว่า

1. นักศึกษาลำดับคำในประโยคผิด จำนวน 109 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 30.88
2. นักศึกษาขาดคำที่จำเป็น จำนวน 101 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 28.61 จำแนกตามลักษณะของข้อบกพร่องดังนี้
 - 2.1 การขาดคำนาม 13 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 3.68
 - 2.2 การขาดคำกริยา 43 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 12.18
 - 2.3 การขาดคำขยาย 24 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 6.80
 - 2.4 การขาดคำเชื่อม 21 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 5.95
3. นักศึกษาใช้คำเกิน จำนวน 70 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 19.83 จำแนกตามลักษณะของข้อบกพร่องดังนี้
 - 3.1 คำนามเกิน 7 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 1.98
 - 3.2 คำกริยาเกิน 18 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 5.10
 - 3.3 คำขยายเกิน 12 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 3.40
 - 3.4 คำเชื่อมเกิน 9 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 2.55
 - 3.5 คำแทนเกิน 24 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 6.80
4. นักศึกษาใช้สำนวนภาษาแม่ จำนวน 73 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 20.68

ตาราง 4 แสดงจำนวนครั้งและค่าร้อยละของข้อบกพร่องในการใช้วรรคตอน

ลักษณะข้อบกพร่องในการใช้วรรคตอน	จำนวนครั้ง ข้อบกพร่อง	ร้อยละ
1. การใช้ย่อหน้า	76	68.47
1.1 การไม่ย่อหน้าในที่ควรย่อ	50	45.05
1.2 การย่อหน้าไม่เป็นระเบียบ	26	23.42
2. การเว้นวรรคผิด	12	10.81
3. การใช้เครื่องหมายยัติภังค์ (-) ผิด	23	20.72
3.1 การใช้ยัติภังค์ในที่ไม่ควรใช้	8	7.21
3.2 การไม่ใช้ยัติภังค์ในที่ควรใช้	15	13.51
รวม	111	100.00

จากตาราง 4 จำนวนครั้งของข้อบกพร่องในการใช้วรรคตอนมีจำนวนรวมทั้งสิ้น 111 ครั้ง ซึ่งการเขียนภาษาไทยของนักศึกษาเวียดนามในด้านการใช้วรรคตอนมีข้อบกพร่อง 3 ลักษณะ ได้แก่ การใช้ย่อหน้า การเว้นวรรคผิด และการใช้เครื่องหมายยัติภังค์ผิด ผลการวิเคราะห์พบว่า

1. นักศึกษาใช้ย่อหน้าบกพร่อง จำนวน 76 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 68.47 จำแนกตามลักษณะของข้อบกพร่องดังนี้

1.1 การไม่ย่อหน้าในที่ควรย่อ 50 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 45.05

1.2 การย่อหน้าไม่เป็นระเบียบ 26 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 23.42

2. นักศึกษาเว้นวรรคผิด 12 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 10.81

3. นักศึกษาใช้เครื่องหมายยัติภังค์ผิด จำนวน 23 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 20.72 จำแนกตามลักษณะของข้อบกพร่องดังนี้

3.1 การใช้ยัติภังค์ในที่ไม่ควรใช้ 8 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 7.21

3.2 การไม่ใช้ยัติภังค์ในที่ควรใช้ 15 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 13.51

สรุปจำนวนครั้งของข้อบกพร่องที่ปรากฏในข้อมูลการเรียนรู้ภาษาไทยของนักศึกษาปริญญาตรี มหาวิทยาลัยดานัง ประเทศสาธารณรัฐสังคมนิยมเวียดนาม คณะภาษาญี่ปุ่น-เกาหลี-ไทย ชั้นปีที่ 3 วิชาเอกภาษาไทย ปีการศึกษา 2551-2552 ทั้ง 4 ตารางได้ว่า มีจำนวนข้อบกพร่องในการเขียนภาษาไทยรวมทั้งสิ้น 1,814 ครั้ง แยกเป็นข้อบกพร่อง 4 ด้าน ดังนี้

1. ข้อบกพร่องในการสะกดการันต์มีจำนวนทั้งสิ้น 1,036 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 57.11

2. ข้อบกพร่องในการใช้คำมีจำนวนทั้งสิ้น 314 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 17.31

3. ข้อบกพร่องในการใช้ประโยคมีจำนวนทั้งสิ้น 353 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 19.46

4. ข้อบกพร่องในการใช้วรรคตอนมีจำนวนทั้งสิ้น 111 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 6.12

บทที่ 4

สรุป อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ

สรุปผลการศึกษาค้นคว้า

การเขียนเป็นการแสดงความรู้ ความคิด ประสบการณ์ต่างๆ ออกมาเป็นลายลักษณ์อักษร ผู้เขียนต้องมีความสามารถในการเรียบเรียงถ้อยคำให้ถูกต้องและสื่อความหมายให้ชัดเจนตามที่ต้องการ นอกจากนี้ยังต้องมีความรู้ด้านระเบียบแบบแผนของภาษาที่เรียน ทักษะการเขียนจึงเป็นทักษะที่ยากสำหรับผู้ที่ยังเรียนภาษาไทยในฐานะภาษาต่างประเทศ การเขียนภาษาไทยจึงเป็นทักษะที่ยากของนักศึกษาเวียดนามและมักพบข้อบกพร่องอยู่เสมอ

งานวิจัยครั้งนี้เป็นการศึกษาข้อบกพร่องในการเขียนภาษาไทยของนักศึกษาปริญญาตรี มหาวิทยาลัยดำนิง ประเทศสาธารณรัฐสังคมนิยมเวียดนาม คณะภาษาญี่ปุ่น-เกาหลี-ไทย ชั้นปีที่ 3 วิชาเอกภาษาไทย ปีการศึกษา 2551-2552 จำนวน 38 คน มีจุดมุ่งหมายเพื่อให้เห็นลักษณะข้อบกพร่องในการเขียนภาษาไทยของนักศึกษาเวียดนาม โดยวิเคราะห์ข้อมูลจากเรียงความ 152 ชิ้นงาน และเสนอผลวิจัยแบบพรรณนาวิเคราะห์ ผลการวิจัยพบว่า การเขียนภาษาไทยของนักศึกษาเวียดนามมีข้อบกพร่อง 4 ด้าน ได้แก่ ด้านการสะกดการันต์ ด้านการใช้คำ ด้านการใช้ประโยค และด้านการใช้วรรคตอน สรุปได้ดังนี้

1. ด้านการสะกดการันต์ พบว่านักศึกษามีข้อบกพร่องด้านการสะกดการันต์ผิด 5 ลักษณะ ได้แก่ ผิดที่พยัญชนะต้น ผิดที่ตัวสะกด ผิดที่สระ ผิดที่วรรณยุกต์ และผิดที่ตัวการันต์ ดังนี้

1.1 การเขียนผิดที่พยัญชนะต้น พบ 3 ลักษณะโดยเรียงลำดับตามจำนวนครั้งที่ผิดจากมากไปหาน้อยดังนี้ การเขียนพยัญชนะต้นเดี่ยวผิด การเขียนพยัญชนะต้นเดี่ยวเป็นอักษรนำ และการเขียนพยัญชนะต้นประสมผิด การเขียนผิดที่พยัญชนะต้นเดี่ยว พบว่า คำที่เขียนด้วยอักษรต่ำ นักศึกษาเขียนผิดมากที่สุด รองลงมาคือ คำที่มีพยัญชนะต้นเป็นอักษรสูง และอักษรกลาง การเขียนพยัญชนะต้นเดี่ยวเป็นอักษรนำพบว่า คำที่เขียนผิดมีจำนวนไม่มากนัก ส่วนการเขียนพยัญชนะต้นประสมผิดคือ นักศึกษาจะเขียนเป็นพยัญชนะต้นเดี่ยว และเขียนเป็นพยัญชนะต้นประสมตัวอื่น

1.2 การเขียนผิดที่ตัวสะกด พบ 3 ลักษณะ ซึ่งข้อบกพร่องที่พบมากที่สุดคือการเขียนตัวสะกดผิด รองลงมาคือ การไม่เขียนตัวสะกด และการเพิ่มตัวสะกด การเขียนตัวสะกดผิดพบว่า นักศึกษาเขียนคำที่ใช้ตัวสะกดแม่กดผิดมากที่สุด รองลงมาคือ ตัวสะกดแม่กน แม่กง แม่กม แม่กบ แม่กม และแม่เกย ตามลำดับ การไม่เขียนตัวสะกดพบว่า นักศึกษาไม่เขียนตัวสะกดในแม่กดมากที่สุด ส่วน การไม่เขียนตัวสะกดในแม่กน แม่กม แม่กง มีเพียงเล็กน้อยและผิดในจำนวนที่ใกล้เคียงกัน ส่วนการเพิ่มตัวสะกดพบว่า เป็นการเขียนตัวสะกดเกินมาในตัวสะกดแม่กด แม่กม แม่กน แม่เกว ซึ่งมีจำนวนเพียงเล็กน้อย

1.3 การเขียนผิดที่สระ พบ 3 ลักษณะ คือ นักศึกษาใช้สระผิดมากที่สุด รองลงมาคือ การตัดรูปสระ และการเพิ่มสระในคำ ซึ่งมีจำนวนคำผิดที่ใกล้เคียงกัน การใช้สระผิด พบว่า สระที่นักศึกษาเขียนผิดมากที่สุดคือสระ อะ อา อี อี อู อุ ไอ โไอ นักศึกษาใช้รูปสระผิดมากกว่าใช้สระพ้องเสียงผิด การตัดรูปสระและการเพิ่มรูปสระในคำพบว่า สระที่นักศึกษามักตัดหรือเพิ่มมากที่สุดคือ สระ อา ส่วนสระรูปอื่นที่ขาดหรือเกินมานั้นมีลักษณะที่หลากหลายแต่มีจำนวนเพียงเล็กน้อย

1.4 การเขียนผิดที่วรรณยุกต์ พบว่า นักศึกษาเขียนผิด 4 ลักษณะ โดยเรียงลำดับตามจำนวนครั้งที่ผิดจากมากไปหาน้อยดังนี้ การไม่ใช้รูปวรรณยุกต์ในคำที่ต้องใช้ การใช้รูปวรรณยุกต์ในคำที่ไม่ต้องใช้ การใช้วรรณยุกต์รูปอื่นแทนรูปวรรณยุกต์ที่ถูกต้อง และการวางรูปวรรณยุกต์ผิดตำแหน่ง การไม่ใช้รูปวรรณยุกต์ในคำที่ต้องใช้พบว่า ลักษณะที่ผิดคือ นักศึกษาไม่ใช้รูปวรรณยุกต์เอกในคำที่ต้องใช้รูปวรรณยุกต์เอกมีจำนวนครั้งมากกว่าไม่ใช้รูปวรรณยุกต์โทในคำที่ต้องใช้รูปวรรณยุกต์โท การใช้รูปวรรณยุกต์ในคำที่ไม่ต้องใช้พบว่า การใช้รูปวรรณยุกต์เอกในคำที่ไม่ต้องใช้มีจำนวนมากกว่าการใช้รูปวรรณยุกต์โทในคำที่ไม่ต้องใช้ การใช้วรรณยุกต์รูปอื่นแทนรูปวรรณยุกต์ที่ถูกต้องพบว่า การใช้รูปวรรณยุกต์โทแทนรูปวรรณยุกต์เอกผิดมากกว่าการใช้รูปวรรณยุกต์เอกแทนรูปวรรณยุกต์โท การวางรูปวรรณยุกต์ผิดตำแหน่งพบน้อยมาก คือ ไม่ได้วางรูปวรรณยุกต์ไว้เหนือพยัญชนะต้นในคำที่มีพยัญชนะต้นตัวเดียว และวางวรรณยุกต์ไว้เหนือพยัญชนะต้นตัวแรกของอักษรควบหรืออักษรนำ

1.5 การเขียนผิดที่ตัวการันต์ พบ 3 ลักษณะ โดยเรียงลำดับจากมากไปหาน้อย คือ การขาดตัวการันต์ การใช้ตัวการันต์ผิด และการเพิ่มตัวการันต์

นอกจากการเขียนผิดที่ส่วนใดส่วนหนึ่งของคำแล้ว ยังมีคำที่นักศึกษาเขียนผิดหลายลักษณะในหนึ่งคำ คือเขียนผิดที่พยัญชนะต้น สระ ตัวสะกด ตัวการันต์ และวรรณยุกต์ โดยผิด 2 ลักษณะขึ้นไป เป็นต้นว่า ผิดที่พยัญชนะต้นกับสระ หรือพยัญชนะต้นกับตัวสะกด หรือสระกับตัวสะกด เป็นต้น

2. ด้านการใช้คำ พบว่านักศึกษามีข้อบกพร่อง 4 ลักษณะ ได้แก่ ใช้คำผิดความหมาย ใช้คำผิดไวยากรณ์ ใช้คำฟุ่มเฟือย และใช้ภาษาพูดแทนภาษาเขียน

2.1 การใช้คำผิดความหมาย พบ 3 ชนิด โดยเรียงลำดับตามจำนวนครั้งที่ผิดจากมากไปหาน้อย ได้แก่ ใช้คำกริยา คำนาม และคำขยายผิดความหมาย ซึ่งคำที่ใช้ผิดเหล่านี้มีลักษณะสำคัญคือ มีความหมายใกล้เคียงกับคำที่เหมาะสม เป็นคำที่เกี่ยวข้องกัน คำที่มีเสียงใกล้เคียง คำที่ใช้ผิดส่วนใหญ่เป็นคำชนิดเดียวกันกับคำที่เหมาะสม และมีหน้าที่เหมือนกัน แต่มีความหมายไม่เหมาะสมกับบริบทนั้นๆ

2.2 การใช้คำผิดไวยากรณ์ พบ 2 ชนิด โดยเรียงลำดับตามจำนวนครั้งที่ผิดจากมากไปหาน้อย ได้แก่ ใช้คำเชื่อมผิด และใช้ “การ” และ “ความ” ผิด

2.3 การใช้คำพุ่มเพี้ยนพบว่ามี 2 ลักษณะ โดยเรียงลำดับตามจำนวนครั้งที่ผิดจากมากไปหาน้อย ได้แก่ ใช้คำซ้ำๆ เช่น ซ้ำคำนาม คำกริยา คำแทน คำขยาย และใช้คำที่แสดงความหมายซ้ำกัน ซึ่งทั้ง 2 ลักษณะนี้มีจำนวนคำผิดเพียงเล็กน้อย

2.4 การใช้ภาษาพูดแทนภาษาเขียนพบว่ามี 3 ลักษณะ โดยเรียงลำดับตามจำนวนครั้งที่ผิดจากมากไปหาน้อย ได้แก่ การใช้คำภาษาปาก การใช้คำเสริม และการทับศัพท์ การใช้คำภาษาปากพบว่ามี 2 ชนิด ได้แก่ คำกริยา และคำขยาย คำกริยาที่เป็นภาษาปากส่วนใหญ่เป็นกริยาแสดงอาการ คำขยายที่ใช้คือคำขยายกริยาบอกจำนวน การใช้คำเสริมพบว่ามี 3 ลักษณะ ได้แก่ การเสริมด้วยคำขยาย การเสริมด้วยคำบอกมาลา และการเสริมด้วยคำบอกสถานภาพ ส่วนการทับศัพท์พบว่า เป็นการทับศัพท์ภาษาอังกฤษ

3. ด้านการใช้ประโยคพบว่า นักศึกษามีข้อบกพร่อง 4 ลักษณะ ได้แก่ การลำดับคำในประโยคผิด การขาดคำที่จำเป็น การใช้คำเกิน และการใช้สำนวนภาษาแม่ ซึ่งการลำดับคำในประโยคผิด มีทั้งคำนาม คำกริยา คำขยาย และคำเชื่อม การขาดคำที่จำเป็น มีทั้งขาดคำนาม คำกริยา คำขยาย และคำเชื่อม การใช้คำเกิน มีทั้งคำนาม คำกริยา คำขยาย คำเชื่อม และคำแทน ส่วนการใช้สำนวนภาษาแม่จะเป็นลักษณะแปลจากภาษาเวียดนาม

4. ด้านการใช้วรรคตอนพบว่า นักศึกษามีข้อบกพร่อง 3 ลักษณะ ได้แก่ การใช้ย่อหน้า การเว้นวรรคผิด และการใช้เครื่องหมายยัติภังค์ผิด

4.1 การใช้ย่อหน้าพบ 2 ลักษณะ ได้แก่ การไม่ย่อหน้าในที่ควรย่อ และการย่อหน้าไม่เป็นระเบียบ การไม่ย่อหน้าในที่ควรย่อพบว่านักศึกษาไม่ย่อหน้าเมื่อเขียนคำนำ เนื้อเรื่อง และสรุป หรือเมื่อขึ้นใจความใหม่ ส่วนการย่อหน้าไม่เป็นระเบียบพบว่า นักศึกษาวางตำแหน่งย่อหน้าไม่ตรงกัน

4.2 การเว้นวรรคผิดพบลักษณะเดียวคือ การเว้นวรรคในที่ไม่ควรเว้น ซึ่งมี 2 ชนิด ได้แก่ เว้นวรรคระหว่างคำ และเว้นวรรคระหว่างกลุ่มคำ เว้นวรรคระหว่างคำ คือ จะเขียนคำเว้นคำ ส่วนเว้นวรรคระหว่างกลุ่มคำ คือ การเว้นระหว่างหน่วยนามและหน่วยกริยา

4.3 การใช้เครื่องหมายยัติภังค์ผิดพบ 2 ลักษณะ ได้แก่ การใช้ยัติภังค์ในที่ไม่ควรใช้ และการไม่ใช้ยัติภังค์ในที่ควรใช้

อภิปรายผลการศึกษาค้นคว้า

จากการวิเคราะห์ข้อบกพร่องในการเขียนภาษาไทยของนักศึกษาปริญญาตรี มหาวิทยาลัย ดานัง ประเทศสาธารณรัฐสังคมนิยมเวียดนาม คณะภาษาญี่ปุ่น-เกาหลี-ไทย ชั้นปีที่ 3 วิชาเอก ภาษาไทย ปีการศึกษา 2551-2552 จำนวน 38 คน สามารถอภิปรายผลได้ดังนี้

1. การศึกษาครั้งนี้พบว่า นักศึกษามีข้อบกพร่องในการเขียนภาษาไทย 4 ด้าน ได้แก่ การสะกดการันต์ การใช้คำ การใช้ประโยค และการใช้วรรคตอน ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของอำไพ กิมแหลม (2528) ที่พบว่า ข้อผิดพลาดในการเขียนภาษาไทยของนักเรียนไทยมุสลิมระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 ในเขตการศึกษา 2 มีข้อผิดพลาดเรื่องความหมายของคำ ข้อผิดพลาดในการเว้นวรรคตอน และข้อผิดพลาดในการใช้คำชนิดต่างๆ และงานวิจัยของ ชนิกา คำพุฒ (2545) ที่พบว่า การเขียนภาษาไทยของนักศึกษาจีนวิชาเอกภาษาไทย ชั้นปีที่ 4 สถาบันชนชาติยูนนาน สาธารณรัฐประชาชนจีน มีข้อผิดพลาดด้านการสะกดการันต์ และการใช้ประโยค

2. ด้านการสะกดการันต์ ข้อบกพร่องปรากฏทั้งสิ้น 1,036 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 57.11 เป็นข้อบกพร่องที่พบมากที่สุด ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของ เสนอ ตริวิเศษ (2542) ที่พบว่า การเขียนภาษาไทยของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 ในเขตอำเภอขุนหาญ จังหวัดศรีสะเกษ ที่ใช้ภาษาเขมร และภาษาส่วยในชีวิตประจำวัน เรื่องที่มีปัญหามากที่สุด คือ การสะกดคำ และงานวิจัยของ โรจน์ ราชประโคน (2527) ที่พบว่า นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ที่พูดภาษาเขมรในจังหวัดบุรีรัมย์ มีข้อบกพร่องในการเขียนเรียงความ ลักษณะที่พบมากที่สุดคือข้อบกพร่องด้านการสะกดคำ และแตกต่างจากงานวิจัยของ ปุณณกรณ์ อาจตัน (2547) ที่พบว่า นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนเตรียมอุดมศึกษาอ้อมเกล้า กรุงเทพมหานคร มีข้อผิดพลาดด้านการใช้คำมากที่สุด

ในด้านการสะกดการันต์ ลักษณะบกพร่องโดยเรียงลำดับตามจำนวนครั้งที่ผิดจากมากไปหาน้อย ได้แก่ ผิดที่วรรณยุกต์ ผิดที่สระ ผิดที่ตัวสะกด ผิดที่พยัญชนะต้น และผิดที่ตัวการันต์ การเขียนผิดที่วรรณยุกต์มีจำนวนครั้งมากที่สุด มีข้อสังเกต คือ ทั้ง 3 ลักษณะที่มีจำนวนครั้งที่ผิดจากมากไปหาน้อย ได้แก่ การไม่ใช้รูปวรรณยุกต์ในคำที่ต้องใช้ การใช้รูปวรรณยุกต์ในคำที่ไม่ต้องใช้ และการใช้วรรณยุกต์รูปอื่นแทนรูปวรรณยุกต์ที่ถูกต้อง คำที่มีพยัญชนะต้นเป็นอักษรต่ำผิดมากที่สุด การใช้วรรณยุกต์รูปอื่นแทนรูปวรรณยุกต์ที่ถูกต้อง นักศึกษามักใช้รูปวรรณยุกต์โทแทนรูปวรรณยุกต์เอก มากกว่าใช้รูปวรรณยุกต์เอกแทนรูปวรรณยุกต์โท การใช้รูปวรรณยุกต์บกพร่องของนักศึกษามีสาเหตุมาจากการจำหลักการผันวรรณยุกต์ไม่ได้ซึ่งสอดคล้องกับที่ กำชัย ทองหล่อ (2537: 81) ได้ให้หลักสังเกตว่า “อักษรสูงกับอักษรกลางมีเสียงตรงกับรูปวรรณยุกต์เสมอ แต่อักษรต่ำจะมีเสียงสูงกว่ารูปวรรณยุกต์หนึ่งชั้น เว้นไว้แต่วรรณยุกต์จัตวา ซึ่งเสียงคงเป็นจัตวาตามรูปวรรณยุกต์ เพราะไม่มีเสียงใดสูงกว่านั้นอีก เพราะเหตุที่อักษรต่ำมีเสียงไม่ตรงกับรูปวรรณยุกต์ จึงทำให้เกิดความงงในเวลาต้องการจะทราบเสียงวรรณยุกต์ที่แท้จริง”

การเขียนผิดที่สระ สระที่นักศึกษามักเขียนผิด คือ สระพ้องเสียง ได้แก่ ไอ โอ และสระอะ อา อี อี อุ ซึ่งการใช้สระ “ไอ” ไม่ม้วนมีแบบกำหนดให้ใช้ 20 คำ คือ ฝั ใจ ใ ให้ ไน ไหม ใส ไคร

ใคร โย ไจ ไช้ ไหล ไล่ สะ ภั้ ใต้ ไหญ่ ไช้ ไข่ ไกล่ ไข่ นอกจากไม้้วน 20 คำนี้จะใช้ไม้มลาย คำที่ใช้ไม้้วน 20 คำ นักศึกษาได้เรียนมาแล้ว แต่อาจจำไม่แม่นจึงทำให้เขียนผิด ส่วนสระ อะ อา อี อี อู อุ นักศึกษาใช้ผิดเนื่องจากเขียนตามการออกเสียง คือ นักศึกษาไม่สามารถแยกแยะความสั้นยาวของสระในภาษาไทยเนื่องจากในภาษาเวียดนามถิ่นกลางความสั้นยาวของหน่วยเสียงสระไม่ใช่ปัจจัยสำคัญทำให้สระต่างกัน ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของ ฮวน วานฟุค (Huynh Van Phuc. 2546) ที่กล่าวถึงความแตกต่างตามความสั้นยาวของเสียงว่า ในภาษาไทยมาตรฐานความสั้น-ยาวของหน่วยเสียงสระเป็นปัจจัยสำคัญทำให้สระต่างกัน ส่วนในภาษาเวียดนามถิ่นใต้ความสั้น-ยาวของหน่วยเสียงสระไม่ใช่ปัจจัยสำคัญทำให้สระต่างกัน

การเขียนผิดที่ตัวสะกด นักศึกษาใช้ตัวสะกดในแม่กด และแม่กน ผิดมากที่สุด เนื่องจากมีพยัญชนะหลายตัวสามารถเป็นตัวสะกดได้ จึงทำให้นักศึกษาสับสนและเขียนผิด มาตราตัวสะกดที่มีตัวสะกดเพียงตัวเดียว เช่น แม่กน นักศึกษาเขียนผิดค่อนข้างมาก นักศึกษาเขียนผิดที่ตัวสะกดเนื่องจากการสับสนเกี่ยวกับมาตราตัวสะกด นอกจากนั้นยังพบว่า นักศึกษาเขียนผิดโดยใช้ตัวสะกดต่างมาตรากัน คือ แม่กน /-k / แทนแม่กด /-t / และแม่กน /-ŋ/ แทนแม่กน /-n/ ซึ่งสาเหตุมาจากการเขียนตามการออกเสียงที่ผิด จากงานวิจัยของ ฮวน วานฟุค (Huynh Van Phuc: 2546) พบว่า หน่วยเสียงพยัญชนะท้ายในภาษาเวียดนามกับภาษาไทยเหมือนกันเป็นส่วนใหญ่ คือ หน่วยเสียงพยัญชนะท้ายในระบบเสียงทั้งสองภาษาเหมือนกัน 8 หน่วยเสียง ได้แก่ /-p, -t, -k, -m, -n, -ŋ, -w, -j/ แม้ว่าหน่วยเสียงพยัญชนะท้ายเหมือนกันหลายหน่วยเสียง แต่การเขียนตัวสะกดยังพบข้อบกพร่องเนื่องจากนักศึกษาเวียดนามถิ่นกลางมักออกเสียงพยัญชนะท้ายแม่กด /-t / ด้วยแม่กน /-k / และออกเสียงแม่กน /-n/ ด้วยแม่กน /-ŋ/ เหมือนกับภาษาแม่ การออกเสียงที่ไม่ตรงตามมาตราตัวสะกดในภาษาเวียดนามนั้นมีอิทธิพลต่อการออกเสียงและการเขียนตัวสะกดภาษาไทย ซึ่งสอดคล้องกับความคิดของ สุธีวงศ์ พงศ์ไพบูลย์ (2531: 273) ที่กล่าวถึงข้อสังเกตในหลักภาษาไทยว่า คำบางคำคนบางคนออกเสียงไม่ตรง หรือออกเสียงไม่ชัดเลยติดนิสัย เมื่อเขียนจึงผิดด้วย

การเขียนผิดที่พยัญชนะต้น นักศึกษาส่วนใหญ่เขียนผิดในคำที่พยัญชนะต้นเป็นพยัญชนะที่มีหลายรูปแต่มีเสียงเดียวกันจึงเลือกพยัญชนะตัวใดตัวหนึ่งมาเขียน นอกจากนั้นยังพบการเขียนผิดโดยใช้พยัญชนะต้นที่มีเสียงต่างกัน คือ นักศึกษาเขียนคำที่มีพยัญชนะต้นเสียง /b/, /p/, /ph/ และเสียง /c/, /ch/ ปนกันอยู่มากเนื่องจากเขียนตามการออกเสียง นักศึกษาไม่สามารถแยกหน่วยเสียงพยัญชนะต้นในภาษาไทยอย่างชัดเจน เนื่องจากหน่วยเสียงพยัญชนะต้นของภาษาไทยบางหน่วยเสียงไม่ปรากฏในภาษาเวียดนาม เช่น /p/, /ph/, /ch/ ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของ ฮวน วานฟุค (Huynh Van Phuc: 2546) ที่กล่าวถึงหน่วยเสียงพยัญชนะต้นเดี่ยวที่ต่างกันระหว่างระบบเสียงภาษาเวียดนามถิ่นใต้กับภาษาไทยมาตรฐานว่า หน่วยเสียงพยัญชนะในภาษาไทยมาตรฐานที่ไม่ปรากฏในภาษาเวียดนามถิ่นใต้ มี 3 หน่วยเสียง ได้แก่ /p, ph, ch/

การเขียนผิดที่ตัวการันต์เป็นปัญหาที่พบน้อยที่สุดเนื่องจากคำเหล่านี้เป็นคำยาก นักศึกษาจึงไม่ค่อยใช้คำศัพท์ที่มีตัวการันต์ การเขียนผิดที่ตัวการันต์เรียงลำดับตามจำนวนครั้งที่ผิดจากมากไปหาน้อย คือ การขาดตัวการันต์ การใช้ตัวการันต์ผิด และการเพิ่มตัวการันต์

3. ด้านการใช้ประโยคเป็นข้อบกพร่องที่พบบรองลงมา คือ ข้อบกพร่องปรากฏทั้งสิ้น 353 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 19.46 ลักษณะที่ผิดมีทั้งการลำดับคำในประโยค การขาดคำที่จำเป็น การใช้สำนวนภาษาแม่ และการใช้คำเกิน ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของ ปุณณรณ อัจฉน (2547) ที่พบว่า ข้อผิดพลาดด้านการใช้ประโยคประกอบด้วย การลำดับคำในประโยคผิด การจัดบทต่างๆ ในประโยคไม่เหมาะสม การใช้คำเกิน และการขาดคำ

การลำดับคำในประโยคผิด คือ การเรียงคำผิดหลักภาษาไทย แม้ว่าภาษาไทยและภาษาเวียดนามจะมีการเรียงลำดับคำในประโยคเป็น ประธาน กริยา กรรม เหมือนกันก็ตาม แต่การวางส่วนประกอบอื่นๆ ในประโยคไม่ได้เหมือนกันทุกกรณี นววรรณ พันธุเมธา (2533: 23) ได้กล่าวถึงการเรียงคำในภาษาไทยว่า ประโยคในภาษาไทยนั้นถ้าเน้นประโยคเดียวมักเรียง ประธาน กริยา กรรม คำขยายประธานอยู่หลังประธาน คำขยายกริยาอยู่หลังกริยา คำขยายกรรมอยู่หลังกรรม แต่คำขยายกริยานั้นไม่ได้อยู่ชิดกริยา มีกรรมแทรกอยู่ระหว่างคำกริยากับคำขยายกริยาก็ได้ นักศึกษามักจะเขียนภาษาไทยตามโครงสร้างภาษาแม่ซึ่งเป็นภาษาเวียดนาม เช่น ประโยค “ที่เมืองไทยมีอาหารหลายอย่างที่อร่อยมาก ทำให้เราทานแล้ว ไม่ลิ้มได้รสชาติของอาหาร” ควรปรับให้ถูกต้องตามโครงสร้างภาษาไทย “ที่เมืองไทยมีอาหารหลายอย่างที่อร่อยมาก ซึ่งทำให้เราทานแล้ว ลิ้มรสชาติของอาหารไม่ได้” การลำดับคำในประโยคผิดมีสาเหตุมาจากการที่นักศึกษาไม่รู้หลักการเรียงคำในประโยคภาษาไทยและอิทธิพลของภาษาแม่ที่มีต่อการเขียนภาษาไทย ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของ อำไพ กิมแหลม (2528) ที่ได้ศึกษาข้อผิดพลาดในการเขียนภาษาไทยของนักเรียนไทยมุสลิมระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 ในเขตการศึกษา 2 พบว่า นักเรียนมักวางกลุ่มคำขยายไว้ห่างจากคำที่ต้องขยายมากเกินไป ทั้งนี้อาจเป็นเพราะนักเรียนมีความเคยชินต่อภาษามาลายูถิ่น เมื่อพูดหรือเขียนภาษาไทยจึงทำให้สับสนในโครงสร้างของประโยคภาษาไทย

การขาดคำที่จำเป็นและการใช้คำเกินนั้นมีสาเหตุข้อบกพร่องเกิดจากการพัฒนาการทางภาษาของนักศึกษายังไม่สมบูรณ์ และการขาดทักษะในการเรียบเรียงประโยคให้สละสลวย ส่วนการใช้สำนวนภาษาแม่ซึ่งเป็นภาษาเวียดนาม นักศึกษาใช้วิธีแปลคำต่อคำในการเขียนภาษาไทย ลักษณะข้อบกพร่องเกิดจากการถ่ายโอนนิสัยระหว่างภาษาเวียดนามกับภาษาไทย เนื่องจากนักศึกษาเวียดนามใช้การแปลคำต่อคำในการเขียนเรียงความภาษาไทย ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของ ไชดาทิส (สกล เกิดผล. 2526; อ้างอิงจาก Zydatiss. 1973) ที่พบว่านักเรียนมัธยมศึกษา ระดับอายุ 16 ปี ในประเทศเยอรมนี ใช้การแปลสำนวนภาษาเยอรมันในการเขียนเรียงความภาษาอังกฤษ

4. ด้านการใช้คำ จำนวนข้อบกพร่องปรากฏทั้งสิ้น 314 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 17.31 ลักษณะบกพร่องโดยเรียงลำดับตามจำนวนครั้งที่ผิดจากมากไปหาน้อย ได้แก่ ใช้คำผิดความหมาย

ใช้ภาษาพูดแทนภาษาเขียน ใช้คำผิดไวยากรณ์ และใช้คำฟุ่มเฟือย การใช้คำผิดความหมายเป็นข้อบกพร่องที่พบบ่อยที่สุด ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของ โรจน์ ราชประโคน (2527) ที่พบว่านักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ที่พูดภาษาเขมรในจังหวัดบุรีรัมย์มีข้อบกพร่องในด้านการใช้คำชนิดต่างๆ ลักษณะที่พบบ่อยที่สุด คือ การใช้คำชนิดเดียวกันผิดความหมาย การใช้คำผิดความหมายมีสาเหตุมาจากคลังคำของนักศึกษาเวียดนามยังไม่มากพอ ทำให้เลือกใช้คำในวงจำกัด คำที่นักศึกษาใช้ผิดส่วนใหญ่เป็นคำชนิดเดียวกันกับคำที่ควรใช้ และมีหน้าที่เหมือนกัน แต่มีความหมายไม่เหมาะสมกับบริบทนั้นๆ เช่น ประโยค “ในชีวิตของผม สิ่งที่สำคัญที่สุดและขาดไม่ได้คือ คุณพ่อคุณแม่” ประโยคนี้ถูกต้องตามหลักไวยากรณ์แต่มีการใช้คำนามผิดความหมาย คำว่า “สิ่ง” เป็นคำนามหมายถึง “ของต่างๆ ที่ไม่มีชีวิต” นักศึกษาใช้ผิดเนื่องจากคำนี้มีความหมายไม่สอดคล้องกับบริบท ควรใช้คำว่า “บุคคล” ซึ่งหมายถึง “คน” จึงเป็นความหมายที่เหมาะสม ควรเป็นประโยค “ในชีวิตของผม บุคคลที่สำคัญที่สุดและขาดไม่ได้คือ คุณพ่อคุณแม่” การใช้คำผิดความหมายนี้สอดคล้องกับงานวิจัยของ ชนิกา คำพุ่ม (2545) ที่พบว่า นักศึกษาจีนมักใช้คำศัพท์ที่อยู่ในพจนานุกรมมาใช้ในการเขียนซึ่งส่วนใหญ่ก็ใช้ถูกต้อง แต่มีบางคำที่ใช้ในการเขียนประโยคไม่ได้เพราะในพจนานุกรมจะบอกความหมายและชนิดของคำ แต่ไม่ได้กล่าวถึงการใช้คำที่ถูกต้องในบริบทการเขียนนั่นเอง

การใช้ภาษาพูดแทนภาษาเขียน นักศึกษาใช้ภาษาพูดแทนภาษาเขียนมากเป็นอันดับที่สอง เนื่องจากนักศึกษาเวียดนามไม่มีความรู้ในเรื่องการใช้คำภาษาพูด ภาษาเขียน จึงใช้ปนกัน เช่น ในประโยค “ความรักเป็นสิ่งสวยงามที่ชีวิตเอามาให้พวกเรา” นักศึกษาใช้ผิดเนื่องจากคำว่า “เอา” เป็นภาษาปาก ควรปรับให้เป็นภาษาเขียนที่เหมาะสมโดยใช้คำว่า “นำ” แทน “ความรักเป็นสิ่งสวยงามที่ชีวิตนำมาให้พวกเรา” การใช้ภาษาพูดแทนภาษาเขียนมีเหตุผลมาจากอิทธิพลของภาษาพูดซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของ เสนอ ตริวิเศษ (2542) ที่ได้ศึกษาปัญหาการพูดและการเขียนภาษาไทยของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 ในเขตอำเภอขุนหาญ จังหวัดศรีสะเกษ ที่ใช้ภาษาเขมร และภาษาส่วยในชีวิตประจำวัน พบว่า ปัญหาด้านการเขียนเป็นผลเกี่ยวเนื่องมาจากปัญหาการพูด

การใช้คำผิดไวยากรณ์เกิดจากที่นักศึกษาไม่รู้หลักการใช้คำ เช่น หลักการใช้ “การ” และ “ความ” เติมหน้าคำกริยา หรือคำวิเศษณ์เพื่อแปลงเป็นคำนาม ส่วนการใช้คำฟุ่มเฟือยเป็นข้อบกพร่องในการใช้คำที่พบน้อยที่สุด ซึ่งแตกต่างจากงานวิจัยของ สุชาดา ซาทอง (2534) ที่ได้ศึกษาลักษณะข้อผิดพลาดในการเขียนภาษาไทยของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ในโรงเรียนสังกัดสำนักงานการประถมศึกษาจังหวัดสงขลา ซึ่งนักเรียนบางส่วนใช้ภาษามลายูถิ่นในชีวิตประจำวัน พบว่า ในด้านการใช้คำฟุ่มเฟือย ปรากฏว่ามีเป็นจำนวนมาก คือนักเรียนใช้คำมากแต่ได้ความน้อย หรือได้ความเท่าเดิม ทั้งนี้เป็นเพราะนักเรียนยังขาดทักษะการสรุปความให้กระชับ

5. ด้านการใช้วรรคตอนเป็นข้อบกพร่องที่พบน้อยที่สุด ข้อบกพร่องในด้านนี้ปรากฏทั้งสิ้น 111 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 6.12 ในเรื่องการใช้วรรคตอน นักศึกษาใช้ย่อหน้าบกพร่องมากที่สุด รองลงมาคือ การใช้เครื่องหมายยัติภังค์ผิด และการเว้นวรรคผิด ตามลำดับ ซึ่งแตกต่างจากงานวิจัย

ของ อำไพ กิมแหลม (2528) ที่พบว่า นักเรียนไทยมุสลิมผิดพลาดในการเว้นวรรคตอนมาก การย่อหน้าผิดมาจากสาเหตุสำคัญ คือ นักศึกษาไม่รู้หลักการย่อหน้า ส่วนการเว้นวรรคผิดมีลักษณะเดียวคือ เว้นวรรคในที่ไม่ควรเว้น ซึ่งประกอบด้วย 2 ชนิด ได้แก่ การเว้นวรรคระหว่างคำ คือ จะเขียนคำเว้นคำ และเว้นวรรคระหว่างกลุ่มคำ คือ การเว้นระหว่างหน่วยนามและหน่วยกริยา การเว้นที่ไม่เหมาะสมนี้ทำให้อ่านยาก จับใจความยากรวมทั้งทำให้เสียจังหวะในการอ่าน ด้านการใช้เครื่องหมาย ขอบกพร่องที่พบ คือ การใช้ยัติภังค์ โดยใช้ยัติภังค์ในที่ไม่ควรใช้ และไม่ใช้ยัติภังค์ในที่ควรใช้

ข้อเสนอแนะ

1. ข้อเสนอแนะสำหรับผู้สอนภาษาไทยแก่ชาวเวียดนาม

1.1 ผู้สอนควรสร้างแบบฝึกและแบบฝึกหัดเพื่อแก้ไขข้อบกพร่องในเรื่องที่นักศึกษาผิดมากๆ เช่น การใช้วรรณยุกต์ การใช้คำเหมาะสมกับบริบท การใช้โครงสร้างประโยค

1.2 ผู้สอนควรทบทวนการอ่านออกเสียง การพูดในระยะเริ่มเรียนเพราะการออกเสียงจะมีอิทธิพลต่อการเขียนสะกดคำโดยเฉพาะเสียงพยัญชนะต้น /p/, /ph/, /ch/ ซึ่งเป็นเสียงที่ไม่มีในภาษาเวียดนาม และพยัญชนะตัวสะกดแม่กด แม่กก ซึ่งนักศึกษาใช้ปนกันอยู่มาก

2. ข้อเสนอแนะสำหรับการวิจัย

ควรศึกษาเปรียบเทียบข้อบกพร่องในการเขียนภาษาไทยของนักศึกษาเวียดนามในมหาวิทยาลัยอื่นๆ ที่ประเทศสาธารณรัฐสังคมนิยมเวียดนาม ซึ่งมีการเรียนการสอนภาษาไทย ได้แก่ มหาวิทยาลัยสังคมศาสตร์และมนุษยศาสตร์แห่งมหาวิทยาลัยแห่งชาติเวียดนามนครโฮจิมินห์ และมหาวิทยาลัยภาษาต่างประเทศแห่งมหาวิทยาลัยแห่งชาติเวียดนาม กรุงฮานอย

บรรณานุกรม

บรรณานุกรม

- กองกาญจน์ นิธิพงศ์. (2516). การศึกษาข้อบกพร่องในการเขียนภาษาอังกฤษของนิสิตวิทยาลัย
วิชาการศึกษา. ปรินญานิพนธ์ กศ.ม. (การอุดมศึกษา). กรุงเทพฯ: วิทยาลัยวิชาการ
ศึกษา ประสานมิตร. อัดสำเนา.
- กองทัพ เคลือบพณิชกุล. (2542). การใช้ภาษาไทย. พิมพ์ครั้งที่ 1. กรุงเทพฯ: โอเดียนสโตร์.
- กำชัย ทองหล่อ. (2537). หลักภาษาไทย. พิมพ์ครั้งที่ 9. กรุงเทพฯ: รวมสาส์น.
- ไขสิริ ปราโมช ณ ออยุธยา. (2518). การศึกษาวิเคราะห์ลักษณะข้อผิดพลาดในการเขียนภาษาไทย
ของนิสิตคณะอักษรศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ในปีการศึกษา 2515-2516.
วิทยานิพนธ์ อ.ม. (ภาษาไทย). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
อัดสำเนา.
- จองบก แช. (2543). ความสามารถในการใช้ภาษาไทยของนักศึกษาเกาหลีแผนกภาษาไทยชั้นปีที่
3 มหาวิทยาลัยปูซาน ภาษาและกิจการต่างประเทศ. วิทยานิพนธ์ ศศ.ม. (การสอน
ภาษาไทย). เชียงใหม่: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยเชียงใหม่. อัดสำเนา.
- จันทิส ทองช่วย. (ม.ป.ป.). ศาสตร์แห่งการใช้คำ. ใน เอกสารประกอบการฝึกอบรมการผลิตงาน
เขียนทางวิชาการ. หน้า 10-14. สงขลา: คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัย
ศรีนครินทรวิโรฒ สงขลา.
- _____. (ม.ป.ป.). กลวิธีเขียนประโยค. ใน เอกสารประกอบการฝึกอบรมการผลิตงานเขียน
ทางวิชาการ. หน้า 10-12. สงขลา: คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ
สงขลา.
- ชนิกา คำพุฒ. (2545). การศึกษาการใช้ภาษาไทยของนักศึกษาจีนวิเอกภาษาไทยชั้นปีที่ 4
สถาบันชนชาติยูนนาน สาธารณรัฐประชาชนจีน. ปรินญานิพนธ์ ศศ.ม. (การสอน
ภาษาไทย). เชียงใหม่: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยเชียงใหม่. อัดสำเนา.
- ชวน เพชรแก้ว; ปรีชา นุ่นสุข; และ ปราณี ภาวระ. (2522). การใช้ภาษา. พิมพ์ครั้งที่ 2.
กรุงเทพฯ: โรงพิมพ์มิ่งคลการพิมพ์.
- ชูศรี ศรีแก้ว. (2526). การศึกษาเปรียบเทียบข้อผิดพลาดในการเขียนภาษาไทยของนักศึกษาชั้นปี
ที่ 1 มหาวิทยาลัยเชียงใหม่ ปีการศึกษา 2525. วิทยานิพนธ์ อ.ม. (ภาษาไทย).
กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย. อัดสำเนา.
- ดวงใจ ไทยอุบุญ. (2543). ทักษะการเขียนภาษาไทย. พิมพ์ครั้งที่ 1. กรุงเทพฯ: สำนักพิมพ์แห่ง
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- ดุฎีพร ชำนิโรคานนท์. (2516). ปัญหาการใช้ภาษาไทย. ใน กรองภาษาและวรรณกรรม. หน้า
33-80. กรุงเทพฯ: ชุมชนวิชาการอักษรศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

- นววรรณ พันธุเมธา. (2526). หลักการใช้ภาษาไทยในการสื่อสาร. ใน. เอกสารการสอนชุดวิชาการ
ใช้ภาษาไทย. กรุงเทพฯ: สาขาวิชาศิลปศาสตร์ มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมาธิราช.
- _____. (2533). เอกสารการสอนชุดวิชาไทยศึกษา : การใช้ภาษา. กรุงเทพฯ:
มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมาธิราช.
- _____. (2551). ไวยากรณ์ไทย. พิมพ์ครั้งที่ 4. กรุงเทพฯ: คณะอักษรศาสตร์ จุฬาลงกรณ์
มหาวิทยาลัย.
- ปลุกฤทธิ์ อาจตัน. (2547). การวิเคราะห์ข้อผิดพลาดและสาเหตุการเขียนภาษาไทยผิดพลาดของ
นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนเตรียมอุดมศึกษาน้อมเกล้า กรุงเทพมหานคร ปี
การศึกษา 2545. วิทยานิพนธ์ กศ.ม. (ภาษาไทย). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย
มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. อุดมศึกษา.
- เปลื้อง ณ นคร. (2514). คำบรรยายวิชาการประพันธ์และหนังสือพิมพ์. กรุงเทพฯ: โรงพิมพ์วัฒนา
พานิช.
- พรทิพย์ ภักธนาวิก. (2517). การใช้คำ. ใน ศิลปะการใช้ภาษา. หน้า 12-14. กรุงเทพฯ: ศูนย์
เทคโนโลยีทางการศึกษา.
- ยศ พันธสรณ์. (2538). การใช้ภาษาไทย : ปัญหาที่แก้ไขได้. ใน. ปัญหาการใช้ภาษาไทยถึงขั้น
วิกฤตจริงหรือ. หน้า 45-52. กรุงเทพฯ: โรงพิมพ์คุรุสภาลาดพร้าว.
- ราชบัณฑิตยสถาน. (2542). พจนานุกรม ฉบับราชบัณฑิตยสถาน พ.ศ. 2542. กรุงเทพฯ:
นานมีบุ๊คส์พับลิเคชั่นส์.
- _____. (2551). หลักเกณฑ์การใช้เครื่องหมายวรรคตอนและเครื่องหมายอื่น ๆ หลักเกณฑ์การ
เว้นวรรค หลักเกณฑ์การเขียนคำย่อ. พิมพ์ครั้งที่ 7. กรุงเทพฯ: อรุณการพิมพ์.
- โรจน์ ราชประโคน. (2527). การวิเคราะห์อิทธิพลของภาษาเขมรที่มีต่อการพูดและการเขียน
ภาษาไทยของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่หนึ่งที่พูดภาษาเขมรในจังหวัดบุรีรัมย์.
วิทยานิพนธ์ ค.ม. (การมัธยมศึกษา). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์
มหาวิทยาลัย. อุดมศึกษา.
- ลัดดา เจริญศิลป์พานิช. (2537). ความสัมพันธ์ระหว่างความสามารถในการอ่านและการเขียน
ภาษาไทยและภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 เขตการศึกษา 5.
วิทยานิพนธ์ ค.ม. (มัธยมศึกษา). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
อุดมศึกษา.
- วานพุด ฮวน. (2546). การวิเคราะห์เปรียบเทียบระบบเสียงภาษาเวียดนามถิ่นใต้กับภาษาไทย
มาตรฐาน. วิทยานิพนธ์ ศศ.ม. (ภาษาไทย). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัย
ศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร. อุดมศึกษา.
- วัลย์รัตน์ อติแพทย์. (2531). การเขียน 1. กรุงเทพฯ: โรงพิมพ์คุรุสภา.
- วิจิตรา แสงพลสิทธิ์; และคนอื่นๆ. (2522). การใช้ภาษา(ไทย 101). กรุงเทพฯ: โอเดียนสโตร์.

- วิจิตร ภาณุพงศ์. (2541). โครงสร้างของภาษาไทย : ระบบไวยากรณ์. พิมพ์ครั้งที่ 15. กรุงเทพฯ: โรงพิมพ์มหาวิทยาลัยรามคำแหง.
- วิไลลักษณ์ บุญเคลือบ. (2548). อิทธิพลของภาษาแม่ที่มีผลต่อการเขียนภาษาไทยของนักศึกษาเกาหลีแผนกภาษาไทย มหาวิทยาลัยปูซานภาษาและกิจการต่างประเทศ. กรุงเทพฯ: ศูนย์ส่งเสริมการวิจัยในภูมิภาคเอเชียของมูลนิธิเกาหลีเพื่อการศึกษาขั้นสูง ณ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- วิไลวรรณ ขนิษฐานนท์. (2538). ปัญหาการใช้ภาษาไทยในระดับอุดมศึกษา. ใน. ปัญหาการใช้ภาษาไทยถึงขั้นวิกฤตจริงหรือ. หน้า 28-33. กรุงเทพฯ: โรงพิมพ์คุรุสภาลาดพร้าว.
- ศรีวิไล ดอกจันทร์. (2529). ภาษาและการสอน. พระนคร: สำนักพิมพ์สุกัญญา.
- ศศิจันทร์ ภมรศิริ. (2532). การศึกษาวิเคราะห์ข้อผิดพลาดในการเขียนภาษาไทยของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนเทศบาล 1 สว่างวิทยา อำเภอเมือง จังหวัดหนองคายในปีการศึกษา 2529 และ 2530. วิทยานิพนธ์ อ.บ. (ภาษาไทย). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศิลปากร. อุดมศึกษา.
- สกล เกิดผล. (2526). การวิเคราะห์ข้อบกพร่องในการเขียนเรียงความภาษาอังกฤษแบบอิสระของนักเรียนมัธยมศึกษาตอนปลาย. ปรินทิพนิพนธ์ กศ.ม. (ภาษาอังกฤษ). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร. อุดมศึกษา.
- สุชาติ ชาทอง. (2534). การศึกษาวิเคราะห์ข้อผิดพลาดในการเขียนภาษาไทยของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ในโรงเรียนสังกัดสำนักงานการประถมศึกษาจังหวัดสงขลา ปีการศึกษา 2533. ปรินทิพนิพนธ์ กศ.ม. (ภาษาไทย). มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ สงขลา. อุดมศึกษา.
- สุธีวงศ์ พงศ์ไพบูลย์. (2531). การเขียน. พิมพ์ครั้งที่ 2. กรุงเทพฯ: ไทยวัฒนาพานิช.
- สุนันทา โสรจ. (2511). การศึกษาความสามารถทางการเขียนสะกดการันต์และการศึกษามูลเหตุแห่งการเขียนสะกดการันต์ผิดของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ในจังหวัดพระนคร. ปรินทิพนิพนธ์ กศ.ม. (การมัธยมศึกษา). กรุงเทพฯ: วิทยาลัยวิชาการศึกษา ประสานมิตร. อุดมศึกษา.
- สมพร จารุณ. (2538). ปัญหาการใช้ภาษาไทยและแนวทางการจัดกิจกรรมส่งเสริมภาษาไทย. ใน ปัญหาการใช้ภาษาไทยถึงขั้นวิกฤตจริงหรือ. หน้า 14-16. กรุงเทพฯ: โรงพิมพ์คุรุสภาลาดพร้าว.
- สุขดี มณีกาญจน์สิงห์. (2543). ข้อผิดพลาดในการใช้ภาษาจีนของนิสิตอักษรศาสตร์จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ชั้นปีที่ 3 และ 4. วิทยานิพนธ์ อ.ม. (ภาษาจีน). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย. อุดมศึกษา.
- เสนอ ตริวิเศษ. (2542). การวิเคราะห์ปัญหาการพูดและการเขียนภาษาไทยของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 ในเขตอำเภอขุนหาญ จังหวัดศรีสะเกษ ที่ใช้ภาษาเขมรและภาษาส่วยใน

- ชีวิตประจำวัน. ปริญญาณิพนธ์ กศ.ม. (ภาษาไทย). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. อัดสำเนา.
- หวัง เฟิง. (2544). ความสามารถในการใช้ภาษาของนักศึกษาจีนวิชาเอกภาษาไทย ชั้นปีที่ 4 มหาวิทยาลัยภาษาต่างประเทศปักกิ่ง. ปริญญาณิพนธ์ ศศ.ม. เชียงใหม่: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยเชียงใหม่. อัดสำเนา.
- อัครา บุญทิพย์. (2535). การเขียน. กรุงเทพฯ: ภาควิชาภาษาไทยและภาษาตะวันออก มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ บางเขน.
- อจจิมา เกิดผล. (2533). หลักการเขียน. ใน ภาษาไทย 1. ดวงใจ ไทยอุบุญ; และแอนน์ รัตนกร. หน้า 91. กรุงเทพฯ: คณะครุศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- อ่ำไพ กิมแหลม. (2528). การวิเคราะห์ข้อผิดพลาดในการเขียนภาษาไทยของนักเรียนไทยมุสลิม ระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 ในเขตการศึกษา 2. วิทยานิพนธ์ ค.ม. กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย. อัดสำเนา.
- อิงอร อมาตยกุล. (2535). การศึกษาความสามารถทางการเขียนเรียงความของนักเรียนชั้น มัธยมศึกษาปีที่ 6 สังกัดกรมสามัญศึกษา การศึกษาเขต 1. ปริญญาณิพนธ์ กศ.ม. (ภาษาไทย). กรุงเทพฯ: มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร. อัดสำเนา.
- อุปทิศศิลปสาร, พระยา. (2545). หลักภาษาไทย. กรุงเทพฯ: ไทยวัฒนาพานิช.
- Paulston, Christina Bratt.; & Bruder, Mary Newton. (1976). *Teaching English as a Second Language : Techniques and Procedures*. Cambridge, Mass: Winthrop.
- Raimes, Ann. (1983). *Techniques in Teaching Writing*. New York: Oxford University Press.

สัมภาษณ์

- ภาณุพงศ์ อุดมศิลป์. (2552, 12 พฤษภาคม). สัมภาษณ์โดย ฟาน จองบินห์ ที่มหาวิทยาลัย ศรีนครินทรวิโรฒ.
- สุภัค มหาราการ. (2552, 12 พฤษภาคม). สัมภาษณ์โดย ฟาน จองบินห์ ที่มหาวิทยาลัย ศรีนครินทรวิโรฒ.

ภาคผนวก

ภาคผนวก ก

ตัวอย่างการเขียนเรียงความของนักศึกษาเรื่อง
“กิจกรรมในยามว่างที่ฉันชอบทำ”

ตัวอย่างการเขียนเรียงความของนักศึกษาเรื่อง
“กิจกรรมในยามว่างที่ฉันชอบทำ”

การเขียนอยู่ที่มีหลักหลักทำให้ดิฉันเครียดมากเพราะเรียน
 ทั้งวัน ตอนบ่ายและตอนเย็น แต่ปลายสัปดาห์ดิฉันก็ได้อ่านหนังสือ
 ๒ วัน นี่คือเวลาที่ดิฉันต้องการคลายเครียด ในยามเวลานี้ ดิฉัน
 มักจะไปเที่ยวที่สถานที่หลายแห่ง มี

ส่วนใหญ่ ดิฉันจะไปเที่ยวทะเล ภูเขา ดิฉันก็ทะเล
 ทำให้ดิฉันรู้สึกสบายมาก โดยเฉพาะทะเลดาหนึ่งคือทะเลที่สวยงาม
 ของประเทศเวียดนาม นี่ก็ท่องเที่ยวต่างประเทศมาเที่ยว
 มากมาย นี่คือโอกาสที่ดีสำหรับดิฉัน เพราะดิฉันเรียน
 ภาษาต่างประเทศ ดิฉันจะได้ฝึกความสามารถในการพูดและ
 การสื่อสาร สิ่งนี้มีประโยชน์มากในการเรียนภาษาต่างประเทศ
 แต่ฉันก็ไม่ทำให้เสียเวลาเหมือนเวลาเรียนที่มีหลักหลัก
 ช่วยพัฒนาการสื่อสารความรู้สึกของตัวเองให้คนอื่นเข้าใจ
 นี่คือความสำเร็จของผู้ที่เรียนภาษาต่างประเทศ

สิ่งที่ดีที่ดิฉันชอบทำที่สุดในยามเวลานี้ ก็คือไปอ่าน
 หนังสือ เพราะเราได้อ่านหนังสือไม่ต้องเสียเงิน ดิฉันชอบ
 อ่านหนังสือมาก ดิฉันมีความสามารถจะอยู่ในร้านหนังสือทั้ง
 วันก็ได้จนพนักงานจ้างให้ดิฉันไปแล้ว ก็โชคดีที่สัปดาห์ละ
 มีแค่ ๑ วัน ถ้าทุกวันนี้ฉันจะขายกันใหญ่เลย

นอกจากนี้ ดิฉันก็ชอบไปวัด แม้ว่าดิฉันจะไม่ชอบ
 ศาสนาใด แต่บรรยากาศก็เย็นสบาย ทำให้ดิฉันได้คลาย
 เบียด โดยเฉพาะได้ฟังเสียงสวดมนต์ของพระไม่เข้า
 ใจอะไร แต่ก็ชอบฟัง ดิฉันก็ได้โอกาสคุยกับพระเกี่ยวกับ
 กับ ผู้ที่ปฏิบัติ, ช่วยให้ดิฉันมีความรู้เพิ่มเติม ศาสนาพุทธ
 ก็คือมีความรู้เกี่ยวกับประเทศไทย เพราะนี่คือเมืองพุทธ

ก็ช่วยในการเรียนภาษาไทยของดิฉันไป

วันหยุด๒วันนี้ได้ผ่านมาก็มีความสุข โดยแม่
ดิฉัน แม่ไม่ได้ช่วย ดิฉันมีความรู้มากมายในการเรียน ได้
มีวิชาต่าง ๆ ที่มีประโยชน์ที่ดีในดำเนินชีวิตของดิฉัน วัน
หยุด คือวันไม่ต้องทำงาน แม่รอตัวให้ช่วย ประโยชน์ที่สุด

ภาคผนวก ข

ตัวอย่างการเขียนเรียงความของนักศึกษาเรื่อง
“เมืองดาหนังในสายตาของฉัน”

ตัวอย่างการเขียนเรียงความของนักศึกษาเรื่อง “เมืองดาหนังในสายตาของฉัน”

ฉันเป็นคนทางจังหวัด ก็ไปเรียนหนังสือที่เมืองดาหนัง เมื่อก่อนที่ยังไม่อยู่ที่นี้ ในความคิดนาการของฉัน เมืองดาหนังเป็นเมือง ยิ่งใหญ่ เข้มแข็ง และเต็มไปด้วยความงามหลากหลายของธรรมชาติ ภูมิทัศน์ของผู้คน ทุกหนทุกแห่ง ปัจจุบันฉันอยู่ที่ดาหนังได้ ๓ ปีแล้ว ฉันก็พบว่า นั่นเป็นความจริงใช้จินตนาการอีกแล้ว

เมื่อพูดถึงเมืองดาหนัง ทุกคนในฐานะชาวuebthamก็คิดถึงเมือง ยิ่งใหญ่ที่สุดของภาคกลาง แม้ว่าพื้นที่หรือทรัพยากรธรรมชาติต่างๆ ก็กับเมืองอื่นไม่ได้ แต่เมืองดาหนัง มีความเป็นไปได้ในภูมิศาสตร์ ก็คือ มีทั้งภูเขา ทะเล แม่น้ำ โดยเฉพะอย่างยิ่ง เส้นทางสายเศรษฐกิจ ซึ่งผ่านประเทศเมียนมาร์ ไทย และลาว ด้วยการเป็นจุดหมายปลายทางของเส้นทางสายเศรษฐกิจนั้น เมืองดาหนัง มีบทบาทสำคัญอย่างมากทางด้านเศรษฐกิจ และ(ความ)สภาพนาะทาง ประเทศ เนื่องจากพื้นที่รัฐบาลและผู้นำเมือง ตั้งใจส่งเสริมการพัฒนาเมืองอย่างจริงจัง ปัจจุบันหากเราไปเที่ยวเมืองดาหนัง ไปไหนมาไหนก็เห็น ผู้คนมากมาย ที่รวมบ้านช่อง ซึ่งมีการลงทุนของนักธุรกิจและหน่วยงานต่างประเทศ ที่นี้ มีอากาศบนนาหาชาติ ทำเรือสำเภา Tigris (ติขนา) ซึ่งเป็นส่วนหนึ่ง มสุมในการศุ่โลกของเมืองดาหนัง

ท่ามกลางความเจริญรุ่งเรือง ที่ดู รวมบ้านช่อง ซึ่งสร้างอย่างไร้รูปแบบ และเมืองเติบโตอย่างไร้ทิศทางนั้น เมืองดาหนังตอนที่ยังคงความงดงามหลากหลายในหลายด้าน ทั้งธรรมชาติอันงดงาม ศิลปวัฒนธรรมเก่าแก่ บนธรรมชาติอันประเพณีอันเก่าแก่ที่ใจปลัด

ผลัดเปลี่ยนหมุนเวียนกันตลอดทั้งปี โบราณวัตถุเปี่ยมด้วยมนต์ขลัง
แห่งอดีตกาลในพิพิธภัณฑ์แห่งนี้จะดึงดูดความสนใจของนักท่องเที่ยว
หากอยากไปเที่ยวที่แหล่งท่องเที่ยวธรรมชาติ เราควรไปภูเขาคันท่อน
ซึ่งมีบึงผาของที่จะลึกลับน้ำอันสวยงาม นอกจากนี้ นักท่องเที่ยว
จะไม่มีโอกาสลงลิ้มรสชาติของอาหารท้องถิ่นรสเลิศ ผลไม้แสนอร่อย
ๆ ที่สำคัญ น้ำใจจริงของชาวบ้านคอยต้อนรับผู้มาเยือนอยู่
เสมอ

แม้ว่าปัจจุบัน ภาวะเศรษฐกิจตกต่ำ สืบเนื่องมาจากข่าวสารมากมาย
ไม่มีเสถียรภาพ แต่เมืองดงยังหยัดยืนอยู่ สร้างรายได้แก่ประเทศชาติ
ได้ ส่วนสิ่งแวดล้อมธรรมชาติยังดึงดูดความสนใจของนักท่องเที่ยวอยู่
ในสายตาของคหบดี เมืองดงเป็นเมืองที่น่าอยู่จริงๆ

ภาคผนวก ค

ตัวอย่างการเขียนเรียงความของนักศึกษาเรื่อง
“ประเทศในความฝันที่ฉันอยากไปท่องเที่ยว”

ตัวอย่างการเขียนเรียงความของนักศึกษาเรื่อง
“ประเทศในความฝันที่ฉันอยากไปท่องเที่ยว”

ถ้าฉันมี โอกาสที่จะเดินทางไปต่างประเทศ ที่แรกฉันจะค้น
เอกสารเกี่ยวกับประเทศ ของฉัน ประเทศเวียดนาม ฉันต้องการ
 มีความรู้เกี่ยวกับประเทศ บ้านเกิดของตัวเอง เกี่ยวกับทิวทัศน์ทุกอย่าง
 เพราะว่า ฉันคิดว่า ฉันต้องการทำให้การเดินทางไปต่างประเทศของ
 ฉัน มี ประโยชน์ที่สุด ฉันอยากมี เต็มความรู้ เพื่อจะเปรียบประเทศ
 ของฉันกับประเทศที่ฉันกำลัง วางแผนเรียนที่มหาวิทยาลัย อย่างนั้น
 อาจช่วยให้ฉัน สนุกขึ้น ใน การเรียน หรือ ที่หลังฉันทำงาน ภาษา
 เวียดนาม เป็นภาษาที่แรกของฉัน และ เมื่อเข้ามหาวิทยาลัย ฉัน
 เลือก ภาษาไทย ใน การเรียน ของฉันเกี่ยวกับภาษาไทย จำเป็นให้
 ฉันต้องการรู้เกี่ยวกับประเทศไทยทั้งหมด ฉันต้องเรียนเกี่ยวกับ
 กับประเทศไทยเหมือนประเทศของตัวเอง เมื่อฉันจบมหาวิทยาลัย
 แล้วฉันจะไปทำงาน จะต้องทำงานกับคนไทย ดังนั้นฉันคิดว่า
 ฉันต้องรู้เกี่ยวกับคนไทย วัฒนธรรมของประเทศไทย ฯลฯ ฉันจะ
 ทำงานดี อย่างนั้นเป็นเหตุผลที่ฉันคิดว่าฉันจะเดินทางไปประ-
 เทศไทย สำคัญ มากๆ
 ฉันชอบประเทศไทยมากๆ ตั้งแต่ฉันเรียนภาษาไทย ฉันชอบ
 ฉันรู้เกี่ยวกับประเทศไทย ฉันอยาก รู้ มาก ที่ เกี่ยวกับ ภูมิประเทศ
ภูมิอากาศ และ การเดินทาง ของประเทศไทย ความจริงแล้วในการเรียน
 ครรครา

ภาคผนวก ง

ตัวอย่างการเขียนเรียงความของนักศึกษาเรื่อง
“คุณสมบัติที่สำคัญและจำเป็นที่สุดของการเกิดเป็นมนุษย์”

ตัวอย่างการเขียนเรียงความของนักศึกษาเรื่อง
“คุณสมบัติที่สำคัญและจำเป็นที่สุดของการเกิดเป็นมนุษย์”

..... ดิฉันคิดว่าคุณสมบัติที่สำคัญและจำเป็นที่สุดของการเกิดเป็นมนุษย์คือความรัก
ความรักที่นี้ไม่เพียงเป็นความรักของผู้ชาย ผู้หญิง แต่เป็นความรักเกี่ยวกับ
ทุกสิ่งทุกอย่างที่รอบ ๆ เรา มนุษย์เขาเมื่อเกิดได้^{มา}อยู่ในความรักของพ่อ-แม่
ของครอบครัว และเมื่อเขาไปเรียนก็รับความรักจากอาจารย์ และเพื่อน ๆ
ทุกคนด้วย นอกจากนั้นทุกสิ่งที่เขาได้รอบ ๆ ก็สำคัญอย่างยิ่ง เราได้ครอบครัว
พ่อ-แม่ รักทุกคน รักเรา รักประเทศ ถ้าเราไม่รักทุกคนเราจะเป็นคนอย่าง
ไร... เราจะต้องอยู่ในความเหงา ถ้าเราไม่รักประเทศ ประเทศของเราก็จะอย่าง
ไร... เมื่อไม่ได้รับความช่วยเหลือ^{จาก}ของ เรา ประเทศจะไม่สามารถพัฒนา จะ
ง่าย ๆ อีก^{ที่}ฐาน... เมื่อ^{นี้}นั้น เราจะไม่^{ได้}เรียน^{ไม่}ได้^{ได้}เสียด้วย และอีกประการหนึ่ง
ที่ดิฉันอยากพูดว่า ถ้าเราไม่มีความรัก เราจะไม่^{ได้}ใช้^{คือมีความ}เป็น คนดีในสังคม
ไม่สามารถเป็นคนดี^{ได้}ได้

..... โลกนี้จะไม่สามารถอยู่ได้ถ้าไม่มีความรัก มนุษย์เมื่อไม่
มีความรักจะ เพียง พาล อยู่ให้ตัวเอง เห็นแก่ตัวจะ เขาทำให้คนอื่น

ทุกข์... เราทำงาน ^{การ} เราว่าที่ ประเทศที่มีสงคราม ประชาชนทุกข์ เป็นอย่างยิ่ง
 เพราะความเห็นแก่ตัวของบรรดาคนไป รู้จัก เรา พยายาม เพื่อ
 โลกนี้ มีความรัก เพื่อทุกคนได้ ความสุข

ประวัติย่อผู้วิจัย

ประวัติย่อผู้วิจัย

ชื่อ ชื่อสกุล	นายฟาน จงบินห์
วันเดือนปีเกิด	07 มิถุนายน 2521
สถานที่เกิด	นครดานัง ประเทศสาธารณรัฐสังคมนิยมเวียดนาม
สถานที่อยู่ปัจจุบัน	นครดานัง ประเทศสาธารณรัฐสังคมนิยมเวียดนาม
ตำแหน่งหน้าที่การงานปัจจุบัน	อาจารย์สอนภาษาไทย
สถานที่ทำงานปัจจุบัน	มหาวิทยาลัยดานังวิทยาเขตภาษาต่างประเทศ ประเทศสาธารณรัฐสังคมนิยมเวียดนาม
ประวัติการศึกษา	
พ.ศ. 2543	ศศ.บ. (ภาษาไทย ตะวันออกศึกษา) จากมหาวิทยาลัยสังคมศาสตร์และมนุษยศาสตร์แห่งมหาวิทยาลัย แห่งชาติเวียดนาม นครโฮจิมินห์
พ.ศ. 2548	ป.บัณฑิต (การสอนภาษาไทยในฐานะภาษาต่างประเทศ) จากมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ
พ.ศ. 2552	ศศ.ม. (การสอนภาษาไทยในฐานะภาษาต่างประเทศ) จากมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ